

Giới thiệu Chiến Tranh Lạnh Sau Khi Cưới

Truyện Chiến Tranh Lạnh Sau Khi Cưới của tác giả Lương Hải Yến xoay quanh một cuộc hôn nhân tràn đầy hạnh phúc, nhưng đó chỉ là khoảng thời gian ban đầu mà thôi!

Sau đó mọi chuyện mới dần bắt đầu, đối với đàn ông khi lên giường với phụ nữ thì điều đó rất rồi bình thường, còn đối với phụ nữ thì điều đó rất thiêng liêng của cuộc đời!

Đề đến được hôn nhân cũng không hề đơn giản mà đó là duyên nợ, vậy tại sao con người có thể nhẫn tâm bỏ rơi người mình từng yêu thương?

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Lạnh Sau Khi Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Trong không khí tràn ngập hương thơm và mùi vị có chút đắng của cà phê nguyên chất, âm nhạc du dương mà êm dịu khiến cho tâm tình của người ta vui vẻ.

Trên hai chỗ ngồi liền nhau ở cuối đại sảnh, mỗi chỗ ngồi là một đôi nam nữ trẻ tuổi, thoải mái nhàn nhã khác biệt với người khác, bọn họ tạo cho người ta cảm giác khấn trương và thận trọng cực kỳ.

So ra đôi nam nữ ngồi ở chỗ ngồi phía trước, hai bên có vẻ tương đối gò bó; mà một đôi còn lại ở chỗ ngồi phía sau bọn họ, lại có chút tương đối tùy ý.

"Vạn Tiểu thư, bình thường có hứng thú, sở thích gì?" Người con trai ở chỗ ngồi phía trước mở miệng cười hỏi cô gái xinh đẹp ở trước mặt.

Cô gái bị gọi tới, hai tay khấn trương xoắn lại tại cùng một chỗ, đặt ngang ở trên đầu gối, tiếng nói nhỏ như muỗi kêu: "Không có gì, bình thường chính là ở nhà đọc sách."

Người con trai nghe được kiểu đáp án như thế, chân mày bỗng chốc cau lại không chút dấu vết, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại thành dáng vẻ tươi cười đầy mặt.

"Đọc sách cũng không tồi, nhưng mà người trưởng thành bây giờ hẳn là nên có thật nhiều hứng thú, sở thích mới tốt, bằng không tương lai chúng ta cùng nhau tham dự một vài trường hợp xã giao, người khác hỏi tới, chẳng phải là hỏi gì cũng không biết, Vạn Tiểu thư, cô nói có đúng hay không?" Người con trai mặt ngoài ôn hòa lễ độ, nhưng trong lời nói lại lộ ra chủ nghĩa heo đất lấy bản thân làm trung tâm.

Vạn Linh Chi trong lòng bất an không yên, sợ câu trả lời của mình không ổn, hơn nữa làm cô khổ não chính là, hẳn ta tại sao lại lập tức đem đề tài nhảy tới trường hợp tương lai cùng nhau tham dự xã giao rồi?

Bọn họ hôm nay mới chỉ gặp mặt lần đầu tiên, không phải sao? Đầu óc đơn thuần của Vạn Linh Chi lập tức không biết biến chuyển, mặc dù nói nàng là tới xem mắt, nhưng anh cả bọn họ nói chỉ là tới gặp mặt, ăn bữa cơm là được rồi, không có nói tới trường hợp sau này còn có thể cùng nhau tham dự xã giao nha?

Cô sợ nhất chính là trường hợp tham dự hội nghị những người đó rất nhiều, sau đó mỗi người đều ăn mặc rất kiểu cách.

Hu, cô không cần đâu!

Vạn Linh Chi nghĩ đến đây, không khỏi sợ hãi mà thấp giọng nức nở.

"Vạn. Vạn Tiểu thư?" Người con trai bị Vạn Linh Chi thỉnh thoảng rơi nước mắt làm cho ngây ngẩn cả người, không biết hiện tại là tình huống ra sao, "Cô. Đây là xảy ra chuyện gì?" Cô ta vô duyên vô cớ khóc lên, xem ra không quá bình thường rồi, người con trai ở trong lòng lâu bầu không ngừng.

"Tôi. Không cần tham gia cái trường hợp xã giao gì đó." Đoạn ký ức ngày trước ở trong những bữa tiệc này thường bị người ta cười nhạo, lườm gạt, lại hiện lên ở trong đầu Vạn Linh Chi, khiến cho cô nhỏ giọng nghẹn ngào hướng về phía người con trai kia tỏ rõ quyết tâm của mình.

"Hả?" Miệng của người con trai mở lớn, hoàn toàn quên mất duy trì dáng vẻ thân sĩ nên có, "Cô. Đầu óc của cô có vấn đề sao?" Người con trai chỉ vào Vạn Linh Chi tức giận quát, sau khi phát hiện dẫn tới không ít cái liếc mắt của người khác, hắn lập tức ngừng giọng, nhỏ giọng mà nói ra: "Vạn Tiểu thư, tôi nghĩ cô nên đi bệnh viện kiểm tra một chút đi."

Hắn cũng không muốn cưới một người phụ nữ không sao hiểu nổi về nhà, mặc dù cô ta coi như có thể nên vợ nên chồng, nhưng ai biết được trí lực của cô ta có vấn đề hay không, đây chính là vấn đề quan trọng tới gần đời sau, hắn không thể không suy tính lại từ đầu.

"Cái gì?" Vì sao vấn đề lại nhảy đến bệnh viện rồi, "Tôi. Không có bị ốm mà?" Vạn Linh Chi quên cả khóc thút thít, mở to đôi mắt bỏ câu nhìn về phía hân ta.

"Có ai sẽ vì phải tới tham dự trường hợp xã giao mà khóc hay sao? Hơn nữa, chúng ta tương lai có thể cùng nhau tham dự hay không cũng còn chưa nói chắc mà?" Người con trai cau mày nói, trong mắt hoàn toàn đều là không có kiên nhẫn đối với cô, "Vạn Tiểu thư, tôi nhớ tới còn có việc, cô chậm chậm dùng tiếp đi." Nói xong, không để ý tới Vạn Linh Chi có đáp lại hay không, bỏ lại một tờ tiền có mệnh giá lớn rồi đứng dậy, nổi giận dùng dùng rồi đi.

Vạn Linh Chi há mồm muốn kêu hân lại, giải thích cho hân, "Nhưng mà. Là anh tự mình nói trước mà." Nhìn bóng lưng của người con trai rồi đi, cô bội phần cảm thấy uất ức lắm lắm nói.

Lúc này, một người con trai trẻ tuổi ngồi đưa lưng về phía chỗ ngồi của cô, đã nghe hết đối thoại của bọn họ và lời lắm lắm lúc sau của Vạn Linh Chi, khóe miệng hơi nhếch lên.

Trên thế giới vẫn còn có người phụ nữ gốc bên trong ngớ ngẩn như vậy tồn tại, thật là thú vị!

"Tổng Thiên sinh, ngài đang cười cái gì?" Lúc này, người phụ nữ trang điểm lòe loẹt ở đối diện người con trai trẻ tuổi khó hiểu hỏi thăm.

"Không có gì!" Tổng Thiên Tước lạnh nhạt nói, hôm nay anh khó có được tâm tình tốt, không nghĩ tất cả biện pháp bắt người phụ nữ này rồi đi, không ngờ cô ta đáng ghét như vậy, thật là thất sách, thế nhưng lại lãng phí nhiều thời giờ của mình như thế.

"Vương Tiểu thư, thời gian không còn sớm, tôi còn có cuộc họp quan trọng cần tiến hành, chúng ta liên lạc sau." Nói xong, Tổng Thiên Tước liền đứng dậy đi tới cửa.

"Hả?" Người phụ nữ xinh đẹp còn chưa kịp phản ứng, thì anh đã đứng dậy rồi đi rồi.

Tổng Thiên Tước đi ngang qua chỗ ngồi trước mặt thì có ý thả chậm bước chân, khóe mắt khẽ nhìn lướt qua, lại chỉ liếc thấy một đỉnh đầu tròn đen nhánh, cái gì cũng không nhìn thấy, anh không nhận được cười một tiếng, đi tiếp.

Vạn Linh Chi cúi đầu, nhìn ngón tay của mình, vẫn còn đang đắm chìm trong suy nghĩ mới vừa rồi, lần này xem mắt xem ra là thất bại, trở về khẳng định sẽ lại bị ông nội mắng.

Làm sao đây? Vạn Linh Chi phiền não không thôi, mỗi lần xem mắt thất bại sau khi về nhà, khuôn mặt ông nội luôn luôn sa sầm, mà gương mặt của hai anh trai cô thì lại luôn tươi cười, thật là không biết nên làm như thế nào cho phải đây?

Cô chậm rãi đứng dậy, khuôn mặt đau khổ từ từ đi tới cửa, hi vọng thời gian không cần trôi qua nhanh như thế, có thể kéo dài chút nào hay chút đó.

Aiz.

Chương 1:

Vạn Linh Chi giẫm bước chân chậm như rùa đi về phía cửa di động của biệt thự nhà họ Vạn, trái tim gần như muốn nhảy tới cổ họng, vừa nghĩ tới đợi lát nữa phải đối mặt với sự hỏi thăm của nhiều người trong nhà như vậy, còn có cặp mắt sắc bén giống hệt như chim ưng của ông nội, da đầu của cô liền tê dại một trận.

Phải làm sao đây? Ngay tại thời điểm Vạn Linh Chi còn đang lưỡng lự đứng ở cửa ra vào, thì bên trong đã có người đi ra.

"Cô chủ đã trở lại." Còn chưa kịp ngăn cản, thì người giúp việc đã kéo dài giọng thông báo cho người trong nhà rồi.

Vạn Linh Chi không thể làm gì khác hơn là suy sụp hạ hai vai, ở tận sâu đáy lòng thở dài một tiếng, chấp nhận số phận đi thẳng vào trong.

"Linh Chi, con đã về rồi, thế nào hả?" Mẹ Vạn vừa thấy con gái bước vào cửa thì lập tức tới nghênh đón hỏi han.

Trước kia mỗi lần con gái đi xem mắt, bà cũng sẽ đi cùng, nhưng mà ngày hôm nay, ông nội Vạn ra lệnh không cho phép bất kỳ kẻ nào đi theo Vạn Linh Chi, cho nên bà ở nhà không biết là có bao nhiêu sốt ruột, con gái bà từ trước đến giờ nhát như chuột, một chút chuyện nhỏ cũng có thể làm cho tay chân nó luống cuống, hơn nữa tính tình lại đơn thuần giống như tờ giấy trắng, lúc này để con gái một mình đi đến nơi hẹn, bản thân bà sao vậy có thể không lo lắng đây?

"Đúng vậy, cái tên họ Lý đó thế nào, có cư xử tệ với em hay không?" Anh hai nhà họ Vạn, Vạn Tử Nghiệp thô lỗ lên tiếng hỏi em gái bảo bối gần như đã cúi đầu thấp tới trên mặt đất

luôn rồi.

"Em út, hân ta không có nói những lời vô lễ gì đó chứ?" Anh cả nhà họ Vạn, Vạn Tử Xương cũng đi tới bên cạnh em gái, nhẹ giọng hỏi thăm.

"Bảo bối, tên gia hỏa kia ức hiếp con sao?" Thấy con gái cúi thấp đầu, Ba Vạn, người được xưng là "Hiếu Nữ" lập tức lộ ra ánh mắt hung ác, "Không cần sợ, nói cho ba, ba nhất định giúp con dạy dỗ hân ta."

"Đủ rồi, đừng vây xung quanh con bé nữa." Ông nội Vạn, người chủ trì nhà họ Vạn cuối cùng mở miệng nói chuyện, giải cứu cháu gái ra khỏi một đồng

vấn đề ồn ào lộn xộn, “Linh Chi, tới đây.”

Tiếng nói của ông nội Vạn giống như tiếng chuông lớn, ngồi ở trên ghế salon, bình tĩnh ra lệnh.

Vạn Linh Chi không dám trái lời, lập tức đi tới trước mặt ông nội, đứng ngay ngắn có quy củ, đầu vẫn cúi thấp như cũ, giống hệt như đứa trẻ làm việc gì sai đang chờ xử phạt.

“Ngồi.”

Vạn Linh Chi một khẩu lệnh một động tác, ngoan ngoãn ngồi ở đối diện ông nội mình, căn bản là không dám ngẩng đầu nhìn ông.

“Ba, Linh Chi vừa mới trở về, không bằng để cho con bé nghỉ ngơi một chút rồi lại tiếp tục hỏi được không.” Mẹ Vạn thấy bộ dáng khản trương của con gái, có chút không đành lòng, lên tiếng giúp đỡ.

“Cũng chỉ là một cuộc xem mắt mà thôi, có cái gì mệt mỏi chứ, huống chi đây cũng không phải là lần đầu tiên con bé đi xem mắt.” Ông nội Vạn tức giận nói, mệnh lệnh của mình tuyệt đối không thể bị nghi ngờ, “Nói một chút tình hình xem mắt lần này đi, có hài lòng con trai nhà họ Lý không?”

“Con...” Vạn Linh Chi cúi đầu ấp úng nói.

“Ngẩng đầu lên.” Giọng nói của ông nội Vạn không được tốt, ánh mắt sắc bén trừng lớn, “Ông đã nói bao nhiêu lần rồi, lúc nói chuyện phải nhìn thẳng ánh mắt của đối phương, hơn nữa không được nói chuyện ấp a ấp úng.”

“Thật xin lỗi, ông nội.” Vạn Linh Chi vội vàng ngẩng đầu lên, sợ sệt nhìn về phía ông nội Vạn, cẩn thận dè dặt nói: “Con nghĩ... lần xem mắt này có lẽ là lại bị hỏng tiếp rồi.” Giọng nói của cô càng nói càng nhỏ, hơn nữa còn không ngừng rút cổ về phía sau nói, gần như muốn giấu mình đi.

“Ha ha, em út, làm tốt lắm. Anh hai nhà họ Vạn thẳng thắn lớn tiếng khản trương gọi em gái, anh mới không muốn để cho em gái bảo bối yếu điệu động lòng người của mình nhanh chóng lập gia đình như thế, làm hỏng mới tốt.

Nghe vậy, ánh mắt nghiêm khắc của ông nội Vạn lập tức quét về phía cháu trai của mình, khiến cho Vạn Tử Nghiệp hậm hực ngậm miệng lại.

“Chuyện là như thế nào?” Ông nội Vạn quay đầu nhìn cháu gái, “Tại sao lại làm hỏng rồi hả?”

Đã xem mắt không dưới mười lần rồi, vậy mà lại không có lấy một lần thành công, ông nội Vạn không khỏi hoài nghi cháu gái của mình có phải là có tật xấu gì không muốn người khác biết hay không, nếu không tại sao mỗi lần xem mắt đều là không bệnh mà mất(*) như vậy chứ?

*Ý ám chỉ cuộc xem mắt của Linh Chi đều luôn bị hỏng không rõ nguyên nhân.

Vạn Linh Chi kể lại đứt quãng quá trình xem mắt của mình, sau khi nói xong, cái đầu nhỏ nhún lại không tự chủ cúi xuống thấp, bộ dáng như chờ phán quyết.

“Ông nội, chuyện này cũng không thể trách Linh Chi.” Anh cả nhà họ Vạn, Vạn Tử Xương lên tiếng giúp em gái giải thích, “Linh Chi vốn dĩ nhát gan, nói chuyện đều luôn trực tiếp lại không thêm thắt chải chuốt, huống chi, tiểu tử nhà họ Lý kia còn nói năng không có lễ độ, không thành cũng tốt.”

Hừ, dám nói đầu óc của em gái anh có vấn đề. Anh thật muốn xem thử, đầu óc của người nào mới thật sự là có vấn đề... Vạn Tử Xương ở trong lòng âm thầm nhắc nhở bản thân, ngày mai không được quên xa giận giúp em gái.

“Ba, tên tiểu tử thôi họ Lý dám sỉ nhục con gái bảo bối của con, nhất định không thể kết thành thông gia cùng với bọn họ được.” Khuôn mặt của ba Vạn cũng lộ vẻ tức giận, dám làm cho con gái của ông khóc, ông nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn ta.

“Đúng vậy, ông nội, tên khốn nhà họ Lý kia có cái gì tài ba sao.” Sắc mặt Vạn Tử Nghiệp lộ vẻ khinh thường, tay nắm chặt thành quả đấm, hươu hươu lên không trung, nếu tên gia hỏa kia ở chỗ này, đoán chừng đã bị mình đánh nhừ tử.

“Ba, tạm thời đừng bắt Linh Chi đi xem mắt tiếp có được không?” Mẹ Vạn cũng gia nhập hàng ngũ khuyên giải.

“Tất cả im miệng cho ta.” Tròng mắt đen sắc bén của ông nội Vạn quét qua nhìn bọn họ một vòng, chau mày, “Ta đã nói cái gì chưa?”

Cái đám gia hỏa này, người một câu, ta một câu, giống hệt như ông là ma đầu cực kỳ độc ác, tựa như ông sẽ ăn hết cháu gái của mình vậy, ông đối với Vạn Linh Chi tuy nghiêm khắc một chút, nhưng mà đối với đứa cháu gái duy nhất này, ông cũng yêu thương không ít hơn so với bọn họ, chỉ là không có biểu lộ ra mà thôi, thiệt là!

"Linh Chi chính là vì được các người bảo vệ như thế, cho nên con bé mới càng ngày càng nhát gan, chẳng lẽ các người hi vọng con bé cả đời đều như vậy, không tìm được người để gả, ở lại trong nhà làm bà cô già sao?" Ông nội Vạn nhìn chằm chằm mọi người, tức giận nói: "Ta nói cho các người biết, Linh Chi nhất định phải đi xem mắt! Nếu không con bé sẽ bị các người làm hỏng, các người nhìn xem, hiện tại con bé cũng đã là một người lớn như thế, còn không dám một mình đi dạo phố, cả ngày chỉ biết ở lại trong phòng đọc sách, cứ tiếp tục như vậy nữa, con bé sẽ càng trở nên hướng nội, nhát gan, các người thật sự hi vọng con bé cứ như vậy trải qua cả đời sao?"

Hừ, cháu gái không đi xem mắt thì làm sao tìm được một người chồng tốt, ở lại trong nhà vĩnh viễn đều chỉ có thể làm một con chuột nhỏ nhát gan, không rời khỏi sự bảo vệ của những người nhà như bọn họ, vĩnh viễn cũng không học được cách lớn lên, vì tương lai và hạnh phúc của cháu gái, ông nhất định

phải giúp con bé chọn lựa một người chồng thật thích hợp.

"Nhưng mà." Ba Vạn còn muốn nói thêm điều gì đó, nhưng vừa tiếp xúc với cặp mắt chim ưng của ông nội Vạn thì liền im bật.

"Không có nhưng nhị gì hết, chuyện xem mắt của Linh Chi, ta sẽ tiếp tục an bài." Ông nội Vạn uy nghiêm tuyên bố: "Tóm lại, ta nhất định sẽ giúp con bé chọn một người chồng tốt."

Mọi người vừa nghe thấy lời nói của ông nội Vạn, sắc mặt của tất cả mọi người đều biến thành màu đen, aizzz Cũng đã chọn lâu như thế rồi, nhưng vẫn không có kết quả, cứ tiếp tục như vậy tới lúc nào mới có thể kết thúc đây?

Vạn Linh Chi đã sớm bị bỏ quên ở một góc sau khi nghe được lời tuyên bố của ông nội Vạn, thì khăn trương đến mức lòng bàn tay cũng toát ra mồ hôi, không nhìn được cảm thấy từng trận run rẩy, cô cố gắng làm cho vóc người nhỏ nhắn của mình có thể núp vào một góc trên ghế salon, lúc này cực kỳ hi vọng có thể khiến cho bản thân nhỏ tới mức tìm không thấy.

Làm sao đây, còn muốn đi xem mắt nữa sao, cô có thể không cần đi tiếp hay không? Vạn Linh Chi ở đáy lòng không ngừng la lên, nhưng lại không có can đảm nói ra, chỉ có thể cúi đầu nghe bọn họ tiếp tục tranh luận.

Bên trong Pub nằm ở trong thành phố.

"Nghe nói lần xem mắt thứ tám của cậu lại thất bại rồi hả?" Người con trai mặc áo trắng nửa nằm nửa ngồi ở trên ghế salon mềm mại hả hê nói.

"Thật sao?" Một tên con trai khác ngồi ở trong góc có điều ngụ ý nhìn thoáng qua vai nam chính đang bị đàm luận, hứng thú dạt dào hỏi "Này quá trình cụ thể là như thế nào, cậu có biết không?"

"Ha ha, cái này đương nhiên phải hỏi người trong cuộc mới biết chứ sao." Dương Văn Lí tựa vào trên ghế salon nâng lên một nụ cười mập mờ như có như không.

"Xem ra hai người các cậu gần đây rất rảnh rỗi hử." Tống Thiên Tước vẫn luôn im lặng không nói gì cuối cùng đợi tới lúc tiếng nói của bọn họ vừa ngừng, thì nhàn nhạt lên tiếng, khoe mắt nhẹ nhàng liếc về phía người bạn thân, "Có muốn tôi tới nói với bác trai, bác gái một tiếng là các cậu cũng muốn ném thừ một chút mùi vị của bữa cơm xem mắt hay không?"

"Ngàn vạn lần đừng làm loạn!" Trương Cận ở trong góc lập tức lớn tiếng ngăn cản, "Đừng nghĩ tới việc kéo tôi xuống nước."

Sắc mặt của Dương Văn Lí cũng lộ ra sợ hãi, "Này, là anh em cậu không nên hại tôi như vậy chứ."

Trời ạ, nếu để cho ba mẹ của bọn họ cũng thò một chân vào vụ này, vậy những ngày sau này ước chừng sẽ rất thảm, cho nên dù nói sao đi nữa cũng không thể để cho chuyện như vậy xảy ra, vốn là muốn nhân cơ hội giễu cợt người bạn tốt này, lần này tốt rồi, trộm gà không được còn mất nắm thóc!

"Sao có thể là hại các cậu chứ?" Đinh lòng mày của Tống Thiên Tước nhíu lại, "Các cậu trả lời một câu, phải một câu hỏi tôi quá trình xem mắt như thế nào, không phải là vì cảm thấy hứng thú muốn thừ một chút sao?"

"Thôi đi, người nào có hứng thú với cậu chứ!" Hai đấng mày râu lập tức lộ ra bộ mặt ghét bỏ, trảm miệng một lời.

"Ồ?" Tống Thiên Tước nhếch khoe miệng lên, "Vậy các cậu còn muốn biết quá trình nữa không?"

"Tuyệt đối không muốn." Dương Văn Lí vội vàng phui sạch quan hệ, giống như sợ bị vật bản gì đó quán lên.

"Cám ơn, tôi cũng như vậy không có hứng thú." Trương Cận đã không còn lòng hiếu kỳ như lúc trước, chỉ muốn làm cho Tống Thiên Tước bỏ đi cái đề nghị đáng sợ kia.

Tống Thiên Tước thấy thế, hài lòng mỉm cười, bụng ly rượu lên tí mĩ đánh giá rượu ngon trong ly.

"Vậy là không có bất kỳ nghi vấn gì nữa đúng không?"

"Cậu cũng đã nói như vậy, chúng tôi còn có thể có cái nghi vấn gì nữa." Dương Văn Lí tức giận nói, tên gia hỏa này thật đúng là được tiện nghi còn ra vẻ.

"Ha ha." Tống Thiên Tước cất tiếng cười to, nhìn bộ dạng cam chịu của mấy người bạn thân, thật sự là rất sáng khoái, tối nay hẹn bọn họ ra ngoài quả nhiên là đúng, khiến cho tâm tình buồn bực của anh cuối cùng cũng đã có chút an ủi.

"Hừ, thì ra là cậu đang đùa giỡn chúng tôi." Thấy Tống Thiên Tước càn rỡ cười to, Dương Văn Lí lập tức hiểu ra mọi chuyện là như thế nào.

"Cái tên gia hỏa này thế nhưng lại đi dọa chúng ta." Trương Cận chịu thiệt thòi bị anh ta hù suýt chết dùng sức trừng Tống Thiên Tước một cái, "Rất nhảm chán hả!"

"Hừ, trùng hợp tâm tình của tôi không được tốt, thân là bạn bè các cậu không phải là nên tận sức một chút hay sao?" Tống Thiên Tước cũng không cảm thấy hành động và việc làm của mình có chỗ nào không đúng.

"Tận lực chính là chúng tôi phải bằng lòng để cho cậu hù dọa chúng tôi sao?" Dương Văn Lí nghiêng răng nghiêng lợi nói, thật là kết giao nhằm với bạn xấu

mà.

"Đương nhiên, hơn nữa ai nói là tôi hù dọa các cậu? Nếu như các cậu nguyện ý, tôi có thể biến nó thành sự thật." Tống Thiên Tước không khách khí nói.

"Cám ơn ý tốt của cậu, vẫn là cậu tự giữ lại chính mình từ từ tận hưởng đi." Dương Văn Lí không hứng thú lắm, lòng dạ của người bạn thân này giống hệt như là hồ ly cũng không phải là giả, vẫn là không nên dây dưa với anh ta quá nhiều thì tốt hơn.

Tống Thiên Tước nhún nhún vai, cười cười không nói thêm lời nào, dù sao cũng đã đạt được mục đích của mình rồi, bọn họ tới cuối cùng có phản ứng như thế nào cũng không quan trọng.

"Cậu lại làm hỏng cuộc xem mắt lần này, ông cụ bên nhà các cậu sẽ không tức giận chứ?" Đây mới là điều Dương Văn Lí quan tâm, ông nội Tống thế nhưng nổi danh là tính tình nóng nảy, nếu như mà biết được đứa cháu trai vẫn luôn khiến mình kiêu ngạo lại làm hỏng cuộc xem mắt lần thứ tám, còn không phải sẽ lại gào thét khiến cho mọi người đình tai nhức óc sao?

"Cậu thật đúng là người bạn tri kỷ của ông ấy, không trách được cậu và ông cụ lại nói chuyện cực kỳ hợp ý như thế, hơn nữa còn nói chuyện đến mức đặc biệt "sâu sắc". " Tống Thiên Tước kéo ra một nụ cười giả dối, còn đặc biệt nhấn mạnh thêm hai chữ "sâu sắc" kia.

"Ha ha." Dương Văn Lí cười khan hai tiếng, "So với cái người cháu trai này, người ngoài như tôi đây có tính là cái gì chứ." Nguy rồi, bạn thân sẽ không phải là đã phát hiện chuyện hắt hủi tin tức cho ông nội Tống rồi chứ? Nhìn cặp mắt đen thâm trầm kia của bạn thân, lúc chăm chú nhìn mình lại trở nên sắc bén như vậy, khiến cho hắt hủi chút nữa là không chống đỡ nổi nữa.

Ngay tại thời điểm Dương Văn Lí chột dạ, âm thầm kêu hỏng bét, Tống Thiên Tước cuối cùng cũng thu lại tầm mắt đang dừng lại ở trên người của hắn, cười nhạt nói: "Đúng vậy, sau khi ông cụ biết được tôi xem mắt thất bại, thì cũng đã lập tức chuẩn bị tìm cho tôi đối tượng hẹn hò mới, đối với tôi thật sự là tốt đến không thể nói được."

"Thường xuyên như vậy, cậu cũng không phiền sao?" Trương Cần chỉ nghe thôi cũng đã phiền rồi, huống chi bạn thân phải đi xem mắt nhiều lần như vậy, lấy hiểu biết của mình đối với Tống Thiên Tước, anh ta tuyệt đối không phải là một người có thể mặc cho người khác tùy ý sắp xếp, hơn nữa còn là tới tám lần, thật sự là nghĩ mãi không ra.

"Nhàm chán ư, coi như là cùng ông cụ chơi đùa, giải buồn một chút mà thôi." Tống Thiên Tước thoải mái đáp lại, không chút quan tâm.

Dương Văn Lí và Trương Cần nhìn thấy dáng vẻ của anh cuồng vọng như vậy thì giận đến mức nghiêng răng, mới vừa rồi rõ ràng chính là muốn cười nhạo Tống Thiên tước, kết quả ngược lại chính là bọn họ bức bối chịu thiệt thòi, hơn nữa còn là giận mà không dám nói gì!

Ôi, là ai đã dạy cái người bạn thân này của bọn họ thành một người có trí nhớ đặc biệt tốt như vậy chứ, nhất là ghi hận, biết rõ bạn thân là người có lòng dạ giống hệt hồ ly lại thích ghi hận, cho nên cũng không có ai dám trêu đùa anh ta, trừ phi muốn anh ta dùng thủ đoạn đáng sợ hơn trả thù lại.

"Cậu thật sự muốn cùng ông nội Tống chơi tiếp trò này à?" Dương Văn Lí biết bạn thân từ đầu tới cuối đều chỉ lấy tâm tình vui đùa mà đối đãi với những cuộc xem mắt này, nói là tôn trọng sự sắp xếp của ông nội Tống, thật ra thì tất cả đều là làm một chút công phu ngoài mặt mà thôi.

"Lần sau là lần cuối cùng rồi, số chín là một con số rất tốt, con số này sẽ khiến cho những bữa tiệc kia đều dừng lại ở đây, không cần nhiều hơn nữa." Tống Thiên Tước lấy thái độ hời hợt nói chuyện, bên môi còn lộ ra một nụ cười xem thường.

"Có phải là thật không vậy?" Sắc mặt Dương Văn Lí lộ vẻ nghi ngờ, "Ông cụ nhà các cậu vừa mở miệng, còn không phải là cậu phải ngoan ngoãn đi xem mắt tiếp sao?"

"Yên tâm, sẽ không có chuyện như vậy xảy ra nữa đâu." Bạn thân có lòng muốn xem kịch hay, Tống Thiên Tước chẳng lẽ lại không biết, nhưng mà anh chính là không thích để cho người khác được như ý.

"Cậu có chắc chắn đây là lần cuối cùng hay không?" Trương Cần cũng không sao tin tưởng đây là lần xem mắt cuối cùng của bạn thân.

"Cậu cho là tôi sẽ làm những chuyện mà mình không nắm chắc sao?" Đôi lông mày của Tống Thiên Tước hơi nhướng lên, vẻ mặt hết sức chắc chắn.

Trương Cần và Dương Văn Lí bốn mắt nhìn nhau, sau đó cũng yên lặng không nói gì, bạn thân đã nói như thế thì khẳng định là anh ta cũng đã hoàn toàn chuẩn bị thật tốt rồi, sẽ không tiếp tục dễ dàng để mặc cho ông nội Tống định đoạt nữa, thật là mong đợi sự phát triển nối tiếp ở phía sau.

Tống Thiên Tước từ từ thưởng thức rượu ngon trong ly, tầm mắt hơi khép lại, như có điều suy nghĩ.

Hạ Thảo vừa tan tầm liền vội vã chạy tới nhà họ Vạn, giọng nói của Vạn Linh Chi ở đầu bên kia điện thoại giống như đưa đám, khiến cho cô có chút lo lắng, mặc dù bạn thân xem mắt thất bại cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng mà bạn thân từ trước đến giờ nhất gan lại nhạy cảm, cho nên mình vẫn là không thể yên tâm.

"Cốc cốc" gõ hai tiếng, Hạ Thảo liền nhẹ nhàng mở cửa đi vào.

"Chi Chi?"

"Tiểu Thảo, cậu đã đến rồi?" Vạn Linh Chi đang ngồi trầm tư ở trên giường vừa nghe thấy tiếng gõ cửa quen thuộc truyền đến, liền ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Thảo.

Hạ Thảo đi về phía Vạn Linh Chi, ngồi ở bên cạnh cô, ân cần hỏi: "Cậu có khỏe không?"

"Tiểu Thảo, mình xem mắt lại thất bại rồi." Sắc mặt Vạn Linh Chi lộ ra khổ sở, về mặt buồn bã nhìn về phía bạn thân.

"Rốt cuộc chuyện là như thế nào?" Hạ Thảo cầm tay Vạn Linh Chi, vội vàng hỏi.

"Chính là." Vạn Linh Chi thủ thủ kể lại chuyện xảy ra vào hôm đó, "Chuyện chính là như vậy."

"Thì ra là như vậy, đó cũng không phải là lỗi của cậu, đều là do người đàn ông kia quá vô lễ." Hừ, cái tên đàn ông thói họ Lý đó thật là quá ghê tởm, lại dám ghét bỏ người bạn thân cực kỳ tốt này của cô như vậy.

"Haiz, khẳng định đều là do mình sai lầm, bằng không tại sao xem mắt nhiều lần như thế, cũng không có kết quả chứ?" Vạn Linh Chi uể oải nói, cô vốn dĩ đã không có chút tự tin nào rồi, trải qua đã kích nhiều lần như vậy thì càng thêm không có còn dư lại bao nhiêu.

"Chi Chi, điều này chính là chứng minh bọn họ đều không phải là chân mệnh thiên tử của cậu." Hạ Thảo nghiêm túc nhìn nàng, "Tin tưởng mình, chân mệnh thiên tử của cậu đang ở một chỗ nào đó chờ cậu."

"Hả?" Đầu óc Vạn Linh Chi nhất thời xoay chuyển không kịp, không hiểu bạn thân tại sao lại đột nhiên nói như vậy.

"Nếu như vẫn không gặp được thì sao?"

"Nhất định sẽ gặp được." Hạ Thảo dùng sức gật đầu, "Cậu phải có lòng tin với bản thân."

"Nhưng mà, mình vẫn còn thấy lo lắng." Vạn Linh Chi cảm thấy bạn thân chỉ là đang an ủi mình mà thôi, "Mình. người như vậy, sẽ không có ai thích." Nói xong, Vạn Linh Chi không nhịn được cúi thấp đầu, lo lắng nghịch nghịch ngón tay của mình.

"Cậu nói nhầm gì vậy chứ, cái gì gọi là người như vậy?" Hạ Thảo không nhịn được đề cao âm lượng thêm mấy phần, "Chi Chi, cậu là Thiên kim Tiểu thư của nhà họ Vạn, hơn nữa còn là bảo bối của người nhà họ Vạn, cậu vừa tốt bụng, vừa là người dịu dàng, có lòng thương người, còn nấu được một bàn thức ăn ngon, biết làm rất nhiều món điểm tâm ngọt khiến người ta chảy nước miếng, cậu quả thật là tốt đến không thể phản bác, nếu mình là đàn ông thì chỉ ước gì lập tức cưới cậu về nhà."

"Nhưng mà, mình nhất gan, không dám tới những chỗ có nhiều người, lại không giỏi xã giao với người khác, cậu xem, mình lớn như vậy rồi nhưng cũng chỉ có mình cậu là bạn mà thôi." Vạn Linh Chi biết những thứ này trong lời nói của bạn thân đều là ưu điểm, nhưng trong mắt người ngoài thì đều là khó mà đến được nơi thanh nhã.

"Chi Chi, cậu chính là cậu, không cần phải để ý tới người khác nhìn cậu như thế nào, cậu như vậy đã là rất khá rồi." Biết được cảm giác tự ti của cô lại chạy đến quấy phá, Hạ Thảo liền giữ chặt hai vai của cô, để cho cô nhìn thẳng vào mình, "Cậu rất tốt, thân là người của nhà họ Vạn, cậu nên kiêu ngạo, người khác cũng sẽ không dám xem thường cậu."

"Đó đều là xem trọng mặt mũi của ông nội và ba mình." Vạn Linh Chi biết mình có thể có được cuộc sống không buồn không lo như vậy, đều là bởi vì bản thân tốt số, sinh ra ở nhà họ Vạn, nếu không cũng không biết bản thân đã biến thành cái đáng về gì rồi.

"Vậy thì thế nào, cậu là người nhà họ Vạn, những thứ này đều là cậu nên có được, lời của người khác nói, cũng đều là bởi vì ghen tỵ với cậu, biết không?" Hạ Thảo cảm thấy bạn thân nên sanh ở gia đình như vậy, trải qua cuộc sống giống như công chúa, để cho người ta che chở.

"Nhưng." Vạn Linh Chi còn muốn tranh luận, những đã bị Hạ Thảo ngắt lời.

"Không có nhưng nhị gì hết, những thứ này cũng đã là sự thật, không thể thay đổi được, trừ phi cậu đầu thai lại lần nữa."

"Nhưng mà, có đôi khi, mình thật sự vô cùng chán ghét bản thân như vậy, không làm được bất kỳ chuyện gì cả, việc kinh doanh gì đó trong nhà mình đã không thể giúp rồi, hiện tại ngay cả xem mắt cũng không có lấy một lần có thể thành công, mình thật sự là rất vô dụng." Vạn Linh Chi cảm thấy bản thân không hề có một chút đóng góp gì cho cái nhà này cả.

"Đứa ngốc này, cậu không biết chú và dì đều hy vọng cậu không thể gả ra ngoài, vĩnh viễn ở lại trong nhà với bọn họ sao, hơn nữa các anh của cậu, lại càng xem những tên đàn ông xem mắt với cậu giống như kẻ thù." Trong đám người nhà họ Vạn đại khái cũng chỉ có ông nội Vạn là thật sự muốn gả Vạn Linh Chi đi, những người khác đều hy vọng có thể vĩnh viễn không ai thêm lấy cô.

Nói đến đây, Vạn Linh Chi liền cảm thấy rất là bất đắc dĩ, ham muốn bảo vệ của những người trong nhà đối với mình đã đến mức dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào rồi, bản thân mình tính tình đã mềm yếu, hơn nữa được bọn họ bảo vệ, bây giờ cô chỉ có thể nói mình là một người vô dụng mười phần, chưa từng độc lập sống qua một ngày.

"Được rồi, không cần nghĩ nhiều nữa, mình dẫn cậu đi ra ngoài giải sầu, thế nào?" Không muốn bạn thân áy náy hối hận tiếp nữa, Hạ Thảo liền kéo tay của cô đi ra khỏi phòng.

"Tiểu Thảo, chúng ta muốn đi đâu?" Vạn Linh Chi bị Hạ Thảo nắm tay kéo đi nhẹ giọng hỏi.

"Tới nơi cậu sẽ biết." Mới vừa rồi Hạ Thảo đã thông báo qua với người nhà họ Vạn, mở cửa xe để cho cô ngồi vào, sau đó nhanh chóng ngồi vào ghế

lái, khởi động xe, nghiêng ngang rồi đi.

Nửa giờ sau, xe dừng lại ở bên dưới một cái bảng hiệu đèn neon.

"Tới rồi." Hạ Thảo dừng xe lại, sau đó xuống xe đi tới giúp Vạn Linh Chi mở cửa xe, "Xuống xe thôi."

"Tiểu Thảo, nơi này là?" Vạn Linh Chi xuống xe, kinh ngạc nhìn lên bảng hiệu chói mắt ở trước mặt, không nhận được mở miệng thật to.

"Là nơi để thả lỏng tinh thần và thể xác, khiến cho cậu tạm thời quên hết phiền não, đi thôi." Hạ Thảo nắm tay Vạn Linh Chi kéo cô đi vào bên trong.

"Không cần, Tiểu Thảo, mình không muốn đi vào." Vạn Linh Chi dùng sức kéo bạn thân về phía sau, liều chết lắc đầu, "Nếu ông nội và ba biết được, mình sẽ, mình sẽ." Vạn Linh Chi cuống cuống nhất thời không thể nói được trọn câu, chỉ có thể dùng ánh mắt hoàn toàn giống như nai con của cô nhìn Hạ Thảo, cái đầu nhỏ càng không ngừng lắc lắc, giống hệt như hận không thể lập tức rời đi.

"Yên tâm, đây là quán bar của một gia đình có tổ chất rất tốt, có mình ở đây, không có việc gì đâu." Hạ Thảo biết nàng đang lo lắng cái gì, "Mình chỉ muốn để cho cậu thả lỏng tâm tình một chút mà thôi, không cần vì chuyện xem mắt mà hao tổn tinh thần, yên tâm! Sẽ không để cho cậu làm chuyện xấu đâu." Nói xong, Hạ Thảo còn mập mờ ngoảnh mặt nhìn cô chớp chớp hai mắt, "Dĩ nhiên, nếu như cậu muốn, thì lại là chuyện khác rồi."

"Tiểu Thảo, cậu. cậu nói bậy cái gì vậy." Gò má của Vạn Linh Chi nhất thời đỏ ửng lên, không thể tin được Hạ Thảo to gan ra hiệu ngầm với mình như vậy.

"Ha ha, mình đâu có nói bậy? Cậu nha, chính là lá gan rất nhỏ, nếu như gặp được người trong lòng khẳng định cũng sẽ không dám đi thổ lộ với người ta, Chi Chi, sau này nếu là thật sự gặp được người con trai mình thích, cậu nhất định phải lớn mật theo đuổi, không cần phải cái gì cũng nghe theo người nhà, cái gì cũng để cho bọn họ làm chủ." Hạ Thảo nghiêm túc nói, mặc kệ bạn thân có nghe được hay không, cô đều phải nói.

"Mình." Vạn Linh Chi không ngờ bạn thân đột nhiên nói thẳng ra, tay chân có chút luống cuống.

"Không đùa cậu nữa." Hạ Thảo nở nụ cười, dẫn cô tới một góc khuất tương đối heo hắt, thuận tiện chọn hai ly đồ uống, "Thả lỏng, đã đến đây rồi, coi như là tới để mở mang kiến thức một chút là được rồi."

Vạn Linh Chi vừa vội vã vừa bất đắc dĩ ngồi xuống, "Vây. Không thể trở về quá muộn, nếu không mình sẽ bị mắng."

"Đã biết, Vạn tiểu thư." Hạ Thảo liếc cô một cái, "Không cần khẩn trương, OK?"

"Mình biết rồi." Vạn Linh Chi ngập ngừng nói, sau đó ngoan ngoãn ngồi yên, tay chân thả lỏng đặt trên người giống hệt như thực nữ, hết sức thận trọng.

Hạ Thảo thấy bộ dáng này của cô, không nhận được cười một tiếng, ai có thể tin nổi, một người con gái hai mươi lăm tuổi chẳng những chưa từng tới quán bar, mà ngay cả số lần đi ra ngoài dạo chơi hoặc đi dạo phố cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, thật là thể gian hiếm có!

Vạn Linh Chi giống hệt như bà ngoại Lưu đi dạo trong công viên rực rỡ, khỏe mắt không nhìn được len lén liếc về phía quầy rượu cách đó không xa trong lòng tràn đầy tò mò, từ nhỏ đến lớn bản thân cô đều luôn nhận được sự giáo dục cẩn thận chặt chẽ, chưa từng giống như người trẻ tuổi bây giờ tới những chỗ này.

"Muốn nhìn thì cứ mạnh dạn mà nhìn." Hạ Thảo thoáng thấy tầm mắt liếc trộm của cô thì liền cười nói với cô.

"Mình. mới không có." Vạn Linh Chi ấp úng giải thích.

Phục vụ đưa tới hai ly rượu cocktail, Hạ Thảo cầm một ly trong đó lên đưa cho Vạn Linh Chi.

"Tới đây, nhìn cũng bình thường, nhưng uống rất ngon."

Vạn Linh Chi nhìn chằm chằm chất lỏng xinh đẹp hệt như một dải cầu vồng rực rỡ ở trong ly, trong mắt không khỏi phát ra ánh sáng rực rỡ.

"Thật là xinh đẹp." Cô dùng ánh mắt mới lạ nhìn về phía Hạ Thảo, "Đây thật sự là rượu sao, tại sao lại xinh đẹp như vậy chứ?"

"Đây là cocktail, không phải rượu bình thường, cậu nhìn xem, những màu sắc tươi đẹp này, là do nước trái cây và nước có ga cùng điều chế mà thành, nồng độ rượu rất thấp, rất thích hợp cho cậu uống." Hạ Thảo giới thiệu đơn giản với cô, "Cậu uống thử xem, cậu sẽ thích."

Vạn Linh Chi nhìn bạn thân một cái, sau khi lấy được khích lệ từ cô ấy, nâng chén lên dừng cảm nhấp một ngụm.

"Ừm, uống rất ngon..., rất ngọt, tuyệt đối không giống như rượu." Mặt mày Vạn Linh Chi đều đã hiện lên nụ cười cong cong, lần đầu tiên nếm thử, cảm giác rất hưng phấn.

"Mình nói đúng không." Hạ Thảo nhìn cô cười đến híp cả mắt, dương dương đắc ý nói ra.

"Ừ." Vạn Linh Chi dùng sức gật đầu, "Uống rất ngon."

Hạ Thảo thật vui mừng vì Vạn Linh Chi thích uống, nói thế nào thì đây cũng là lần đầu tiên cô ấy dám nếm thử đồ mới!

Cứ như vậy, hai cô gái nhỏ ở trong góc của quầy rượu, thoải mái uống rượu không chút kiêng kỵ, mà Vạn Linh Chi cũng đặc biệt hưng phấn, đây là một đêm mất không chết nhất của bản thân từ trước tới nay, còn làm chuyện chưa bao giờ đã làm, trong lòng cô vừa kích động vừa sợ, thật là kích thích!

Cùng lúc đó, ở một chỗ cách bọn họ hai bàn, một người con trai anh tuấn ngồi uống rượu một mình, toàn thân mặc quần áo màu đen thoải mái, hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều phụ nữ trong quán bar, thỉnh thoảng có người cố ý đi qua trước mặt của anh, hy vọng dùng cách này dẫn tới sự chú ý của anh.

Ài ngờ, mắt anh chỉ nhìn thẳng, nhìn cũng không nhìn, tiếp tục một mình uống rượu, nhưng mà, khi tầm mắt của anh vô tình quét tới chỗ Vạn Linh Chi thì lại không giống nhau, một tia sáng thâm trầm thoáng qua đáy mắt của anh, ánh mắt vốn dĩ bình tĩnh đột nhiên trở nên có sức sống, giống như là thấy một vật gì đó rất thú vị.

Thật là trùng hợp, lại ở nơi này gặp được cô gái ngoan ngoãn có lá gan nhỏ như chuột kia, kỳ quái, tại sao cô lại xuất hiện ở chỗ này chứ? Cái nghi vấn này hiện lên ở trong đầu Tống Thiên Tước, khiến cho anh cực kỳ hứng thú nhìn chằm chằm Vạn Linh Chi.

A, không ngờ hóa ra cô gái ngoan ngoãn cũng có một mặt nổi loạn như vậy! Cô gái này thật sự là rất thú vị, nếu như phụ nữ cùng anh xem mắt đều thú vị như thế, có lẽ anh cũng sẽ không cảm thấy nhàm chán như vậy.

Aiz Cuộc sống không thú vị

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Lạnh Sau Khi Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Biệt thự nhà họ Tống.

"Thiếu gia, cậu đã trở về, lão thái gia đang đợi cậu ở thư phòng." Tống Thiên Tước từ quán bar trở về, mới vừa vào tới cửa còn chưa kịp ngồi xuống, đã bị người giúp việc tiến lên truyền lời phá hỏng toàn bộ hứng thú của anh trong buổi tối hôm nay.

"Anh cả, anh đã về." Hai vị thiên kim của nhà họ Tống kéo Hoàng Tú Phân từ trên lầu đi xuống, trên mặt nở một nụ cười nói: "Ông nội chờ anh đã lâu lắm rồi đó."

Hai vị thiên kim của nhà họ Tống dùng vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa nhìn chằm chằm Tống Thiên Tước, hy vọng có thể từ trên sắc mặt của anh nhìn thấy một chút chán nản hoặc sợ hãi.

Đáng tiếc, họ đều phải thất vọng rồi, Tống Thiên Tước cho tới bây giờ cũng không cho rằng mình có cái nghĩa vụ giúp người ta giải trí, sắc mặt vẫn bình tĩnh mà hướng họ gật đầu một cái.

"Trẻ như vậy rồi, di Phân còn chưa nghỉ ngơi à." Không có cảm xúc lên xuống đặc biệt, chẳng qua chỉ giống như đang bình thản thảo luận thời tiết.

"Ông nội gọi ba con vào trong thư phòng, cho tới bây giờ vẫn chưa ra, mới vừa rồi còn dặn dò nếu con trở về, thì gọi con vào thư phòng một chuyện." Mẹ kế của Tống Thiên Tước, Hoàng Tú Phân tỏ vẻ độ lượng khéo léo, thể hiện phong độ của nữ chủ nhân, đáng tiếc khóe mắt hơi xếch lên để lộ sự bất mãn của bà đối với người con riêng này.

"Con biết rồi." Tống Thiên Tước không nói thêm gì nữa, xoay người đi về phía thư phòng.

"Anh cả, nhớ bảo trọng nhé." Hai vị tiểu thư của nhà họ Tống vẫy vẫy tay ở phía sau anh, khóe miệng còn cong lên thành nụ cười.

Ha ha, lần này nhất định anh ta sẽ bị ông nội và ba mắng đến thối đầu, hai cô gái lòng dạ ác độc đang len lén nguyên rủa.

"Mẹ, mẹ nói xem lần này anh cả có thể bị ông nội lấy lại quyền thừa kế hay không?" Đại tiểu thư của nhà họ Tống, Tống Mân Côi len lén hỏi mẹ mình đang đứng ở bên cạnh.

"Chị, chị có nào không vậy, anh cả là cháu trai duy nhất của nhà họ Tống, sao ông nội có thể lấy lại quyền thừa kế của anh ta chứ?" Tống Bách Hợp không thể chịu nổi khi nghe chị mình hỏi một vấn đề ngu ngốc như vậy, không nhịn được trợn trắng mắt.

"Tống Bách Hợp, em nói ai không có nào?" Tống Mân Côi nổi giận đùng đùng quát mắng em gái, cô ghét nhất là Tống Bách Hợp lúc nào cũng lấy bộ dáng tự cho là mình rất thông minh, làm bộ làm tịch phát biểu ý kiến.

"Ai lên tiếng phản bác thì chính là nói người đó." Tống Bách Hợp lạnh lạnh nói, tuyệt đối không sợ chị gái nổi giận.

"Em" Khuôn mặt xinh đẹp của Tống Mân Côi trở nên vẩn vơ, giống như là muốn ăn sống nuốt tươi người ta vậy.

"Tất cả im miệng cho mẹ." Hoàng Tú Phân khề quất, trách mắng hai đứa con gái, "Tranh cãi ầm ỹ tiếp đi, Tống Thiên Tước còn chưa bị lấy lại quyền thừa kế, thì hai người các con đã bị ông nội đuổi ra ngoài trước rồi." Thật là không có tiền đồ!

Hai vị thiên kim của nhà họ Tống lập tức im miệng, sợ sệt nhìn Hoàng Tú Phân, không dám làm càn nữa.

"Bây giờ cả hai đều trở về phòng của từng người cho mẹ, đừng tạo thêm phiền phức cho mẹ nữa, nếu không tiền tiêu vặt của tháng này một cọng lông mẹ cũng sẽ không cho các con." Hoàng Tú Phân nghiêm khắc nói, không dùng phương pháp nghiêm khắc đối phó với hai đứa con này, thì các cô sẽ không ngoan ngoãn nghe lời.

"Mẹ!" Hai người vừa nghe thấy phương pháp trừng trị nghiêm khắc như vậy, thì lập tức lớn tiếng phản đối không chịu nghe theo.

"Còn không chịu trở về phòng, thì tiền tiêu vặt tháng sau cũng sẽ không có." Hoàng Tú Phân lạnh lùng nói với hai đứa con gái.

"Hừ, trở về thì trở về." Tống Mân Côi không cam tâm tình nguyện nói: "Mẹ, mẹ thật sự là quá thiên vị, trước giờ mẹ chưa từng lớn tiếng và nghiêm khắc như vậy với chị họ Phương Nghiên, thật là nghi ngờ bọn con có phải là con gái của mẹ hay không nữa."

"Chị ấy nói đúng rồi, nếu như hôm nay là chị họ Phương Nghiên, nhất định mẹ sẽ để chị ấy ở lại bồi dưỡng tình cảm với anh cả." Sắc mặt Tống Bách Hợp cũng hiện lên vẻ mất hứng.

"Đó là điều đương nhiên, con bé có thể gả cho Tống Thiên Tước, các con có thể sao? Hai người các con ngoại trừ biết quệt thề, còn có thể giúp mẹ chuyện gì sao?" Hoàng Tú Phân tức giận trừng mắt nhìn hai đứa con gái, bà tận tâm tận lực như thế còn không phải là vì hai người bọn họ à, thật là không hiểu chuyện chút nào cả, "Được rồi, trở về phòng, lập tức!"

Hai vị tiểu thư của nhà họ Tống hậm hực quay người đi lên lầu, lúc gần đi vẫn không quên trừng mắt nhìn đối phương, ở đáy lòng im lặng chỉ trích đối phương.

Hoàng Tú Phân nhìn theo bóng lưng hai đứa con gái đang đi lên lầu, như có điều suy nghĩ, còn nhớ năm đó bà chỉ là thư ký ở bên cạnh ba của Tống Thiên Tước, nếu như không phải là ngay lúc đó tổng giám đốc phu nhân, cũng chính là mẹ của Tống Thiên Tước yếu ớt nhiều bệnh, bà cũng sẽ không dễ dàng leo lên giường của Tống Nguyên như vậy.

Cho đến nay bà vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên bà nhìn thấy Thu Hàm Sương mẹ của Tống Thiên Tước, bà chưa bao giờ thấy có người phụ nữ nào lớn lên xinh đẹp như thế, giống hệt như tiên nữ đi lâm tới phạm trần, hồng nhan bạc mệnh có lẽ chính là dùng để miêu tả bà ấy, Thu Hàm Sương vốn dĩ yếu ớt, sau khi sinh Tống Thiên Tước, thì thân thể càng ngày càng kém, chính vì như vậy, mới có thể để cho mình có cơ hội lợi dụng, leo lên vị trí người tình bí mật của Tống Nguyên, vào năm Tống Thiên Tước bảy tuổi, Thu Hàm Sương cuối cùng cũng không thể chống lại số mệnh, hương tiêu ngọc vẫn.

Từ đó, Hoàng Tú Phân cho rằng cơ hội của mình đã tới, có thể gả vào nhà giàu có, vĩnh viễn hưởng thụ phú quý, ai ngờ sau khi bà liên tiếp sinh được hai đứa con gái, bụng bà liền không có bất cứ động tĩnh gì khác.

Không có con trai, tất cả hưởng thụ trong tương lai và hiện tại đều là hư ảo, lúc nào cũng có thể bị người khác lấy mất, toàn bộ nhà họ Tống sớm muộn gì cũng sẽ là của Tống Thiên Tước, tương lai ở nhà họ Tống còn có chỗ nào cho mình dung thân đây.

Không được, tuyệt đối không được! Thế là, vào mấy năm trước bà liền bắt đầu âm thầm tìm kiếm lựa chọn một người thích hợp cho mình ở bên nhà ngoại, bà đã chọn được đứa con gái thứ hai của anh cả mình, Hoàng Phương Nghiên.

Anh cả của bà là người trọng nam khinh nữ, nhưng lại sinh được ba đứa con gái, mà Hoàng Phương Nghiên là đứa con gái thứ hai của anh cả bà, cũng là một người không được coi trọng nhất, bà quan sát cô cháu gái này đã lâu rồi, tất cả tin tức đều cho thấy, Hoàng Phương Nghiên và bản thân bà giống nhau là người không cam lòng trải qua những ngày nghèo khó, hơn nữa còn là một người phụ nữ có dã tâm.

Người Hoàng Tú Phân muốn chính là người có cùng chung một mục tiêu với bản thân bà, thế là bà liền nói với anh cả của mình là bà muốn nuôi dưỡng Hoàng Phương Nghiên, anh cả của bà không nói hai lời, lập tức để cho bà dẫn người đi, đỡ phải lãng phí thêm chi tiêu cho một người.

Mấy năm qua, Hoàng Tú Phân lặng lẽ nuôi dưỡng cô cháu gái này, cung cấp đầy đủ không hề kém hơn con gái của mình ăn, mặc, ở, đi lại, thậm chí còn đưa cô ra nước ngoài, mời người tới dạy cô toàn bộ hành vi cử chỉ để làm sao trở thành một người phụ nữ xinh đẹp ở trong xã hội thượng lưu.

Hiện tại, đã tới lúc Hoàng Phương Nghiên lên sân khấu rồi, Hoàng Tú Phân âm thầm tính toán ở trong lòng, nên sắp xếp "lần đầu tiên" chạm mặt cho cháu gái và Tống Thiên Tước như thế nào.

"Ông nội, ông tìm con à?" Tống Thiên Tước đi vào thư phòng, gõ nhẹ hai cái rồi mở cửa đi vào.

"Ngồi đi." Ông nội Tống khẽ nhướng mày, liếc về phía cháu trai nhẹ nhàng nói ra.

Tống Thiên Tước không nói gì, thuận theo lời ông nội chọn một chỗ khá xa ngồi xuống, ung dung chờ ông nội lên tiếng.

"Cuộc xem mắt tốt như thế sao lại làm hỏng hả?" Ba Tống không nhìn được lên tiếng làm khó dễ trước, sắc mặt lộ vẻ giận dữ nghiêm khắc chất vấn con trai, "Vương tiểu thư là danh môn khuê tú cực kỳ xuất sắc, sao mày lại từ chối người ta hả?"

Tống Thiên Tước không hề thanh minh cho bản thân một câu, yên lặng chờ đợi ba Tống xả hết lửa giận.

"Đù rồi." Một lúc lâu sau, ông nội Tổng lên tiếng, bảo con trai thôi gằm thét với cháu trai, quay đầu nhìn về phía Tổng Thiên Tước, "Đối với chuyện này, con còn có gì muốn nói hay không?"

"Không có, ông nội từ từ ý xử trí." Dáng vẻ của Tổng Thiên Tước hết sức bình tĩnh, dang hai tay ra nhún vai một cái, giống như chuyện vừa rồi không hề có chút ảnh hưởng gì tới anh.

Ông nội Tổng âm thầm thở dài trong đáy lòng, đối với đứa cháu này, ông quả thật là không thể làm gì, ngoài mặt, mọi chuyện nó đều làm theo ý ông, nhưng trên thực tế, tới cuối cùng ông luôn luôn là người phải thỏa hiệp bị kiềm chế.

"Vậy thì tốt, qua một thời gian nữa, ông sẽ an bài để con đi gặp mặt cháu gái một người bạn lâu năm của ông, lần này bất luận như thế nào con cũng không được phép làm hỏng nữa." Ông nội Tổng nặng nề nói: "Nếu như con có thể thuận lợi kết hôn với cháu gái của ông ấy, nửa năm sau, ông sẽ chính thức giao hết toàn bộ quyền điều hành Tổng thị cho con."

Đây là một điều kiện rất hấp dẫn, ít nhất đối với Tổng Thiên Tước mà nói, đây tuyệt đối là điều kiện đủ hấp dẫn, không sao cả, dù sao cũng sẽ phải kết hôn, với ai cũng đều như nhau, huống chi anh vốn dĩ tính đợi tới lần xem mắt kế tiếp thì sẽ kết thúc những bữa tiệc nhảm chán này.

"Được, con sẽ làm được." Tổng Thiên Tước đứng dậy, nghiêm túc nhìn chằm chằm ông nội Tổng, "Hi vọng ông nội cũng sẽ làm được lời ngài đã nói, chuẩn bị giao quyền hành ra."

"Láo xược, đây là lời mà mày có thể nói với ông nội sao?" Ba Tổng ở bên cạnh lập tức nổi giận mắng lớn.

Tổng Thiên Tước tỏ vẻ giống như không nghe thấy lời này, tự mình mở cửa, nghênh ngang rời đi.

"Thằng nhóc xấu xa." Ba Tổng thấy thái độ của anh phách lối như thế, thì càng thêm tức giận, "Mày đứng lại đó cho tao."

Đáng tiếc, đáp lại tiếng gằm thét giận dữ của ông chỉ là một tiếng đóng cửa "rầm".

Ba Tổng giận đến nổi nổi trận lôi đình, nếu không phải là do ông nội Tổng ngăn cản, thì ông thật sự sẽ xông ra dạy dỗ đứa con trai này thật tốt rồi.

"Đù rồi, chuyện của Thiên Tước, con không cần quản." Ông nội Tổng lên tiếng ngăn tiếng mắng chửi của con trai lại, "Hơn nữa, con cũng không quản nổi nó."

Thái độ của Tổng Thiên Tước đối với ba Tổng dường như có một sự oán hận rất rõ ràng, mà cái tình hình này đã bắt đầu từ khi mẹ Tổng qua đời, không ai có biện pháp ép buộc được Tổng Thiên Tước.

"Ba." Ba Tổng không thể làm gì được, lại càng cảm thấy mệt mỏi bất lực.

Con trai nhìn ông xem như không thấy, khiến cho người làm ba như ông vừa khổ sở lại vừa tức giận, cho nên mỗi lần hai cha con gặp nhau, luôn luôn khiến cho ông giận dữ bức tức, mà sắc mặt con trai thì vẫn lạnh lùng coi như không thấy, tình huống như vậy kéo dài đến nay vẫn chưa hề có chút chuyển biến tốt, ông luôn cảm thấy cực kỳ áy náy đối với người vợ đã qua đời, vì vậy mà trong sâu thẳm đáy lòng cũng cũng cảm thấy hổ thẹn với con trai.

"Được rồi, con cũng đi nghỉ ngơi đi." Đối với chuyện này, ông nội Tổng cũng không muốn tiếp tục nhúng tay vào trông nom nữa, khẽ xua tay ý bảo con trai có thể rời khỏi thư phòng.

Ba Tổng cũng không còn cách nào khác, đành phải đứng dậy rời khỏi thư phòng.

"Ông xã, chuyện thế nào rồi?" Hoàng Tú Phân vẫn canh giữ ở phòng khách, mới vừa rồi thấy Tổng Thiên Tước lạnh lùng đi ra từ thư phòng, bà không dám tùy tiện đi hỏi, bây giờ không đề gì mới thấy chồng mình đi ra ngoài, lập tức không nhịn được bước lên hỏi.

"Aiz, sắc mặt của thằng nhóc xấu xa kia lúc nào cũng khó coi như thế, nhưng mà ba lại vừa sắp xếp đối tượng xem mắt mới cho nó rồi." Ba Tổng nói lại một cách đơn giản, trong lòng vẫn cảm thấy có chút mất hứng đối với thái độ vừa rồi của con trai.

"Còn phải xem mắt tiếp sao?" Hoàng Tú Phân nhỏ giọng kêu lên, "Sao ba còn sắp xếp nữa, không sợ Thiên Tước lại phá hỏng lần nữa sao?" Nói thật, Hoàng Tú Phân cũng không hi vọng Tổng Thiên Tước sẽ tiếp tục đi xem mắt, ngộ nhờ nó thật sự coi trọng một vị thiên kim tiểu thư nào đó, như vậy mọi cố gắng bao năm qua của bà không phải đều sẽ uổng phí sao? Cho nên, nói sao đi nữa bà cũng phải ngăn cản cuộc xem mắt lần này.

"Không đâu, Thiên Tước đã cam đoan với ba, nếu như lần này nó có thể thuận lợi kết hôn, thì ba phải giao lại quyền điều hành Tổng thị cho nó." Ba Tổng thản nhiên nói.

"Cái gì?" Hoàng Tú Phân không nhịn được hét lớn một tiếng.

Ba Tổng nghi ngờ nhìn về phía vợ mình, khẽ nhún mày tỏ vẻ không vui, "Em lại sao vậy?"

"A." Hoàng Tú Phân tự biết vừa rồi bản thân đã luống cuống, vội vàng thu cảm xúc lại, "Ông xã, em như thế cũng chỉ vì cảm thấy khó hiểu mà thôi! Ba trực tiếp giao hết quyền hành cho Thiên Tước, vậy còn anh đưa con trai này thì đặt ở chỗ nào, làm như vậy để cho người ngoài biết được sẽ xem nhà họ Tổng chúng ta thành cái gì? Người ta sẽ nói ba trực tiếp bỏ qua anh giao quyền hành cho cháu trai, là bởi vì anh không có năng lực là trụ cột chống đỡ nhà họ Tổng."

"Ăn nói vô căn cứ, đàn bà phụ nữ các bà thì biết cái gì!" Sắc mặt ba Tổng xanh mét giận dữ mắng mỏ bà, "Thật ra thì mấy năm nay chuyện quản lý Tổng thị đã sớm do Thiên Tước xử lý, tôi và ba đã không còn quản tới lâu rồi, sau này, những lời như thế đừng để cho tôi nghe thấy lần nữa, nếu không sẽ không bỏ qua dễ dàng như thế này đâu!" Nói xong, ba Tổng hất tay tức giận rồi đi.

Hoàng Tú Phân nhìn chăm chăm bóng lưng tức giận rồi đi của chồng mình, ở trong lòng âm thầm kêu hồng bét, sao bà có thể quên mất là chồng mình tuyệt đối không quan tâm tới chuyện công ty sẽ rơi vào tay ai chứ, cẩn thận nghĩ lại, sợ rằng ông ta và ông nội Tổng đã sớm có suy nghĩ giống nhau, muốn giao hết toàn bộ Tổng thị vào trong tay Tổng Thiên Tước.

Nếu thật sự là như thế, vậy những cố gắng của mình thật sự sẽ phải uổng phí sao, toàn bộ quyền kinh doanh điều hành Tổng thị, Tổng Thiên Tước đối mặt với điều kiện cực kỳ hấp dẫn như thế, không thể nào không thỏa hiệp, hưởng chi, người ông nội Tổng giới thiệu cho nó có ai không phải là danh môn khuê tú môn đăng hộ đối, điều kiện trao đổi có lợi nhiều như thế vừa có thể kiếm lời vừa không phải bồi thường, kẻ ngu cũng sẽ làm, hưởng chi Tổng Thiên Tước là một người lòng dạ vô cùng kín đáo, hơn nữa còn là người có dã tâm rất lớn đối với sự nghiệp.

"Phải làm sao đây?" Hoàng Tú Phân ngăn người đứng tại chỗ tự lắm bầm, nhất thời không thể nghĩ ra được những biện pháp khác để ngăn cản cuộc xem mắt bắt buộc phải làm lần này.

Vinh hoa phú quý của bà có thể chỉ trong chốc lát sẽ lập tức trôi theo dòng nước, sắc mặt Hoàng Tú Phân lộ vẻ nôn nóng sốt ruột trước nay chưa từng có, một khi để cho Tổng Thiên Tước xem mắt thành công, như vậy sau này bà còn có thể trông cậy vào ai? Hai đứa con gái của bà chỉ biết đi dạo phố quẹt thẻ, sớm muộn gì cũng sẽ bị sắp xếp gả ra ngoài, đến lúc đó ở trong cái nhà này, bà thật sự sẽ trở thành người đơn sức yếu rồi. Không được, nhất định phải nghĩ ra một biện pháp nào đó, đôi mắt xéch của Hoàng Tú Phân khẽ híp lại, sau đó là mờ ra hiện lên một tia sáng ác độc, làm cho người ta có cảm giác không rét mà run.

Quả thật, nửa tháng sau, ông nội Tổng lại tiếp tục an bài đối tượng xem mắt mới cho Tổng Thiên Tước.

"Trước đó cháu đã từng đồng ý với ông, vẫn còn nhớ chứ?" Ông nội Tổng gọi cháu trai tới, đơn giản giải thích tình huống hiện tại với anh.

"Đương nhiên, cháu đã đồng ý với ông nội thì nhất định sẽ làm được, hi vọng ông nội cũng có thể nói được làm được." Tổng Thiên Tước cười nhạt, không có một chút cảm giác bất mãn hoặc bị ép buộc nào cả.

"Rất tốt." Ông nội Tổng hài lòng gật đầu một cái, "Tuần sau, phòng ăn và vị trí vẫn như cũ, đi gặp vợ tương lai của cháu đi! Lần này sẽ thành công chứ?" Ông nội Tổng còn khiêu khích nói thêm một câu như vậy, giống như đang hoài nghi sức quyến rũ của Tổng Thiên Tước.

"Xin ngài cứ yên tâm chờ tin tốt." Tổng Thiên Tước cũng không thêm hỏi đối tượng xem mắt lần này là vị thiên kim đại tiểu thư nhà nào, dù sao những thứ đó đối với anh mà nói đều không quan trọng. Nói xong, anh liền tiêu sái xoay người rồi đi, không hề phát hiện ông nội Tổng ở phía sau mình đang nhếch miệng lên để lộ một nụ cười giả tạo, trong mắt còn lóe lên một tia sáng giáo hoạt.

Thằng cháu hồ ly này của ông quả thật là vẫn còn chưa đủ kinh nghiệm, thủ đoạn của lão hồ ly như ông cũng không phải là dễ dàng đối phó như vậy đâu. Ha ha ha, ông nội Tổng không nhìn được có chút mong đợi, không biết thằng cháu lạnh lùng cao ngạo này của mình và cô bé nhất gan nhà họ Vạn tới lúc gặp nhau có thể bắn ra tia lửa gì đây.

Thật là đáng mong đợi.

Mà lúc này, bên trong biệt thự nhà họ Vạn, cũng đang rất ồn ào, náo nhiệt.

"Ông nội, Linh Chi vừa mới xem mắt xong, bây giờ lại muốn an bài con bé đi xem mắt tiếp, có phải là quá nhanh rồi không? Trước hết ông cứ để cho con bé nghỉ ngơi một khoảng thời gian thật tốt, rồi lại bàn tiếp việc này cũng không muộn mà." Anh hai nhà họ Vạn, Vạn Tử Nghiệp vừa nghe thấy chuyện ông nội tuyên bố, lập tức đứng ngồi không yên, vội vàng nhảy ra phản đối.

"Việc này cần phải luyện sắt ngay từ khi còn nóng, còn kéo dài thêm nữa tới lúc đó sẽ không còn ai muốn Linh Chi nữa." Ông nội Vạn nghiêm nghị nhìn mọi người, "Năm nay con bé cũng đã hai mươi năm tuổi rồi, các người muốn để cho nó trở thành bà cô già cả đời không ai muốn sao?"

"Ông nội, bây giờ phụ nữ ba mươi tuổi mới kết hôn, tùy tiện tìm cũng gom được một bó to, Linh Chi chỉ mới hai mươi năm tuổi, vẫn còn rất trẻ mà." Vạn Tử Nghiệp cảm thấy chuyện này cũng không có gì là không tốt.

"Câm miệng, cháu thì hiểu cái gì chứ?" Ông nội Vạn trừng mắt nhìn về phía cháu trai của mình, "Đợi đến lúc con bé ba mươi tuổi rồi, cháu cho rằng còn có đối tượng tốt chạy tới cho con bé lựa chọn sao?"

"Nhưng mà."

"Tiểu tử thối, câm cái miệng của con lại." Ba Vạn gõ lên đầu con trai, "Lời của ông nội nói, khi nào thì tới lượt con nghỉ ngơi, chất vấn hả?"

Vạn Tử Nghiệp không cam lòng nhìn ba một cái, đành miễn cưỡng nuốt lời phản bác vào trong bụng, sau đó, chuyển ánh mắt sang phía anh cả đang trầm mặc ngồi bên cạnh, hy vọng anh trai sẽ đứng ở cùng một trận tuyến với mình.

"Ông nội, đối tượng của lần này là ai?" Anh cả nhà họ Vạn, Vạn Tử Xương tỉnh táo hỏi thăm.

"Cháu trai của lão già họ Tổng, Tổng Thiên Tước." Ông nội Vạn nói xong có chút không cam lòng. Nếu như không phải là lão già họ Tổng kia cực lực

đề cử cháu trai của lão với ông, hơn nữa, ông cũng đã từng gặp thẳng nhóc Tổng Thiên Tước kia, biết rõ anh là một hậu bối không thể bỏ qua, với lại cháu gái của mình cũng rất hợp với anh. Thật ra ông cũng có chút uất ức, nhưng mà ai bảo ông đánh cược thua lão già họ Tổng kia chứ, thật là nhất thời xúc động hại chết người mà!

"Cái gì?" Vạn Tử Nghiệp hét lên, "Ông nội, không phải là trước giờ ông và ông ấy luôn luôn không hợp nhau sao? Sao bây giờ lại có thể đem Linh Chi giới thiệu cho cháu trai của ông ấy chứ? Hơn nữa tên gia hỏa Tổng Thiên Tước kia còn là một dạng giống hệt ông nội của hắn, là một con hồ ly ngàn năm, rất狡 hoạt, Linh Chi sao có thể đối phó được với người như vậy chứ?"

Mọi người cũng đồng ý với lời nói của Vạn Tử Nghiệp, không thể nào nghĩ ra được tại sao ông nội lại cột chung Vạn Linh Chi với cháu trai kẻ thù không đội trời chung của ông vào cùng một chỗ?

"Chuyện này." Ông nội Vạn nhất thời cứng họng. Không nhìn được nhớ lại nửa tháng trước, ở trong câu lạc bộ cao cấp đã gặp phải oan gia nhiều năm của mình, lão già họ Tổng. Bởi vì bị lời nói của lão già họ Tổng chọc giận, nhất thời xúc động đã đánh cược với lão già họ Tổng kia, người thua phải đồng ý làm một chuyện do người thắng yêu cầu. Ai biết được, cuối cùng ông lại thua lão già họ Tổng, nhưng mà bản thân ông thế nào cũng không nghĩ tới lão già họ Tổng sẽ yêu cầu mình để cho cháu trai và cháu gái của bọn họ xem mắt. Bất đắc dĩ vì mặt mũi, ông chỉ có thể cứng đầu đồng ý.

"Ông nội, chắc không phải là ông đã làm chuyện gì không thể để cho mọi người biết đấy chứ?" Vạn Tử Xương là người nhạy cảm cỡ nào, lập tức nhận ra được vẻ mặt không thích hợp của ông nội Vạn.

"Không có!" Ông nội Vạn lập tức phủ nhận, vẫn giả bộ tỉnh táo nói tiếp: "Các người dám nói Tổng Thiên Tước không phải là người lựa chọn tốt nhất sao?"

Ngay tức khắc, tất cả mọi người đều im lặng. Mặc dù, bọn họ đều biết Tổng Thiên Tước là một người đàn ông giáo hoạt giống hệt như hồ ly, nhưng đồng thời, bọn họ cũng không thể phủ nhận Tổng Thiên Tước là một người đàn ông rất ưu tú, có thể gả cho anh ta, chính là điều mà mỗi người phụ nữ đều mơ tưởng .

"Nhưng mà. Mặc kệ là nói như thế nào, Linh Chi cũng không đối phó được với hắn." Vạn Tử Nghiệp vẫn cảm thấy không ổn.

"Tổng Thiên Tước dám bắt nạt Linh Chi sao?" Ông nội Vạn trấn định nói: "Nhà họ Vạn chúng ta tuyệt đối sẽ không cho phép hắn bắt nạt Linh Chi. Hơn nữa phóng tầm mắt nhìn ra xa, còn có người đàn ông nào xứng với tiểu công chúa nhà họ Vạn chúng ta hơn hắn nữa."

Mọi người nhà họ Vạn đều đồng ý gật đầu, tiểu công chúa của bọn họ đương nhiên là phải kết đôi với người đàn ông tốt nhất rồi.

Sau khi ông nội Vạn nhìn thấy bọn họ không còn phản đối mãnh liệt như trước nữa, khoe miệng hơi nhếch lên không lộ ra chút dấu vết nào. Ông biết, chỉ cần nhắc tới hạnh phúc và tương lai của nha đầu Vạn Linh Chi này, bọn họ đều không có khả năng phản đối thêm nữa.

"Tử Xương, cháu nghĩ sao?" Cháu đích tôn của ông cũng chính là nhân vật linh hồn của người nhà họ Vạn, chỉ cần anh gật đầu, những người khác đều không phải là vấn đề.

Vạn Tử Xương trầm mặc một lúc, vợ chồng nhà họ Vạn và Vạn Tử Nghiệp đều dán mắt vào anh, ngay cả nữ chính Vạn Linh Chi bị lãng quên ở một góc, không ai hỏi thăm, cũng không khỏi tự chủ nhìn về phía anh.

"Linh Chi, em bằng lòng đi gặp người này không?" Vạn Linh Chi vốn dĩ đã bị mọi người xem nhẹ ngồi ở một bên, bị anh cả đột ngột hỏi như thế, mọi người lại đồng loạt nhìn về phía cô, nhất thời khiến cho cô càng thêm khẩn trương.

"Em." Vạn Linh Chi ấp úng nói: "Em. Không biết."

"Linh Chi, không cần sợ, em chỉ cần nói với anh cả, có bằng lòng đi xem mắt hay không." Vạn Tử Xương hòa nhã hỏi thăm em gái nhỏ.

Vạn Linh Chi lặng lẽ nhìn lướt qua mọi người trong nhà, nhìn thấy sự mong đợi trong ánh mắt của bọn họ, nhất là lúc đối diện với đôi mắt sắc bén của ông nội thì cô không khỏi rụt người lại, cuối cùng chậm rãi gật đầu một cái.

"Ừm, em bằng lòng đi xem mắt." Cô nhỏ giọng đáp lại.

"Nếu Linh Chi đã bằng lòng, vậy thì cứ đi đi." Vạn Tử Xương vừa nói xong, mọi người ở trong phòng đều đồng loạt gật đầu đồng ý.

"Vậy thì quyết định hẹn vào tuần sau đi, đến lúc đó ông sẽ phái tài xế đưa Linh Chi tới gặp mặt người ta." Ông nội Vạn quyết định luyện sắt từ khi còn nóng, nhanh chóng ấn định thời gian trước, để cho bọn họ không có cơ hội đổi ý.

Chuyện đã chắc chắn, vợ chồng nhà họ Vạn lập tức cúi đầu thương lượng. Trong lúc này, cả phòng khách to như thế bỗng trở nên náo nhiệt, chỉ có Vạn Linh Chi thân là người trong cuộc lại bị mọi người quên lãng ở một bên, vừa thận trọng vừa lo lắng ngồi im một chỗ.

"Linh Chi, thật sự là không có vấn đề gì chứ?" Vạn Tử Xương đi tới bên cạnh em gái nhỏ giọng hỏi: "Nếu quả thật không muốn đi, anh cả có thể giúp em."

Tính tình của em gái nhỏ, sao Vạn Tử Xương lại không hiểu rõ. Sở dĩ con bé đồng ý, không phải là vì không muốn làm cho ông nội và ba mẹ lo lắng sao, đối với mong muốn của mình, con bé lại từ chối không hề suy tính.

"Anh cả, em thật sự bằng lòng mà." Vạn Linh Chi ngẩng đầu lên, nhìn về phía anh cả yêu mến của mình, nở nụ cười ngọt ngào, nói với anh, "Anh cả, anh không cần lo lắng đâu."

Vạn Tử Xương ngưng mắt nhìn chằm chằm nụ cười đơn thuần này của em gái, trong lòng cũng thả lỏng không ít. Có lẽ, nói không chừng Tống Thiên Tước cũng sẽ bị đứa em gái đơn thuần lương thiện này của anh hấp dẫn. Vạn Tử Xương biết rất rõ sức hấp dẫn của nụ cười của em gái gái, Tống Thiên Tước và bản thân anh đều là cùng một loại người, anh lại thương yêu Linh Chi như thế, như vậy Tống Thiên Tước nhất định cũng sẽ bị Vạn Linh Chi hấp dẫn.

Vạn Linh Chi mặc dù nhát gan, không dám cùng người khác giao lưu nhiều, nhưng mà con bé trời sinh tính tình đơn thuần lương thiện, nhất là nụ cười không chút tâm cơ của con bé, có thể thanh lọc lòng người. Cho nên, anh có lý do tin tưởng, Tống Thiên Tước cuối cùng sẽ thích Vạn Linh Chi.

"Linh Chi, Tống Thiên Tước là một người đàn ông rất tốt, em không ngại thì thử xem một chút, nếu như em thật sự không thích, anh cả sẽ giúp em nghĩ cách, được không?"

"Ừm, cảm ơn anh cả." Đây là lần đầu tiên Vạn Linh Chi nghe được lời bình luận của anh cả về đối tượng xem mắt của cô, những đối tượng trước kia, anh cả chưa từng phát biểu một chút ý kiến nào cả. Chẳng lẽ cái người đàn ông tên là Tống Thiên Tước đó thật sự rất khác biệt sao?

Lần đầu tiên trong đời Vạn Linh Chi sinh ra một chút mong đợi nho nhỏ đối với một người đàn ông chưa từng gặp mặt. Đây là một cảm giác rất kỳ lạ, trước kia chưa từng có, những lần xem mắt trong quá khứ, ngoại trừ sợ hãi, cô cũng không hề có loại cảm giác nào khác. Loại cảm xúc vì diệu lúc này khiến cho cô có chút không biết phải làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Lạnh Sau Khi Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

"Chi Chi, chuyện cậu vừa nói là thật sao?" Buổi tối, lúc Hạ Thảo gọi điện thoại cho Vạn Linh Chi, thì nghe được tin tức chấn động từ bạn tốt, sau đó lại có chút kinh ngạc không thôi, "Cậu thật sự muốn đi gặp mặt Tống Thiên Tước sao?"

"Cậu cũng biết Tống Thiên Tước à?" Vạn Linh Chi nghe thấy giọng điệu của bạn tốt, giống như cũng biết người này, "Anh ấy rất nổi tiếng sao?"

"Chi Chi, cậu không biết anh ấy sao? Nhà họ Vạn các cậu và nhà họ Tống đều là những gia tộc rất nổi tiếng mà, chẳng lẽ cậu chưa từng nghe thấy hai người anh trai kia của cậu nhắc tới anh ấy sao?" Hạ Thảo có chút kinh ngạc, bạn tốt của cô thế nhưng lại không hề biết đến người đàn ông độc thân hoàng kim Tống Thiên Tước.

"Không có, hai người anh của mình về nhà đều không bàn tới chuyện công việc, hôm nay cũng là lần đầu tiên mình nghe được tên của người này, Tiểu Thảo, cậu có biết anh ấy là người như thế nào không?" Ở trong điện thoại, Vạn Linh Chi cẩn thận hỏi lại từng li từng tí.

Hạ Thảo nghĩ thấy một tia không bình thường, "Chi Chi, từ lúc nào cậu lại quan tâm tới đàn ông vậy? Từ những lần xem mặt trước đây cho tới bây giờ cậu đều chưa từng hỏi xem đối tượng hẹn hò là ai, là một người như thế nào mà."

"Mình. Bởi vì tất cả mọi người đều nói..., cho nên. mình mới tò mò." Vạn Linh Chi nhỏ giọng giải thích cho bản thân, nhưng mà khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cũng không tự chủ đỏ bừng lên.

"Ha ha, Chi Chi, cậu cũng biết tò mò sao?" Ở trong điện thoại, Hạ Thảo vừa mỉm cười mập mờ vừa nói: "Hiếm khi thấy cậu nảy sinh tò mò đối với một người đàn ông chưa từng gặp mặt như vậy! Chi Chi, đây là dấu hiệu tốt đó. Cậu lại có thể tò mò với đàn ông, chứng minh cậu đã bắt đầu có tự giác của phái nữ."

"Tiểu Thảo, cậu. cậu nói bây cái gì vậy?" Vạn Linh Chi ngưng ngừng cãi lại: "Mới. không phải như vậy đâu."

"Ha ha." Hạ Thảo không khách khí bật cười thật to, "Không cần xấu hổ, cậu cũng đã hai mươi năm tuổi rồi, còn chưa từng trải qua một tình yêu bình thường, hiện tại cuối cùng cũng xuất hiện một người đàn ông khiến cho cậu có cảm giác hứng thú. Chi Chi, cậu còn nhớ rõ lời nói trước kia mình đã nói với cậu không? Nếu như gặp được người đàn ông tốt, cậu lại vừa ý anh ta, nhất định phải dũng cảm theo đuổi hạnh phúc thuộc về mình, biết không?"

"Tiểu Thảo. Không phải như thế." Vạn Linh Chi khần trương lắc đầu, liếc chết muốn phủ nhận lời nói của bạn tốt, "Thật sự không phải là như vậy đâu."

"Được rồi, mặc kệ như thế nào, mình hi vọng lần xem mắt này của cậu sẽ có được kết quả hoàn toàn khác trước đây." Hạ Thảo cười hi hi nói: "Tống Thiên Tước chính là một người đàn ông hoàng kim chất lượng tốt. Mặc dù mình chưa từng chân chính gặp qua anh ấy, nhưng mà những nữ đồng nghiệp ở công ty mình đều rất muốn được gặp anh ấy đó!"

"Tiểu Thảo." Ở đầu dây bên kia, Vạn Linh Chi đã đỏ bừng mặt gần như muốn bốc hỏa luôn rồi.

Hạ Thảo mới không thêm để ý tới tiếng hét của bạn tốt, bản thân cười lớn hết sức vui vẻ ở trong điện thoại.

Vạn Linh Chi ngồi ở trên giường đã đỏ bừng cả mặt, ngẩn người cầm microphone, không biết phải phản ứng như thế nào.

Rất nhanh, ông cụ hai nhà đã an bài thời gian gặp mặt cho cháu của mình. Tối thời gian gặp mặt, Vạn Linh Chi được tài xế trong nhà lái xe đưa tới địa điểm ông nội Vạn chỉ định, sau khi bảo tài xế đi về trước, cô cẩn thận đi vào nhà hàng cao cấp, nhanh chóng tìm tới vị trí hàng cuối cùng bên tay trái theo lời nói của ông nội.

"Xin chào, xin hỏi tiên sinh tên là Tổng Thiên Tước phải không?" Giọng nói mềm mại truyền tới từ trong không trung.

Tổng Thiên Tước nghe thấy tiếng nói, liền ngẩng đầu lên nhìn. Sau khi nhìn thấy người vừa mới lên tiếng ở trước mặt, đáy mắt anh liền hiện lên một tia sáng ngạc nhiên mừng rỡ ngoài ý muốn.

Vạn Linh Chi rút rề nhìn về phía Tổng Thiên Tước, vô tình chạm phải tròng mắt đen sâu thẳm như đầm nước của anh, ngay tức khắc liền thờ đốc vì kinh ngạc, gần như quên mất phải hít thở.

Trời ạ, đôi mắt đó thật sắc bén! Vạn Linh Chi giống như con thỏ nhỏ bị kinh hãi, lập tức cúi đầu không dám nhìn về phía đôi mắt nóng bỏng kia nữa.

"Là tôi, Vạn tiểu thư mời ngồi." Tổng Thiên Tước có nghĩ thế nào cũng không thể ngờ được, cháu gái nhỏ của lão già họ Vạn trong lời nói của ông nội Tổng lại là cô?

Xem ra, thế giới này thật sự là quá nhỏ! Cô gái mà anh vô tình gặp thoáng qua hai lần, hơn nữa còn có thể để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng anh, cư nhiên lại trở thành đối tượng xem mắt hôm nay của anh.

Thật sự là rất thú vị! Vốn dĩ anh đã mất hết hứng thú, bây giờ lại đột nhiên cảm thấy toàn bộ tế bào trên người giống như đều đang hưng phấn kêu gào, rất tốt! Như vậy, tình huống hiện tại đã thay đổi, thú vị hơn nhiều rồi.

Tổng Thiên Tước không hề chớp mắt nhìn chằm chằm con thỏ nhỏ giống như vô tình đi lạc vào rừng sâu ở trước mặt, khóe miệng không nhịn được hơi nhếch lên.

"Vạn tiểu thư, trên mặt đất có vàng sao?" Một câu nói trêu chọc mang theo ý cười như có như không truyền tới từ phía đối diện Vạn Linh Chi.

"Hả?" Sắc mặt Vạn Linh Chi lộ vẻ kinh ngạc, theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, trong mắt hiện lên vô số nghi hoặc.

"Bởi vì em cứ liên tục cúi đầu, nên tôi tưởng rằng trên mặt đất có vàng !" Tổng Thiên Tước mỉm cười nhìn cô.

Lúc này, Vạn Linh Chi mới phát hiện ra mình đang bị anh giễu cợt, da mặt cô vốn rất mỏng nên cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ ửng lên ngay trong nháy mắt.

"Thật xin lỗi." Cô khấn trương đặt hai tay lên đầu gối, hơi uất ức nhìn về phía anh, vừa cung kính vừa cẩn thận nói lời xin lỗi vì hành động thiếu lễ phép của mình.

"Vạn tiểu thư làm chuyện gì sai sao, tại sao phải nói xin lỗi?" Tổng Thiên Tước cảm thấy vào giờ phút này bản thân anh thập phần giống hệt mấy tên bại hoại, không ngừng trêu chọc một cô gái đơn thuần hiền lành, nhưng con người xấu xa trong cơ thể anh chính là không nhịn được muốn trêu chọc cô! Aiz, anh cũng không có biện pháp, ai bảo trêu chọc cô lại thú vị như vậy chứ?

"Không." Vạn Linh Chi vội vàng nâng hai tay lên không ngừng lắc mạnh, chỉ sợ anh hiểu lầm, "Em."

Vạn Linh Chi cảm thấy cực kỳ quần bách, bản thân cô vốn là một người không giỏi nói chuyện, cũng không biết phải giải thích như thế nào, cảm thấy nói nhiều sai nhiều, cuối cùng cô chỉ đành cúi đầu xuống, trầm mặc.

Tổng Thiên Tước chưa bao giờ gặp qua cô gái nào chỉ vừa liếc mắt đã nhìn thấu nội tâm như vậy. Không, phải nói là một cô gái nhỏ.

"Đừng khấn trương, chúng ta chọn vài món ăn trước đi, ngồi lâu như vậy, bụng tôi cũng hơi đói rồi." Anh rất có chừng mực, giọng tay gọi phục vụ tới, bắt đầu gọi thức ăn, "Em muốn ăn gì?"

"Em cái gì cũng được." Vạn Linh Chi khách khí đáp, ý tứ chính là anh quyết định là được rồi, ý kiến của cô không quan trọng.

"Có cái gì không ăn được không?" Tổng Thiên Tước lại hỏi một câu.

"Không có." Tổng Thiên Tước biết có hỏi thêm nữa, thì là gan của cô gái nhỏ này cũng sẽ không có ý kiến gì đặc biệt, cho nên anh không thể làm gì khác hơn là chọn những món bình thường anh thích ăn.

Tổng Thiên Tước thật sự tò mò không biết Vạn Linh Chi rốt cuộc có thể "Nghe lời" đến trình độ nào. Đường đường là thiên kim tiểu thư của nhà họ Vạn, một công chúa nhỏ được người ta nâng niu ở trên lòng bàn tay, sao lại dưỡng thành tính tình như vậy? Ít nhất, trong những người được gọi là tiểu thư danh môn mà anh biết, không có một người con gái nào giống như cô. Trong nhận thức của Tổng Thiên Tước, tính tình của các thiên kim tiểu thư trong xã hội thượng lưu đều giống hệt như hai người em gái của anh, cực kỳ cao ngạo!

Đây có thể xem là bữa cơm dài nhất mà Vạn Linh Chi từng ăn từ trước tới nay, một bữa cơm kéo dài trong lo lắng đề phòng. Trước kia, mỗi lần đi xem mặt, mặc dù cô cũng khấn trang, nhưng mà nhiều lần cô cũng chỉ cảm thấy tương đối gò bó mà thôi, chứ không hề căng thẳng giống như hiện tại, gần như không thở nổi.

“Hình như Vạn tiểu thư rất sợ tôi?” Suốt cả bữa cơm, thời gian Tống Thiên Tước nhìn thấy đỉnh đầu của Vạn Linh Chi còn nhiều hơn so với nhìn thấy mặt của cô, khiến cho anh không khỏi có chút không vui. Là đáng đáp của tôi quá xấu xí sao?”

“Không có!” Vạn Linh Chi chợt ngẩng đầu, bật thốt lên, “Anh tuyệt đối không hề xấu xí!” Nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của cô lại cúi thấp xuống.

Tống Thiên Tước thấy cô có phản ứng đơn thuần thẳng thắn như thế, liền không nhịn được cười một tiếng. Xem ra bữa cơm này thật sự là rất đáng giá. Anh chưa bao giờ gặp qua cô gái nào trêu đùa vui như vậy, nếu như ông trời đã đưa cô đến trước mặt anh, anh sao có thể không thu nhận chứ. Đây chính là ý trời không thể trái!

“Nếu như tôi không xấu xí, vậy sao lúc em nói chuyện lại không nhìn tôi?” Trong mắt Tống Thiên Tước hiện lên ý cười, hứng thú nhìn về phía cô gái nhỏ ngồi ở đối diện. Anh cảm thấy bản thân mình lúc này rất giống một kẻ biến thái, thế nhưng lại thích nhìn thấy bộ dạng chân tay luống cuống, khấn trang đan mười ngón tay vào nhau của cô.

Trời ạ, anh có phải là thần trí mơ hồ rồi không?

“Em...” Vạn Linh Chi lặng lẽ nhìn anh một cái, ấp úng nói không nên lời, có lẽ do rất hồi hộp, cho nên cô vẫn há mồm dừng lại ở chữ “em”, vẫn chưa khạc ra chữ thứ hai.

Tống Thiên Tước thấy thế, đành phải thu lại tâm tình trêu đùa cô liên tục, dùng giọng nói ôn nhu chưa bao giờ có, nói chuyện với cô: “Hít sâu, thả lỏng, muốn nói gì thì từ từ nói, tôi cũng không phải là kẻ ăn thịt người.” Nói xong, vẫn không quên nở một nụ cười quan tâm trước nay chưa từng có với cô.

Nếu bây giờ để cho mấy tên bạn tốt của anh nhìn thấy vẻ mặt của anh lúc này, nhất định sẽ dọa cho bọn họ rớt hết mắt kiếng. Cậu ấm nhà họ Tống, chưa bao giờ biết quan tâm tới người nào, thế nhưng hiện tại lại phải hạ thấp địa vị, lộ ra khuôn mặt tươi cười với người ta, thật sự là không thể tưởng tượng nổi!

“Thật xin lỗi.” Vạn Linh Chi cảm thấy cách cư xử của mình quá kém, để cho anh phải chê cười lần nữa, trong lòng không khỏi có chút mất mát.

“Em luôn có thói quen xin lỗi người khác sao?” Chẳng biết tại sao, anh có chút chướng mắt bộ dáng uất ức cầu toàn này của cô, trong lòng không hiểu vì sao lại cảm thấy không thoải mái.

Vạn Linh Chi không ngờ tới anh sẽ trực tiếp nói thẳng như vậy. Lời nói kia lọt vào trong tai cô, nghe giống như một loại giễu cợt làm cho người ta khó chịu.

“Em rất tốt, lại không làm sai bất cứ chuyện gì.” Đây là lần đầu tiên trong đời Tống Thiên Tước nhẫn nại nói chuyện cùng một người con gái. “Không nên nói xin lỗi nữa, em là tiểu thư nhà họ Vạn, không nên dễ dàng nói câu xin lỗi ra khỏi miệng, biết không? Tôi không hy vọng nhìn thấy vẻ mặt xin lỗi của em lần nữa, không xinh đẹp một chút nào, lúc em cười chính là thời điểm em xinh đẹp nhất.”

Vạn Linh Chi kinh ngạc nhìn anh, khẽ lẩm bẩm: “Sao anh biết được chứ, anh cũng chưa từng nhìn thấy em cười bao giờ mà?”

“Hiện tại không phải là thấy rồi sao.” Tống Thiên Tước khẽ mỉm cười nhìn cô, hai mắt thẳng tắp nhìn cô chằm chằm.

“À!” Vạn Linh Chi ngượng ngùng cúi đầu kêu lên, hoàn toàn không hề phát giác mới vừa rồi trong lúc cô nói chuyện với anh, đã sớm không tự chủ nở nụ cười.

“Ha ha...” Tống Thiên Tước không để ý tới bản thân đang ở nhà hàng cao cấp, cất tiếng cười to.

Cô gái nhỏ này thật sự là rất thú vị, quả thực là người con gái dành riêng cho mình! Anh không cần, ngay cả ông trời cũng sẽ không nhìn được.

Vạn Linh Chi gần như muốn tìm một cái lỗ mà chui vào, hôm nay cô không ngừng thất lễ ở trước mặt anh, thậm chí còn náo loạn để cho người ta chê cười.

Ôi trời... Phải làm sao đây? Vạn Linh Chi âm thầm kêu thảm trong lòng. Cô không hy vọng bản thân có biểu hiện kém cỏi như vậy ở trước mặt anh, mặc dù cô cũng không hiểu tại sao mình lại có suy nghĩ như vậy, nhưng cô chính là không muốn để cho anh xem thường mình, cho rằng cô là một cô gái không có chỗ nào thú vị.

“Ăn no chưa?” Tống Thiên Tước cố nén tiếng cười, nhẹ giọng hỏi một câu nữa.

“Hả?” Vạn Linh Chi còn đang chìm trong trạng thái trời đất giao chiến, nhất thời theo không kịp tốc độ chuyển đề tài của anh, chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu, “No rồi.”

“Vậy thì tốt, chúng ta đi thôi.” Tống Thiên Tước gọi phục vụ tới tính tiền, sau đó đứng dậy đi qua lịch sự giúp cô kéo ghế ra, đưa tay mời cô đi trước.

Hai người bọn họ vừa đi ra khỏi cửa chính của nhà hàng, Tống Thiên Tước liền nghiêng đầu nhìn về phía cô, “Vạn tiểu thư, kế tiếp em muốn đi nơi nào

đây?"

Vạn Linh Chi khó hiểu nhìn về phía anh, lời này của anh là có ý gì? Bọn họ com nước xong không phải là nên từ đây tạm biệt, sau đó thì cảm ơn rồi hẹn gặp lại sao? Tại sao anh còn có thể hỏi cô muốn đi nơi nào chứ?

"Em Không biết." Những lần xem mắt trước đây chưa từng có đối tượng hẹn hò nào sau khi com nước xong, còn có thể hẹn cô lần nữa, Vạn Linh Chi không thể làm gì khác hơn đành thành thật trả lời.

"Không biết?" Đôi lông mày xinh đẹp của Tổng Thiên Tước hơi nhíu lại, đáy mắt lại thoáng qua một tia kinh ngạc, "Theo tôi được biết, đây không phải là lần đầu tiên Vạn tiểu thư đi xem mắt, chẳng lẽ những lần trước Vạn tiểu thư và đối phương sau khi ăn xong liền trực tiếp về nhà sao?"

"Ừ." Vạn Linh Chi khẽ đáp lại, giọng nói nhỏ như muỗi kêu.

Tổng Thiên Tước ngạc nhiên phát hiện cô gái nhỏ này lại có thêm một tính cách khiến cho anh hứng thú, hoàn toàn không có kinh nghiệm hẹn hò! Rất tốt, bản thân anh cũng không có kinh nghiệm đồ dành dụm đồ phụ nữ lúc hẹn hò, như vậy cô vừa vặn thích hợp cùng anh từ từ tìm hiểu cái gọi là hẹn hò.

"Em đã không biết, vậy thì để tôi quyết định vậy." Tổng Thiên Tước là một người đàn ông có năng lực ứng biến rất cao, năng lực học tập lại vô cùng ưu tú.

Mặc dù anh cũng là người không có kinh nghiệm, nhưng tuyệt đối sẽ không biểu hiện ra bên ngoài, để cho người ta có cơ hội nhạo báng. Đôi mắt sắc bén của Tổng Thiên Tước tùy ý đảo qua, phát hiện trước cửa một rạp chiếu phim cách đó không xa đang có thật nhiều người ra ra vào vào. Sau đó, trong lòng anh lập tức ra quyết định, vừa mỉm cười vừa lễ độ nói với Vạn Linh Chi: "Chúng ta đi xem phim nhé!"

Không đợi cô trả lời, người đàn ông bá đạo kia đã làm ra một hành động đi quá giới hạn, trước tiếp vươn tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô dắt đi, cảm xúc mềm mại không xương khiến cho độ hải lòng của Tổng Thiên Tước đối với Vạn Linh Chi lại tăng lên một phần, cảm xúc này thật là tuyệt vời!

Gò má của Vạn Linh Chi hiện lên một mảng đỏ ửng, cúi đầu lặng lẽ nhìn bàn tay của anh đang bọc lấy bàn tay nhỏ bé của mình. Trái tim Không ngừng đập thành thịch, 25 năm qua, ngoại trừ ba và các anh trai ra, đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc thân mật với một người đàn ông như thế. Trong lòng có một ngọn lửa nóng bỏng xông thẳng lên óc, khiến cho cô quên mất sự dè dặt của một người con gái thủy thủy, quên mất ý muốn giãy giụa, mặc cho anh nắm tay đi về phía trước.

Loại cảm giác choáng váng, nhẹ nhàng này bám chặt trong lòng Vạn Linh Chi cho đến khi Tổng Thiên Tước đưa cô trở về nhà họ Vạn, vẫn còn chưa biến mất.

"Xem ra lần xem mắt này rất thành công." Mẹ Vạn mang về mặt tươi cười nói với chồng: "Mọi người mới vừa rồi cũng nhìn thấy lúc Tổng Thiên Tước đưa Linh Chi trở về thật sự là rất lễ phép. Quan trọng nhất là bọn họ trẻ như vậy rồi mới trở về, đây chính là tình huống chưa từng xảy ra trong những lần xem mắt trước kia của Linh Chi! Ha ha, lần xem mắt này tám phần là thành công rồi!"

"Mẹ, hiện tại kết luận như vậy có phải là có chút quá sớm rồi hay không?" Vạn Tử Nghiệp vẫn cảm thấy Tổng Thiên Tước không tốt.

Hừ, bắt quá cũng chỉ là một tên đàn ông nghĩ muốn cướp em gái bảo bối của anh mà thôi, có lễ phép ở đâu chứ? Trong lòng Vạn Tử Nghiệp cảm thấy ghét bỏ, càng không ngừng lựa xương trong trứng gà*, xoi mói tật xấu của Tổng Thiên Tước, "Con thấy hần ta chính là một tên quỷ quân tử, giả bộ lễ phép mà thôi! Mẹ, mẹ biết Tổng Thiên Tước ở trên thương trường bị người ta gọi là gì không? Chính là mặt nạ hồ ly, một người luôn mang mặt nạ hồ ly, hết sức giả hoạt, loại người như vậy làm sao xứng với tiểu công chúa lương thiện của nhà họ Vạn chúng ta chứ?"

*Lựa xương trong trứng gà: ý nghĩa tương tự 'vật lá tìm sâu'

"Tử Nghiệp, con đừng nói vậy, mẹ thấy anh ta rất tốt mà, đâu có xấu xa giống như con nói." Mẹ Vạn mang về mặt chất vấn nhìn con trai.

"Con." Vạn Tử Nghiệp đang muốn tiếp tục cao giọng giải thích, thì bị cây gậy của ông nội Vạn gõ một cái, "Ông nội?"

"Thằng nhóc xấu xa kia, tưởng ông không có ở đây sao?" Giọng nói của ông nội Vạn giống như tiếng chuông lớn, trợn mắt giận dữ nhìn cháu trai, "Tổng Thiên Tước là người như thế nào, còn chưa tới phiên cháu ở đây trắng trợn phê bình đâu."

Vạn Tử Nghiệp uất ức húng lấy toàn bộ lửa giận của ông nội, ẩn tượng trong lòng đối với Tổng Thiên Tước càng ngày càng kém tới cực điểm.

"Linh Chi, hôm nay đi xem mắt cùng Tổng Thiên Tước có thuận lợi không?" Ông nội Vạn quay đầu nhìn về phía cháu gái đứng ở bên cạnh, nhìn thấy sắc mặt đỏ hồng của cháu gái, thì càng thêm hài lòng.

Vạn Linh Chi giống như mới vừa tỉnh lại từ trong mộng, đột nhiên trở về hiện thực, sừng sốt mấy giây, mới nghe rõ vấn đề ông nội vừa hỏi, vội vàng hốt hoảng trả lời: "Đạ, thuận lợi." Sau đó lại trở về bộ dáng cẩn thận thường ngày, cung kính báo cáo tình huống xem mắt với ông nội.

Sau khi ông nội Vạn nghe chi tiết báo cáo của cháu gái, hài lòng gật đầu một cái, "Rất tốt, xem ra Tổng Thiên Tước rất vừa ý với cháu."

"Linh Chi, lúc thằng nhóc Tổng Thiên Tước kia dẫn em đi xem chiếu phim, có làm hành động xấu xa gì hay không?" Vạn Tử Nghiệp lập tức nghĩ tới ở trong rạp chiếu phim tối như mực kia, rất thuận lợi cho người đàn ông giờ móng vuốt sói.

"Anh hai, anh đang nói gì vậy?" Vạn Linh Chi đỏ bừng mặt hờn dỗi.

"Đó là chuyện em thường làm mới đúng chứ?" Vạn Tử Xương lạnh lùng châm chọc em trai, không nhìn được trợn trắng mắt đối với cái đứa em trai quá mức kích động này.

Tổng Thiên Tước là người ngốc sao? Anh ta sao có thể có hành vi vượt khuôn phép ở ngay lần xem mắt đầu tiên được chứ, dám có bất cứ hành vi vượt khuôn phép nào, không sợ bị bọn họ đánh sao?

"Anh cả, sao anh cứ luôn bắt bẻ lời nói của em vậy?" Vạn Tử Nghiệp không hiểu tại sao bản thân vừa nói ra khỏi miệng thì liền bị anh cả bắt bẻ, đây không phải là đang tuyên bố đứng về phía Tổng Thiên Tước đấy chứ.

"Đó là bởi vì em nói chuyện rất thiếu nể." Vạn Tử Xương không khách khí đáp lại.

"Đủ rồi, tắt cả câm miệng lại cho ông." Ông nội Vạn lớn tiếng đưa ra mệnh lệnh: "Lần này Linh Chi đi xem mắt coi như cũng rất thuận lợi, như vậy bước tiếp theo cứ để cho hai đứa nó tự mình quyết định đi, ai cũng không được phép phá hoại, nếu để cho ông biết được có người nào cố ý đi quấy rối, ông nhất định sẽ không bỏ qua để dễ dàng đâu!"

Sau khi ông nội Vạn nói xong, liền gọi quản gia tới đỡ ông trở về phòng, trả lại không gian riêng cho bọn họ, để bọn họ tự mình bàn bạc.

"Anh cả, không phải là anh định đứng về phía Tổng Thiên Tước đấy chứ?" Ông nội vừa đi khỏi, Vạn Tử Nghiệp không đợi nổi nữa lập tức mở miệng hỏi anh cả của mình.

"Anh chỉ đứng ở bên nào tốt cho Linh Chi." Vạn Tử Xương không nhanh không chậm đáp lại.

"Em như vậy cũng là muốn tốt cho Linh Chi mà thôi. Cái tên Tổng Thiên Tước mắc dịch kia cũng không phải là người tốt, nên như Linh Chi thật sự gả cho hần ta, nhất định sẽ bị hần ta ăn tươi nuốt sống." Vạn Tử Nghiệp vội vàng nói rõ với anh cả.

"Chú hai, em chán ghét Tổng Thiên Tước như vậy, chắc không phải là bởi vì chuyện đấu thầu lần trước, em thua anh ta, cho nên mới ghi hận trong lòng đấy chứ?" Vạn Tử Xương liếc em trai một cái, cười nhạt nói.

"Đi chết đi, đó là do Tổng Thiên Tước giờ thủ đoạn mới thăng được em thôi, bằng không sao em có thể thua hần ta được chứ!" Vạn Tử Nghiệp nghĩ đến đây, liền không ngừng tức giận.

"Không bằng người ta chính là không bằng người ta, không cần viện lý do." Cuối cùng ba Vạn cũng lên tiếng ngăn cản tiếng kêu gào của Vạn Tử Nghiệp, quay đầu nhìn về phía nữ chính của tôi nay, "Linh Chi, con bằng lòng thử qua lại với Tổng Thiên Tước không?"

"Ba, ba hỏi Linh Chi cũng như không hỏi, lời nói của ba, con bé dám phản đối sao?" Vạn Tử Nghiệp đột nhiên trợn trắng mắt, em gái nhỏ của anh từ trước đến giờ tuyệt đối không phải là người sẽ nói "Không".

"Im miệng, ba không có hỏi con." Ba Vạn khiển trách, sau đó liền thay đổi sắc mặt hòa nhã hỏi con gái: "Linh Chi, câu trả lời của con là gì?"

Vạn Linh Chi cảm thấy toàn bộ ánh mắt của người nhà đều đang dừng lại ở trên người mình, ngay tức khắc cả người liền không được tự nhiên. Một lúc lâu sau, cô mới dốc hết toàn bộ dũng khí khổng lồ của mình nhìn ba Vạn rồi gật đầu một cái: "Vâng." Tiếng nói nhỏ như muỗi, coi như đã trả lời vấn đề của ba Vạn.

"Linh Chi, em điên rồi sao? Nghe lời anh hai, ngàn vạn lần không thể đồng ý." Vạn Tử Nghiệp vừa thấy em gái gật đầu, lập tức vừa nhảy dựng lên vừa hét lớn.

"Anh hai. . . ." Vạn Linh Chi nhìn thấy bộ dáng nổi trận lôi đình của anh hai mình, không khỏi có chút sợ hãi, khẽ rụt người về phía sau.

"Vạn Tử Nghiệp, lập tức câm miệng lại cho anh, nếu không anh sẽ ném em ra ngoài đấy!" Giọng nói trầm thấp của Vạn Tử Xương lộ ra mệnh lệnh không cho phép xía vào, khiến cho Vạn Tử Nghiệp lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại, "Linh Chi, không cần sợ! Nói cho anh cả nghe, đây là suy nghĩ thật lòng của em sao?"

Vạn Linh Chi ngẩng đầu nhìn về phía Vạn Tử Xương, dùng sức gật đầu một lần nữa.

"Vậy thì tốt, chuyện này cứ quyết định vậy đi, chúng ta không ai được nhúng tay vào chuyện này, phải tôn trọng lựa chọn của Linh Chi." Nói xong, Vạn Tử Xương vẫn không quên quăng cho em trai mình một ánh mắt cảnh cáo.

Người con trai bị "Cảnh cáo" nào đó, không thể làm gì khác hơn là căm giận bất bình làm một người câm. Ở trong lòng lại càng không ngừng nguyên rủa cái tên hồ ly gian xảo nào đó rất có thể sẽ trở thành em rể của anh.

Ngay lúc này, quá trình xét hỏi buổi xem mắt cũng ngừng lại dưới lời cảnh cáo của Vạn Tử Xương. Số mệnh đi xem mắt của công chúa nhỏ nhà họ Vạn cuối cùng cũng có hi vọng có thể chấm dứt ở đây, có thể không cần tiếp tục con đường xem mắt nữa rồi. Nhưng mà, điều này cũng làm cho cảm giác trong lòng Vạn Linh Chi không còn giống như trước, cô cũng thấy có một chút xú mong đợi.

Tổng Thiên Tước, có phải là người thật sự dành cho cô không?

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Lạnh Sau Khi Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Ở bên trong Pub của thành phố.

"Nghe nói, lần này cậu đi xem mắt rất thành công phải không?" Dương Văn Lý vừa ngồi xuống, đã lập tức nhảy vào vấn đề bất quá chính.

"Xem ra, cậu đã đặt tai mắt nằm vùng ở bên cạnh tôi." Về mặt của Tống Thiên Tước hết sức tự nhiên, bình tĩnh uống rượu ngon, "Nếu không, sao tin tức của cậu lại nhanh như vậy hả? Xem ra, tôi không thể không đề phòng một chút rồi."

"Này, tình hình như thế nào?" Trương Cần vẫn chưa biết rõ tình hình cho nên bị đoạn đối thoại của hai người họ làm cho ù ừ cạc cạc không hiểu gì cả, "Mau nói nghe một chút xem."

"Hai ngày trước, tên này lại bị ông cụ nhà bọn họ sắp xếp đi xem mắt lần nữa." Dương Văn Lý lạnh

nhạt nói tiếp: "Hơn nữa nhân vật chính lại còn là người mà cậu không thể tưởng tượng nổi."

Dương Văn Lý cố ý làm ra vẻ huyền bí, đẩy hứng thú của Trương Cần lên thật cao: "Ai? Là ai vậy?"

Dương Văn Lý nghe vậy cố ý liếc mắt nhìn người trong cuộc một cái, khóe miệng nhếch lên, "Để tôi nói, hay là cậu tự mình tuyên bố?"

"Cậu cũng đã là người phát ngôn của tôi rồi, còn cần phải phân biệt là ai nói sao?" Tống Thiên Tước vẫn vững như bàn thạch, không nóng không vội, chậm rãi nói ra. Cái tên này muốn nhìn thấy mặt anh biến sắc sao? Đây cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy đâu.

"Thiên kim của nhà họ Vạn, Vạn Linh Chi." Dương Văn Lý chán nản nói ra. Không thể nhìn thấy nét mặt của Tống Thiên Tước biến sắc như ý nguyện, thật sự là khiến cho anh có chút thất vọng.

"Vạn Linh Chi?" Trương Cần âm thầm tìm kiếm dữ liệu về người con gái này ở trong đầu, nhưng một lúc lâu sau, anh vẫn không nghĩ ra được, "Ặc.... cô ấy trông như thế nào?"

"Ngay cả cậu là người được xưng là thám tử mà cũng không biết cô ấy, xem ra vị tiểu thư họ Vạn này thật sự là không có bao nhiêu người từng gặp qua rồi!" Dương Văn Lý trêu ghẹo: "Cũng không biết cậu chủ họ Tống của chúng ta gặp phải cái vận gì, lại có thể gặp mặt cô ấy một lần?"

"Cái này đều là nhờ vào ông nội tôi bám riết tôi không tha, nếu không phải là ông ấy cố gắng giúp tôi tìm cô dâu, thì tôi cũng sẽ không gặp được cô ấy." Tống Thiên Tước tiếp lời thuận theo lời nói cường điệu hóa của người bạn tốt.

"Đợi chút, mới vừa rồi cậu nói nhà họ Vạn chính là cái nhà họ Vạn của tập đoàn Vạn Tượng sao?" Trương Cần nhìn Dương Văn Lý, chờ đợi câu nói chứng thực của anh.

"Đương nhiên rồi, nếu không cậu cho rằng còn có nhà họ Vạn nào có thể lọt vào mắt của ông cụ bên nhà họ Tống nữa chứ?" Dương Văn Lý xì mũi coi thường.

"Trời, xem ra khẩu vị của ông cụ nhà các cậu rất lớn, vậy mà lại để cho cậu đi ăn sạch đại tiểu thư của Vạn Tượng, chẳng lẽ không sợ ngược lại cậu mới là người bị người ta ăn sạch sao?" Trương Cần âm thầm lấp bắp kinh hãi. Những đối tượng xem mắt trước kia của tên bạn tốt này quả thật là không thể so sánh với tập đoàn Vạn Tượng, thật sự là đã tâm rất lớn!

"Ha ha, cái này cậu cũng không cần phải lo lắng giúp hắn đâu. Nghe nói công chúa nhỏ của nhà họ Vạn là một con thỏ trắng nhỏ, làm sao có thể đấu thắng con hồ ly như hắn chứ?" Dương Văn Lý nhàn nhạt sửa lại tin tức sai lầm của bạn tốt.

"Ồ, con thỏ trắng nhỏ sao?" Tống Thiên Tước nghe vậy, khóe môi khẽ nhếch lên, khinh thường cười nói: "Phải là con chuột nhỏ, một con chuột trắng nhỏ sợ gặp ánh sáng mới đúng."

"Hả? Con chuột nhỏ?" Trương Cần giống hệt như nghe được một tin tức mới lạ trên thế giới, "Đường đường là công chúa nhà họ Vạn sao lại có thể là con chuột nhỏ chứ?"

"Mặc kệ là cái gì, tóm lại, ông nội tôi rất hài lòng là được." Tống Thiên Tước không hề để tâm, ngược lại còn có chút mong đợi, "Có đôi khi, con chuột nhỏ cũng không tệ."

"Ồi, tôi nghe thấy cái gì vậy?" Về mặt của Dương Văn Lý tràn đầy kinh ngạc, "Tôi không nghe lầm đấy chứ! Sao tôi lại giống như nghe thấy giọng điệu của cậu có chút mong đợi vậy?"

"Tống Thiên Tước, chẳng lẽ cậu không để ý một chút nào sao?" Lần này Trương Cần đã nghĩ ra được một chút huyền cơ, "Cam tâm tình nguyện sao?"

"Tại sao không?" Tống Thiên Tước nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu trong tay, đáy mắt thoáng hiện lên một nụ cười, "Tôi cũng không bị tổn hại gì."

Ngược lại anh còn cảm thấy bản thân mình đã thu được lợi. Cô gái nhỏ tên Vạn Linh Chi đó, vừa nhìn qua đã biết là một người vô cùng đơn thuần, vừa ngây thơ lại rất ngoan ngoãn, hoàn toàn không cần đùa giỡn tâm cơ với cô ấy. Cho nên, ở trong mối quan hệ này, Vạn Linh Chi tuyệt đối là người yếu thế, ha ha....

"Cậu muốn kết hôn với cô ấy sao?" Ngay cả Dương Văn Lí cũng kinh ngạc, "Cậu sẽ không làm thật đấy chứ?"

"Có gì là không thể?" Tống Thiên Tước phát hiện mình tuyệt không bài xích khả năng này.

Lúc này, Dương Văn Lí đã biết anh không phải là đang nói đùa. Liếc mắt về phía Trương Cần, trong lòng hai người không khỏi dâng lên một nghi vấn... Vị tiểu thư nhà họ Vạn thật sự là có sức quyến rũ lớn như vậy sao?

"Yên tâm, lúc kết hôn, tôi sẽ thông báo cho hai cậu, không thể thiếu tiền mừng của các cậu được." Tống Thiên Tước mỉm cười, nâng ly rượu lên nói với bọn họ.

Hai người nhìn anh trọn trắng mắt. Tên này vĩnh viễn đều luôn làm những chuyện không theo lẽ thường. Lúc trước thái độ của anh đối với hôn nhân chính là luôn kính trọng mà không gần gũi, nhưng bây giờ lại là đáng về vô cùng hài lòng.

Thật là khiến cho người ta không hiểu nổi, aiz

Đây là lần đầu tiên Tống Thiên Tước dành ra một ngày trống vào cuối tuần, để an bài cái gọi là "hẹn hò". Nếu là trước kia, đây tuyệt đối không phải là chuyện anh sẽ làm. Đối với phụ nữ, ngoại trừ cùng ăn cơm với đối tượng xem mắt ra, những người khác đều là gặp mặt ở trên giường. Thế nhưng, hôm nay anh lại nghĩ việc, đặc biệt tới đây bởi dường tình cảm với cô gái vừa nhất gan vừa thú vị này. Thật sự là khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Ngay cả chính anh cũng cảm thấy hôm nay chắc là anh đã đụng phải quỷ. Nếu không, sao anh lại tâm huyết sôi trào, chủ động hẹn Vạn Linh Chi ra ngoài chứ?

"Aiz, vì cuộc hôn nhân này, vì quyền kinh doanh Tống thị, mình đúng là không tiếc bỏ vốn đầu tư mà." Tống Thiên Tước vừa lái xe, vừa tự lẩm bẩm. Đồ hết toàn bộ những cử chỉ khác thường này lên điều kiện hấp dẫn mà ông nội đã đề xuất với anh.

Tống Thiên Tước vững vàng dừng xe lại trước cửa chính nhà họ Vạn. Tiếp đó, vừa xuống xe liền phát hiện người nhà họ Vạn đều đã đứng xếp hàng ở ngưỡng cửa chờ vai nam chính đến từ sớm. Hơn nữa, trong hàng người này còn có một người nhìn rất là hung thần ác sát, giống hệt như muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy.

Tống Thiên Tước cười thầm một tiếng ở trong lòng. Chỉ là một buổi hẹn hò mà đã có thể điều động binh lực như thế, xem ra vị tiểu thư họ Vạn này cũng không phải là người mà người bình thường có thể hẹn được!

"Chào ông nội Vạn, bác trai Vạn, bác gái Vạn." Tống Thiên Tước bình tĩnh đi tới lễ phép chào hỏi mấy vị trưởng bối, sau đó lại nhìn về phía hai vị thiếu gia nhà họ Vạn, khẽ gật đầu.

"Này! Tống Thiên Tước, hẹn hò thì hẹn hò, nhưng tôi cảnh cáo cậu, không được phép táy máy tay chân với em gái của tôi, biết không?" Vạn Tử Nghiệp mang vẻ mặt ác bá hung ác, dùng giọng điệu khó coi cảnh cáo vai nam chính: "Nếu không, hừ hừ, cũng đừng trách tôi không khách khí!"

Tống Thiên Tước đối với lời cảnh cáo này cũng chỉ khẽ cười nhạt, không đồng ý, cũng không phản đối.

"Linh Chi không thích tới những chỗ nhiều người." Vạn Tử Xương khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Tống Thiên Tước.

"Tôi biết." Tống Thiên Tước thần nhiên nghiêng đón ánh mắt trực diện của anh, khóe môi khẽ nhếch lên.

"Được rồi." Ông nội Vạn lên tiếng ngăn cản đoạn đối thoại tràn ngập mùi thuốc súng của bọn họ, nghiêng

đầu dẫn dò người giúp việc, "Mau đi mời cô chủ ra đây."

"Vâng." Người giúp việc xoay người, mau chóng chạy đi mời Vạn Linh Chi.

"Thiên Tước, Linh Chi nhà chúng tôi tương đối nhất gan, cậu hãy bao dung một chút, đừng so đo với nó nhé." Mẹ Vạn nhìn thấy toàn thân Tống Thiên Tước toát ra hơi thở trầm ổn bình tĩnh, thật sự là thích vô cùng, quả thật là cha mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng hứng thú!

"Bác giả quá lo lắng rồi! Linh Chi sao có thể là người nhất gan chứ! Cô ấy chỉ là tương đối an tĩnh mà thôi, giống như bác gái vậy, đều là người nhả nhận, đoan trang." Tống Thiên Tước mỉm cười trả lời. Thật không ngờ, bản thân anh cũng sẽ nói ra những lời nịnh nọt như vậy, nếu như để cho bạn thân của anh biết được, nhất định anh sẽ bị cười nhạo cả đời.

Vạn Tử Xương ở bên cạnh yên lặng không nói, lặng lẽ quan sát cử chỉ của Tống Thiên Tước. Từ tận đáy lòng không khỏi âm thầm kinh ngạc, cao ngạo như anh ta mà cũng sẽ nói những lời ngon ngọt này sao? Thật sự là quá kỳ quái rồi!

"Ha ha, Thiên Tước thật khéo nói chuyện." Mẹ Vạn vừa nghe xong, không nhịn được cười đến híp mắt.

"Hừ, lời ngon tiếng ngọt!" Ba Vạn khó chịu khẽ hừ một tiếng. Tên giặc này không những muốn cướp con gái bảo bối của ông, bây giờ lại còn nói năng ngọt xớt với bà xã của ông nữa.

"Chẳng lẽ bác trai không đồng ý với lời nói của cháu sao?" Tổng Thiên Tước không hề tức giận vì lời nói kia. Từ trước đến nay, IQ và EQ của anh đều rất cao, dù là đang đối mặt với lão hồ ly ngàn năm như ông nội của anh thì anh cũng xử sự rất thành thạo. Chỉ một bác trai họ Vạn sao lại không ứng phó được chứ?

"Linh Chi tới đây, để cho hai đứa nhỏ đi đi." Ông nội Vạn cũng đứng một bên âm thầm quan sát Tổng Thiên Tước. Đối với tác phong xử sự tiền lùi thỏa đáng của anh, rất là hài lòng.

"Ông nội." Vạn Linh Chi đi về phía ông nội gật đầu một cái, sau đó lại quay về phía ba mẹ và anh trai chào hỏi.

"Được rồi, đi chơi thật vui về nhé." Sau khi ông nội Vạn lên tiếng, cũng không còn ai dám lên tiếng làm khó Tổng Thiên Tước nữa.

"Vậy chúng cháu đi trước, buổi tối cháu sẽ đưa Linh Chi về đúng giờ." Tổng Thiên Tước khẽ gật đầu chào mọi người, sau đó mời Vạn Linh Chi lên chiếc xe đang dừng ở ngay cửa ra vào.

Người nhà họ Vạn đều mong đợi nhìn theo chiếc xe đi xa, trong lòng đều hiện ra cùng một cảm xúc, chỉ sợ là Vạn Linh Chi còn ở lại đây không lâu!

"Xem ra muốn hẹn được em thật sự là không hề dễ dàng chút nào!" Tổng Thiên Tước vừa lái xe, vừa nói lời trêu chọc: "Phải đi qua Tam Đường Hội Thâm, mới có thể nhìn thấy em đấy!"

"Thật xin lỗi, người nhà của em chẳng qua cũng chỉ là do cho em mà thôi." Vạn Linh Chi ngượng ngùng nói với anh: "Ba và các anh trai của em đều không có ác ý, anh đừng để bụng nhé." Cô vừa giải thích cho anh nghe, vừa len lén liếc về phía anh, nhìn xem anh có tức giận hay không? Chỉ thấy nét mặt của anh vẫn tự nhiên, không hề nhìn thấy có một chút tức giận nào cả. Thấy vậy, cô không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm ở trong lòng. May mà anh không tức giận, phù....

"Muốn đi chơi chỗ nào?" Tổng Thiên Tước quay đầu nhìn về phía cô, giống như là có khả năng dự đoán được câu trả lời của cô nên lập tức giành nói trước: "Không được nói không biết!"

"Em..." Vạn Linh Chi vừa định nói không biết, thì đã nghe thấy anh nói như vậy, nên đành nuốt lại lời nói đã đến miệng, im lặng không trả lời.

"Từ từ suy nghĩ thật kỹ, nhưng mà nhất định phải nói ra một chỗ muốn tới." Tổng Thiên Tước không biết là tại sao anh lại muốn khuyến khích cô bày tỏ ý kiến của chính mình, không muốn để cho người ta xem thường cô.

"Vậy....."

"Không được nói đi xem phim. Lần trước chúng ta đã đi xem phim rồi, chọn chỗ khác đi." Tổng Thiên Tước giống hệt như con giun ở trong bụng của cô lại cướp lời trước khi cô nói câu trả lời ra khỏi miệng.

"Xem rồi cũng có thể xem lại mà." Vạn Linh Chi nhỏ giọng kháng nghị.

"Ừ, có tiền bộ, biết đưa ra ý kiến rồi." Khóe môi Tổng Thiên Tước hơi nhếch lên, liếc xéo cô một cái, nhỏ giọng trêu đùa.

Trong nháy mắt, khuôn mặt của Vạn Linh Chi lập tức trở nên đỏ bừng, ngượng ngùng không biết nên để tay ở chỗ nào.

"Ha ha." Khóe mắt Tổng Thiên Tước nhìn thấy bộ dáng thẹn thùng của cô, liền khẽ bật cười. Nhìn thấy cô khó xử như vậy, anh cũng không thể làm gì khác hơn là đổi sang cách hỏi khác: "Em đã từng đi Thế giới Hải Dương chưa?"

"Hả?" Một địa điểm chỉ mới nghe nói qua nhưng chưa từng tới vang lên ở bên tai cô. Cô ngây ngốc lắc đầu khẽ ni non: "Chưa đi."

"Được, vậy chúng ta tới nơi đó nhé." Nói xong, Tổng Thiên Tước xoay tay lái, chuyển hướng đi về phía Thế giới Hải Dương....

Vạn Linh Chi giống hệt như một đứa bé, cô mở to mắt nhìn xuyên qua tấm kính thủy tinh, ngắm bầy cá xinh đẹp kia chăm chăm không chớp mắt. Xung quanh cô đều là những đứa trẻ đáng yêu, cô giống như thiên sứ rơi vào trong thế giới trẻ em.

Tổng Thiên Tước đi theo ngay phía sau cô, nhìn thấy cô từ lúc đi vào đều luôn há to miệng không khép lại được, trong mắt anh cũng không tự chủ được mà hiện ra sự cưng chiều.

Anh dám khẳng định, hiện tại cô gái nhỏ này nhất định là đã quên hết toàn bộ sự sợ hãi, quên cả bản tính nhút nhát, thậm chí quên cả sự tồn tại của anh. Bây giờ ở trong mắt cô chỉ có những con cá kỳ lạ hiếm thấy, và bầy cá xinh đẹp đủ màu nhìn đến hoa mắt kia mà thôi. Những con cá đó khiến cho đôi mắt của Vạn Linh Chi bận rộn, không rảnh để ý tới cái khác, chúng giúp cô tìm lại tuổi thơ chưa từng được trải qua.

Tổng Thiên Tước phát hiện bản thân anh

rất yêu thích bộ dáng hiện tại của Vạn Linh Chi, còn yêu thích hơn cả lúc nhìn thấy cô lần đầu tiên. Cô vốn dĩ là người ngây thơ, rụt rè nhưng lại khiến cho

anh vừa nhìn một cái đã thấy thú vị. Cho nên, lúc tới buổi xem mắt, vừa nhìn thấy cô, anh liền quyết định tiếp tục kéo dài buổi xem mắt này. Ngay từ lúc đó cho tới bây giờ anh đều luôn hành động theo cảm xúc của mình, hoàn toàn không có một chút bất mãn hoặc không cam lòng, gần như anh đã quên mất mục đích ban đầu đồng ý yêu cầu đi xem mắt của ông nội.

"Oa..." Vạn Linh Chi thấy một vỏ trai khổng lồ đang mở ra, bên trong có một viên ngọc trai cực lớn.

Vạn Linh Chi hưng phấn kêu lên, không phải là vì nhìn thấy ngọc trai, mà là vì phát hiện ra ngọc trai được sinh ra từ đâu nên mới thét chói tai như vậy. Cô học theo đám trẻ con bên cạnh phát ra tiếng thán phục. Bộ dáng đáng yêu kia, khiến cho Tổng Thiên Tước đi theo sau lưng cô không nhịn được mà nhẹ nhàng bật cười thành tiếng.

Vạn Linh Chi nghe thấy tiếng cười của anh, thì bỗng nhiên quay đầu lại, vừa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của anh, thì lập tức nhớ tới mình đang ở chỗ nào.

"A!" Trời ạ! Cô lấy hai tay che mặt lại, mắc cỡ không còn mặt mũi nhìn người. Cô đã làm cái gì vậy? Vậy mà lại quên mất anh vẫn còn ở đây, quên mất bây giờ mình còn đang hẹn hò? Nay, sao cô lại làm ra chuyện mất mặt như vậy chứ? Bản thân cô thật sự đã quên hết tất cả rồi, trước giờ cô chưa từng được tới nơi này bao giờ, cho nên mới mất hình tượng như vậy.

"Bây giờ mới biết xấu hổ, hình như là hơi chậm rồi!" Tổng Thiên Tước cười nói, đi chơi cùng với cô thật sự là rất thoải mái!

"Em..." Vạn Linh Chi đỏ mặt, không biết phải nói tiếp như thế nào, chỉ có thể quay mặt qua chỗ khác không dám nhìn anh.

"Đi thôi, nơi này chỉ là một phần nhỏ, còn có rất nhiều chỗ chưa đi. Nếu còn không đi tiếp, chi sợ là sẽ không đủ thời gian." Nói xong, anh vươn tay nắm lấy tay nhỏ bé của cô, kéo đi.

Vạn Linh Chi cúi đầu dỗi mặt nhìn bàn tay ấm áp kia, rồi lại chậm rãi ngẩng đầu lên, nhỏ giọng hỏi: "Anh đã từng tới nơi này chưa?" Nhìn anh không giống người đã từng tới nơi này, hẳn là anh sẽ giống hết như anh cả, từ nhỏ đã bị huấn luyện nghiêm khắc mới đúng.

"Chưa" Tổng Thiên Tước trả lời thẳng thắn.

"Vậy sao anh lại biết nhiều như vậy?" Vạn Linh Chi không hề phát hiện, ở trước mặt anh cô càng lúc càng lớn mật, càng lúc càng thoải mái, tự do tự tại.

"Không tệ, cũng biết hỏi tại sao rồi." Tổng Thiên Tước nghiêng đầu, nói một câu tán thưởng cô, sau đó mới trả lời vấn đề của cô, "Tôi chưa từng tới đây, nhưng mà tôi lại biết trên thế giới này có một thứ gọi là internet, nó sẽ nói cho tôi biết."

Vạn Linh Chi nghe vậy, mới phát hiện mình hỏi cái này có bao nhiêu ngu ngốc, liền đỏ mặt không dám hỏi nữa.

"Ha ha..." Tổng Thiên Tước không khách sáo cười to.

Tổng Thiên Tước thầm nghĩ trong bụng, hẹn hò như thế này thật là làm cho người ta vui vẻ, thoải mái hơn cả lúc ký thành công hợp đồng mấy triệu. Anh chợt nhận thấy suy nghĩ này của mình thật sự là rất quái lạ, chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi, mà anh đã có sự thay đổi rất lớn. Từ trước tới giờ, anh luôn đặt công việc lên vị trí cao nhất, nhưng hôm nay lại phát hiện còn có chuyện khiến anh vui vẻ hơn so với công việc. Như vậy là tốt hay là xấu đây?

Vào giờ phút này, trong lòng Tổng Thiên Tước có chút mờ mịt. Anh cũng không biết rõ cảm xúc này là như thế nào, nhưng anh biết những thứ này đều là vì người con gái ở trước mắt mà sinh ra. Là cô khiến cho anh có những loại suy nghĩ chưa từng có này.

Từ khi nào mà cô bắt đầu có thể có sức ảnh hưởng tới suy nghĩ của anh như vậy chứ? Bất tri bất giác, Vạn Linh Chi đơn giản, thuần khiết này đã bắt đầu thay đổi tư tưởng của anh.

Tổng Thiên Tước quay đầu nhìn chằm chằm cô gái nhỏ ở bên cạnh, nhìn khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng của cô, trong lòng không khỏi mềm mại hơn rất nhiều.

Trong khoảng thời gian qua mối quan hệ giữa Tổng Thiên Tước và Vạn Linh Chi nếu nói là người yêu thì cũng không giống. Trong hai người, chỉ có lúc nào Tổng Thiên Tước chủ động hẹn gặp, thì cô mới có thể ngoan ngoãn ra ngoài, thời gian còn lại, một lần cô cũng không chủ động đi tìm anh, thậm chí ngay cả một cuộc điện thoại cô cũng chưa từng chủ động gọi tới. Nhưng mà nếu nói không phải là người yêu thì cũng không giống, vào mỗi ngày cuối tuần hai người đều ra ngoài hẹn hò giống như những đôi yêu nhau khác, Tổng Thiên Tước đưa cô đi dạo khắp nơi, đi chơi khắp nơi, đi ăn uống khắp nơi. Có lúc, Vạn Linh Chi cũng nhìn không ra bản thân cô và Tổng Thiên Tước rốt cuộc là loại quan hệ gì?

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Trên đường trở về, Tổng Thiên Tước phát hiện cô gái nhỏ ngồi ở bên cạnh giống như đang đi vào cõi tiên, thì không khỏi nghiêng đầu hỏi.

"Không có. Không có gì." Vạn Linh Chi căng thẳng trả lời, sợ suy nghĩ của mình sẽ bị anh phát hiện, như vậy thì sẽ rất xấu hổ.

Động tác luống cuống của cô không dấu vết rơi vào trong mắt Tổng Thiên Tước, anh cũng không vạch trần, mà đổi đề tài khác: "Mấy ngày nay cùng đi với tôi, em cảm thấy tôi như thế nào? "

"Hả?" Vạn Linh Chi không biết vì sao anh lại hỏi như vậy, về mặt tràn đầy nghi hoặc nhìn về phía anh.

"Đừng nói với tôi là em chưa từng nghĩ tới chuyện sau này đấy nhé?" Tổng Thiên Tước thấy thế thì hơi nhú chân mày lại. "Chúng ta đi xem mắt, mục đích

chính là để kết hôn, đừng nói với tôi là em chưa từng nghĩ tới chuyện kết hôn đấy nhé?" Anh cũng không có thời gian nói chuyện yêu đương với phụ nữ suốt mấy năm, sau đó mới an nhàn thoải mái kết hôn.

"Không phải. . .

...." Vạn Linh Chi lắc đầu theo trực giác, "Em không...."

"Vậy tức là đã suy nghĩ tới chuyện này rồi sao?" Tống Thiên Tước hài lòng gật đầu: "Vậy chúng ta kết hôn đi."

Tống Thiên Tước giống hệt như đang thảo luận chuyện thời tiết, cứ như vậy hoàn thành xong cái việc được gọi là cầu hôn.

Vạn Linh Chi há to mồm, có chút không theo kịp suy nghĩ của anh. Tại sao lại đột nhiên biến thành như vậy?

"Tôi không phải là người chồng ưng tuyển tốt nhất sao?" Tống Thiên Tước cực kỳ có tự tin với chính mình, "Hai chúng ta kết hôn, không chỉ có lợi cho nhà họ Tống, mà đối với nhà họ Vạn cũng là có lợi chứ không có hại. Ông nội em nhất định cũng rất mong đợi điều này, chắc là em sẽ không muốn làm cho ông ấy thất vọng chứ?"

Tống Thiên Tước rất giỏi đoán lòng người trong thời gian ngắn. Anh biết Vạn Linh Chi quan tâm thái độ của ông nội cô nhất cho nên mới lấy ông nội Vạn ra làm điểm yếu của cô.

"Em.." Vạn Linh Chi do dự.

"Gật đầu hoặc lắc đầu." Tống Thiên Tước nhất định phải lấy được đáp án hài lòng thì mới bằng lòng dừng lại. "Gật đầu chúng ta sẽ lập tức kết hôn, lắc đầu chúng ta sẽ chấm dứt tại đây. Tôi sẽ không lãng phí thời gian vào chuyện không có ý nghĩa."

Giọng nói lạnh lùng hà khắc của Tống Thiên Tước khiến cho đáy lòng của Vạn Linh Chi cực kỳ căng thẳng. Anh nói như vậy là muốn ép mình trả lời sao? Cô biết anh rất nghiêm túc, nếu như cô lắc đầu, thì anh sẽ rời đi không chút do dự, về sau sẽ không có cơ hội nhìn thấy anh nữa, thậm chí anh sẽ lập tức tìm được một người khác tới thay thế vị trí của cô, sau đó trở thành phu nhân của anh.

Nội tâm Vạn Linh Chi chưa từng phải trải qua sự đấu tranh gian nan như thế này bao giờ. Đối với cô mà nói, anh là một người rất đặc biệt. Không phải là bởi vì cuộc xem mặt kia, mà là bởi vì sự chung đụng trong mấy ngày qua. Mấy ngày này, Tống Thiên Tước giúp cho cô biết về cái thế giới này thêm lần nữa, giúp cô hiểu bản thân mình hơn, trước giờ cô không biết là mình cũng biết cười vui vẻ như vậy, không còn căng thẳng, không còn áp lực, cũng không còn sợ hãi và lo lắng, ở chung một chỗ với anh vừa thoải mái lại vừa tự do tự tại.

Vạn Linh Chi không muốn rời khỏi Tống Thiên Tước, không muốn cắt đứt hết toàn bộ với anh như vậy. Hạ Thảo đã từng nói, cô phải học cách dừng cảm, cô muốn vì mình dừng cảm đánh cuộc một lần.

Anh, Tống Thiên Tước chính là người mình đang chờ đợi!

"Được." Một lúc lâu sau, Vạn Linh Chi rút cuộc cũng gật đầu một cái, nghiêm túc trả lời anh.

Tống Thiên Tước không hề phát hiện từ lúc vừa mới bắt đầu anh vẫn ngừng thở chờ đợi câu trả lời của cô, cho đến cô gật đầu đồng ý, trong nháy mắt đó, anh mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Phù, cô đồng ý rồi!

Một tháng sáu, hôn lễ của Tống Thiên Tước và Vạn Linh Chi được cử hành. Một bữa tiệc cưới khí thế, xa hoa, duy mỹ kết thúc trong yên lặng. Hai người khác xa nhau một trời một vực lại cùng nhau ở chung một chỗ, còn làm cho xã hội thượng lưu bàn tán, bất quá suốt một khoảng thời gian dài. Dù thế nào mọi người cũng không nghĩ tới hai người của hai thế giới hoàn toàn khác xa nhau sẽ kết hợp với nhau, người ở bên ngoài nhìn vào chỉ đơn giản nghĩ đây là một cuộc hôn nhân vì lợi ích gia tộc thôi.

Vạn Linh Chi ngồi ở trên chiếc giường phủ khăn trải giường màu đỏ chót bằng to tằm khăn trương nắm chặt làn váy. Chờ hi mảy mồ hôi ở trong phòng tuyên bố cô đã chính thức trở thành vợ của người ta rồi. Trong lòng cô vô cùng sợ hãi, nhưng chỉ có thể ngo ngắc ngồi ở đây, chờ ông xã đang đứng ở bên ngoài tiễn khách trở lại.

Toàn thân Tống Thiên Tước đều là mùi rượu, anh vừa bước vào trong phòng, chân mày của Vạn Linh Chi liền không tự chủ nhíu lại, cái động tác cực kỳ nhỏ này khiến cho anh khẽ bật cười một tiếng.

"Sao em vẫn chưa đi thay quần áo?" Cô vẫn còn mặc một bộ lễ phục của cô dâu, ngồi ngay ngắn ở bên giường, tựa như tân nương ở cô đại đang đợi trượng phu tới vén khăn voan... Ha ha, thật sự là rất ngây thơ rất đáng yêu!

"Ah, em.... sẽ đi ngay bây giờ!" Mặc dù đã chung đụng với Tống Thiên Tước được một đoạn thời gian, nhưng vào giờ phút căng thẳng hiện tại, trái tim của Vạn Linh Chi vẫn không khỏi đập rộn lên, bàn tay nhỏ bé khăn trương hiện lên một tầng mồ hôi rịn, trong lúc bối rối cô đã nắm chặt quần áo tắm rửa của mình lên, vội vàng chạy chậm về phía phòng tắm.

Tống Thiên Tước nhìn bóng lưng hốt hoảng của cô, độ cong của khoe miệng lại càng tăng lên. Đứng ngây người tại chỗ mấy giây, sau đó cũng cầm quần áo lên xoay người đi tới phòng tắm ở cách vách căn phòng này.....

Chương 5

Lúc Tống Thiên Tước toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái quay trở lại căn phòng, thì cô gái nhỏ dễ xấu hổ kia đã ngồi nghiêm chỉnh ở bên giường.

Tống Thiên Tước chậm rãi đến gần cô, anh phát hiện mình vừa tiến lên một bước, thì hô hấp của cô liền nhanh thêm một phần. Anh giống như là cố ý, lúc còn cách cô có một bước thì ngừng lại, ánh mắt dừng lại trên cánh môi đỏ hồng mềm mại của cô. Một con đực vọng mồm mãnh liệt làm cho anh không nhận được mà vươn tay trái ra nắm lấy chiếc cằm vừa xinh đẹp vừa mềm mại của cô.

"A. Anh." Vạn Linh Chi bị buộc ngừng đầu lên nhìn thẳng vào đôi mắt của anh, đáy lòng càng không ngừng run nhẹ.

"Em biết tối nay phải làm gì chứ?" Tống Thiên Tước rất nghi ngờ không biết rốt cuộc cô có biết đêm tân hôn sẽ phải làm những gì không?

"Ừm." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vạn Linh Chi giống hệt như khối sắt bị nung đỏ, dùng giọng nói nhẹ nhàng gần như không nghe thấy tiếng mà trả lời: "Mẹ em có nói cho em biết rồi."

Ánh mắt của Tống Thiên Tước lập tức nhuộm đầy ý cười, có ý trêu chọc cô: "Vậy tức là đã biết phải làm gì rồi sao?"

Lời nói mập mờ như thế, càng khiến cho đầu của Vạn Linh Chi cúi thấp hơn nữa, nhưng cô lại bị anh kiềm giữ chặt, cho nên tất cả biểu cảm trên mặt đều bị anh nhìn thấy rất rõ ràng, không có chỗ để trốn.

Đôi mắt của Tống Thiên Tước trầm xuống, cúi đầu hôn cô, đầu lưỡi giống hệt như là có ý thức, lập tức chui vào trong miệng của cô, từ từ lún sâu hơn. Một luồng khí nóng trong cơ thể bốc lên không cách nào khống chế được gần như muốn thiêu hủy anh.

"Ừm." Vạn Linh Chi ngây thơ, đơn thuần bị động tác điên cuồng, mạnh mẽ bất thành linh của anh dọa sợ nên co người lui về phía sau, nhưng lại bị một bàn tay khác của anh đè lại sau ót, không thể động đậy.

Tống Thiên Tước một tay quấy nhiễu ở em nhỏ của cô, một tay khác lại giữ chặt đầu của cô. Sau đó không để ý tới sự giãy giụa yếu ớt của Vạn Linh Chi, một lần nữa bá đạo ngấm mút môi của cô.

"Ừm." Đầu óc của Vạn Linh Chi trống rỗng, xúc cảm từ đầu lưỡi truyền tới cảm giác tê dại chạy khắp toàn thân. Đầu lưỡi của anh quấn lấy đầu lưỡi của cô sít sao. Cái loại cảm giác thân mật đó khiến cho thân thể cô không ngừng nóng lên.

Trời ạ, đây chính là hôn môi sao? Nó cũng giống như lời miêu tả trong tiểu thuyết sao, sẽ làm cho người ta ngây ngất, làm cho người ta say sưa sao?

Tống Thiên Tước dùng sức gặm mút môi mềm của cô, khuấy đảo tàn phá bừa bãi ở trong miệng của cô, giống hệt như muốn mút luôn hồn cô ra ngoài. Đầu lưỡi của anh giống như ngọn lửa thiêu đốt toàn bộ tường thành non mềm trong miệng cô, làm cho đầu óc Vạn Linh Chi càng ngày càng mơ hồ không rõ, lý trí cũng càng ngày càng xa.

"Trời ơi! Nụ hôn của em, môi của em, thật giống như mật ngọt." Dù thế nào Tống Thiên Tước cũng không nghĩ tới mùi vị của cô lại tuyệt vời hơn cả dự đoán, khiến cho anh khó kìm nén tình cảm của mình.

Lúc anh nhẹ nhàng ni non bên tai Vạn Linh Chi, giọng nói khàn khàn lại phát ra từ tình cực kỳ hấp dẫn.

Nhưng mà suy nghĩ của Vạn Linh Chi đã sớm bay tới phương xa, không còn nghe thấy anh nói

cái gì nữa rồi. Toàn bộ giác quan trên cơ thể đều bắt đầu dao động theo nụ hôn của anh, nhẹ nhàng như đang bước đi trên bông.

Vạn Linh Chi cảm thấy thân thể cô đã bắt đầu nóng lên vì nụ hôn của anh, càng làm cho cô không kìm lòng được mà run rẩy. Khi bị sự quyến rũ tràn đầy nam tính của anh xâm lược, cô bắt đầu không tự chủ được mà đáp lại Tống Thiên Tước.

"A... Không..." Giác quan mạnh mẽ quá mức đánh thẳng vào cô, khiến cho cô sợ hãi.

"Linh Chi! Đừng kháng cự anh! Đừng sợ! Anh sẽ làm cho em cảm nhận được niềm vui sướng trước nay chưa từng có!" Tống Thiên Tước kéo cả người cô lên giường, đồng thời đè thân thể của mình lên người cô. Thân thể như lửa nóng còn có tình triều như con sóng cuồng nhiệt, lại khiến cho cô sắp hít thở không thông lần nữa, cũng khiến cho cô không thể động đậy.

"Em... sợ..." Vạn Linh Chi rụt rè nói, không biết nên làm như thế nào.

"Đừng sợ, có anh ở đây." Đây là quá trình cần phải trải qua, hiện tại muốn dừng lại đã là chuyện không thể nào. Anh vừa trấn an cô, vừa dùng tay trái vuốt ve thân thể của cô, dẫn tới cho cô một loạt run rẩy.

"Ừm...A!" Vạn Linh Chi không nhận được bật ra một tiếng thở gấp, bởi vì tay của anh bắt đầu thăm dò vào trong từ phía dưới áo ngủ của cô. Hơn nữa còn đặt lên bộ ngực mềm mại của cô, cách bra viền tơ nhẹ nhàng xoa nắn đầu vú nhạy cảm của cô.

"A!" Cô căng thẳng cắn môi dưới, lúc muốn kháng cự lại sự đụng chạm của anh, thì cảm giác tê dại làm con người ta ngượng ngùng đỏ, lại khiến cho trong lòng cô có một chút mong đợi.

"Anh sẽ từ từ, em thả lỏng đi! Ngoan!" Anh nhẹ nhàng trấn an ở bên tai cô, chưa từng có một người con gái nào có thể khiến cho anh lo lắng như thế. Anh mở miệng ngậm vành tai xinh xắn, mềm mại của cô, dùng răng nhẹ nhàng gặm, cắn.

"Này!" Cái miệng nhỏ nhắn của Vạn Linh Chi khẽ bật ra tiếng rên rỉ nhỏ xíu, toàn thân dần dần nóng lên khiến cho lý trí của cô càng ngày càng trôi xa.

"Không ngờ em gầy như vậy, nhưng chỗ nên lớn thì tuyệt đối không nhỏ chút nào." Tay của anh dùng sức vuốt ve bộ ngực sữa mềm mại của cô, dịu dàng nói lời mập mờ ở bên tai cô.

Vạn Linh Chi nghe thấy lời trêu chọc của anh, liền quay mặt sang chỗ khác không dám nhìn anh, điều này thật sự quá mắc cỡ!

"Đừng xấu hổ, chúng ta là vợ chồng, những lời này cũng chỉ có hai chúng ta nghe được, không phải sao?" Tống Thiên Tước biết cô dễ xấu hổ, lại cố ý to gan khuyên cô như vậy. Ha ha, anh cảm thấy mình thật sự là quá xấu xa rồi.

"A!" Anh nhẹ nhàng vuốt ve đầu vú của cô, một trận run rẩy xông tới khiến cho Vạn Linh Chi không nhận được hét lên một tiếng chói tai. Sau khi ý thức được tiếng hét cực kỳ mắc cỡ của mình, cô lập tức lấy tay che miệng của mình lại.

"Không được che, anh thích nghe tiếng rên mềm mại của em." Anh bá đạo chặn bàn tay nhỏ bé muốn che miệng của cô lại, anh thích nghe tiếng rên rỉ mềm mại, non nớt của cô, phảng phất giống như âm thanh tự nhiên, cực kỳ tuyệt vời.

Khuôn mặt của Vạn Linh Chi căng lên đỏ bừng, ngượng ngùng đến mức muốn độn thổ cho xong.

"Anh sẽ không để ý tới tiếng rên của em, em muốn rên như thế nào cũng được." Anh nói chuyện, giọng điệu cực kỳ tà ác, bắp đùi săn chắc gắt gao để ở giữa hai bắp đùi trắng nõn của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Em... Em..." Cô hồn hên thở gấp, không nói hết được một câu hoàn chỉnh. Thân thể nhạy cảm mềm mại của cô bị đè ép dưới lồng ngực rắn chắc của Tống Thiên Tước, thân thể anh không ngừng tỏa ra nhiệt độ nóng bức và hơi thở nam tính, khiến cho cô muốn xem như không thấy cũng không được.

"A!" Thân thể Vạn Linh Chi trở nên mềm yếu không có sức lực, bên trong cơ thể nổi lên một loại cảm giác giống như có một dòng điện chạy tán loạn, càng ngày càng mãnh liệt, rồi lại dâng lên một loại cảm giác trống rỗng khó hiểu, khiến cho cô bứt rứt, vận vẹo thân thể mềm mại.

Chiếc lưỡi nóng bỏng của Tống Thiên Tước lại càng không ngừng liếm láp qua lại giữa khuôn mặt và thân thể của cô, khiến cho toàn thân cô không chỗ nào là không run rẩy, hô hấp cũng không tự chủ mà trở nên nhanh hơn.

"Anh.... Anh...."

"Gọi tên của anh." Tống Thiên Tước cắn nhẹ vành tai của cô, trầm thấp nói.

"Thiên.... Thiên Tước."

"Ngoan!" Cái miệng của anh lại gât gao che kín môi cô một lần nữa, nuốt hết toàn bộ lời nói của cô vào trong miệng mình.

Kem đánh răng: phù... phù... Nóng quá.... Nóng quá.... Mạn phép cắt ở đây đợi 10 thank thì tung chap mới nha! Đừng ném đá bạn, bạn chết là em hàng luôn đó *che miệng cười gian*.

"Đừng sợ, em chỉ cần ngoan ngoãn nằm yên, còn lại cứ giao cho anh." Anh kéo áo ngủ bằng tơ tằm của cô lên, lộ ra bra viền tơ màu trắng: "Em thật đẹp."

Đôi mắt của anh thẳng tắp nhìn chăm chăm bra viền tơ màu trắng bao bọc bộ ngực sữa đầy đặn của cô, mơ hồ nhìn thấy cả trái đầu màu hồng phấn đứng thẳng trên đỉnh núi tuyết, cảm giác như ẩn như hiện càng làm cho người ta muốn dịu dàng hôn nó, gặm nó thật tốt.

"Thiên Tước. em" Hành động của anh khiến cho cô căng thẳng cắn môi dưới, dùng một đôi con ngươi to tròn như hồ nước trong veo nhìn anh, thẹn thùng nhưng lại khiến cho anh không ngừng động lòng.

Đáng chết, sao cô có thể dùng ánh mắt hấp dẫn như thế để nhìn mình chứ?

"Đừng nhìn anh như vậy, anh sợ sẽ không nhận được, đến lúc đó sẽ làm em đau." Anh cô hết sức đè nén xôn xao trong cơ thể, khắc chế dục vọng của mình: "Anh không hi vọng lần đầu tiên của chúng ta sẽ lưu lại ấn tượng xấu cho em, anh sẽ dịu dàng yêu thương em thật tốt."

"Lần đầu tiên của em nên là ký ức tốt đẹp nhất!" Giọng điệu của anh hết sức nhẹ nhàng, vừa chậm chạp lại vừa dịu dàng. Ánh mắt chăm chú nhìn cô của anh cũng rất dịu dàng, giống như là đang nhìn một bảo bối cực kỳ quý báu. Tay của anh dịu dàng vuốt ve khuôn mặt mịn màng của cô, nhẹ nhàng chạm vào da thịt tinh tế, mềm mại của cô: "Anh nhất định sẽ rất dịu dàng, em đừng lo lắng." Đối với phụ nữ, Tống Thiên Tước vẫn luôn cảm thấy có cũng được

mà không có cũng không sao, chưa từng có một người con gái nào mang lại cho anh cảm giác mãnh liệt giống như cô, chỉ cần nhìn chăm chăm cô cũng đã đủ khiến cho anh bị dục hóa thiếu sót rồi.

Trời ạ, tại sao lại như vậy chứ?

"Ừm" Vạn Linh Chi run run, khẽ rên thành tiếng, bàn tay phủ lên bộ ngực sữa của cô đang dùng sức xoa nắn, truyền đến từng trận khoái cảm làm cho người ta rã rời.

"Ừm, em" Cô

cực kỳ căng thẳng. Lúc này, anh lại cởi bra của cô ra, làm lộ ra một bộ ngực sữa đầy đặn tròn trịa.

"Thật đẹp" Tổng Thiên Tước thì thầm, nhìn chăm chăm đôi ngực sữa mềm mại của cô.

Hai quả đầu tây màu đỏ mê người trên bộ ngực sữa trắng nõn của cô hơi ưỡn lên, giống như đang quyến rũ anh liếm láp và cắn mút nó. Tổng Thiên Tước không kìm lòng được mà vờn tay phủ lên phía trên, chậm rãi vuốt ve, ngón cái và ngón trỏ nắm nhẹ, dù dẫu cô phát ra một tiếng rên rỉ khiến người ta mắc cỡ.

"A!" Khuôn mặt của cô đỏ bừng, ánh mắt của anh không có chút kiêng kỵ, giống hệt như muốn nuốt sạch cô vào bụng, làm cho toàn thân cô không ngừng nóng lên, không ngừng run rẩy.

"Đừng xấu hổ, em rất đẹp!" Đầu của anh chôn sâu ở trước bộ ngực tuyết của cô, đồng thời lưỡi chậm rãi liếm mút quả đầu tây màu đỏ ở trên đầu bộ ngực sữa của cô.

"A" Toàn thân của cô run rẩy.

"Thật là nhạy cảm." Con ngươi đen láy, trầm tĩnh của anh thâm trầm nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô một cái, khóe môi nhếch lên tà ác nói ngọt: "Mùi vị của em thật là ngọt!"

Anh mập mờ liếm liếm mút đầu vú vừa mềm mại vừa nhạy cảm của cô, hàm răng thỉnh thoảng lại gặm nhẹ lên vật mềm mại mê người này, làm cho cô liên tục rên rỉ, khuôn mặt đỏ bừng mãi không thôi.

"ỪmA" Thân thể của Vạn Linh Chi bởi vì bị anh liếm mút và trêu đùa cho nên không nhận được mà khẽ vận vẹo.

Vạn Linh Chi cảm thấy trong cơ thể có một luồng khí muốn nổ tung, cô không nhận được khẽ rên thành tiếng, nhưng lại cảm thấy mình phát ra âm thanh xấu hổ như vậy thật là mất thể diện, cho nên chỉ muốn gắng hết sức đè nén nó.

"Ngaoan, em muốn rên thì cứ rên, không phải kiềm chế." Anh dịu dàng dụ dỗ bên tai cô.

"Em" Lời của cô còn chưa nói xong, thì đã bị nhiệt tình của anh hút vào khiến cho cô mất cả năng lực để nói chuyện, chỉ có thể để lại từng tiếng rên rỉ, lừa dục trong cơ thể cũng càng lúc càng dâng cao.

"A" Đầu vú bị gặm cắn truyền đến một luồng sóng khoái cảm, khiến cho Vạn Linh Chi cũng không nhận nổi nữa, trong cánh môi đang khép chặt bật ra một tiếng rên rỉ: "ỪmA"

"Thoải mái không?" Tiếng rên của cô tiết lộ cô đã động tình, khiến cho anh lập tức cảm thấy càng thêm hưng phấn.

Tổng Thiên Tước chậm rãi chuyển nụ hôn từ trên đôi ngực sữa non mềm trắng nõn của cô xuống dưới bụng của cô, thân thể của cô lập tức cong về phía anh, không ngừng run rẩy.

"Ừm" Cô không kiềm nén được khẽ đóng đưa thân thể, trong lòng hoảng hốt giống như cảm thấy giữa hai chân tựa hồ có một dòng nước ấm chảy ra.

Vạn Linh Chi cảm thấy rất thoải mái, giống hệt như đang nằm trên bông, toàn bộ sự tỉnh táo và lý trí đều bị động tác của Tổng Thiên Tước đánh tan. Chỉ cảm nhận được đầu lưỡi linh hoạt nóng bỏng của anh đang liên tục di chuyển qua lại trên đỉnh bộ ngực sữa của cô, đầu vú màu đỏ hồng của cô bị cắn mút đến mức giống như được bơi một lớp nước trơn mịn. "A Thiên Tước, emem" Hai tay của cô không tự chủ vờn ra ôm lấy đầu của anh, không ngừng rên rỉ.

Lúc toàn thân cô gần như muốn xụi lơ không còn chút sức lực nào, bàn tay của Tổng Thiên Tước đã cởi hết toàn bộ áo ngủ tơ tằm của cô ra, để lộ đôi chân thon dài cân xứng, đùi ngọc trắng nõn không chút tỳ vết, anh thu hết cảnh đẹp này vào trong mắt.

Trên quần lót màu trắng viền tơ có một mảng nước ướt đầm nhàn nhạt. Nhìn thấy cảnh đẹp mê người này, đôi mắt của anh trầm xuống, ngón tay đặt ở bên ngoài, cách lớp vải thật mỏng khẽ ma sát tiểu hoa huyết ở giữa hai chân của cô: "Linh Chi, em đã động tình rồi."

"A" Tay của anh giống hệt như có dòng điện, vừa chạm vào nơi riêng tư chưa từng cho ai chạm vào kia liền khiến cho nơi đó có cảm giác giống hệt như có một dòng điện chạy qua.

Vạn Linh Chi xấu hổ muốn khép hai chân lại, nhưng lại bị Tổng Thiên Tước ngăn cản trước một bước. Anh dùng chân của mình tách hai chân của cô ra,

sau đó dùng bàn tay rắn chắc thăm dò vào trong, nhẹ nhàng mon trón trước huyết động thần bí của cô.

“Em rất ngọt!” Ngón tay của anh chậm rãi vỗ về chơi đùa ở trước cửa huyết đã hơi ẩm ướt của cô, giờ trò đùa giỡn khiến cho cô gần như không thờ nổi.

“Em.....Thiên Tước, ưm.....”

“Em đã ướt rồi.....” Ái dịch vừa ẩm áp vừa ướt át dính vào ngón tay của anh, khiến cho anh không nhận được giọng nói cũng trở nên hơi khàn khàn.

Một tay của Tổng Thiên Tước kéo quần lót màu trắng viền tơ của cô ra, khiến cho vườn hoa xinh đẹp mê người của cô hoàn toàn hiện ra ở trước mắt anh. Hiện tại đôi mắt của anh đã bị lửa dục che kín, anh vươn tay vừa nhẹ nhàng xoa nắn vừa từ từ về nhẹ phía trên cánh hoa mê người kia, hơn nữa anh còn dùng ngón tay nhẹ nhàng chọc vào tiểu hoa hạc.

"A!" Tiếng rên rỉ run rẩy của cô chứng tỏ lý trí của cô đã hoàn toàn bị tình dục khống chế rồi.

Trong cơ thể của Vạn Linh Chi có một dòng nước ấm không ngừng chảy ra, theo bắp đùi của cô chảy xuống mặt giường, cảm giác lạ lẫm này khiến cho cô cảm thấy sợ hãi.

"Cô bé ngốc, đó là bằng chứng cho thấy em cũng muốn anh, đừng sợ." Nhìn thấy cô xấu hổ, ngay cả ánh mắt cũng tràn ngập ý tứ không biết phải làm sao thì giọng điệu của anh không khỏi tràn đầy cưng chiều.

"....."

"Đừng sợ, bây giờ em chỉ cần phản ứng theo cảm giác của chính mình là được rồi." Tổng Thiên Tước dùng sức hôn môi của cô, nhưng vào lúc này, tay của anh lại chậm rãi đưa vào tiểu huyết non mềm vừa ướt át vừa chặt chẽ của cô.

"Ưm....." Hoa huyết căng chặt không kìm hờ của cô đột nhiên bị vật cứng xâm nhập, theo bản năng cô chỉ muốn giãy giụa, nhưng mà anh lại càng hôn cô sâu hơn.

"Ưm....." Tay của anh bị vách huyết non mềm ở bên trong bao chặt, rút ra đâm vào giữa con đường tràn đầy ái dịch ẩm áp, cô không tự chủ được mà nâng cao hông của mình phối hợp với anh.

"A..... Ừm....." Cái miệng nhỏ nhắn của cô khẽ phát ra tiếng rên mê người.

"Thích anh thăm dò em như vậy không?"

Vạn Linh Chi mềm yếu không còn chút sức lực nào mà ngã phịch ở phía dưới thân thể của anh, chậm rãi gật đầu, con người đen láy khép hờ, sắc mặt đỏ ửng, cả người tản ra một loại sức hút cực kỳ mê hoặc.

Anh từ từ tăng nhanh tốc độ chuyển động của ngón tay, mỗi một lần đưa vào rút ra như vậy đều khiến cho thân thể mềm mại của cô không tự chủ được mà đong đưa theo anh, toàn thân đều lạc trong khoái cảm cực độ.

"A..." Vạn Linh Chi liên tục rên rỉ không ngừng.

Tổng Thiên Tước cúi đầu xuống cắn mút bộ ngực sữa mềm mại của cô, bên cạnh đó ngón tay của anh cũng tăng nhanh tốc độ rút ra đưa vào, khiến cho cô càng ngày càng chảy nhiều dịch ngọt.

Vạn Linh Chi không kiềm chế được mà ôm đầu của anh kêu lên: "A....A...."

Toàn thân cô giống hệt như sắp bốc hỏa, làn da trắng như tuyết không chút tỳ vết cũng bắt đầu hiện ra màu hồng mê người. Nhìn cảnh tượng dục hoặc như thế này cho dù là ai thì cũng sẽ không nhận được, huống chi là anh còn đang trong trạng thái lửa dục tăng cao. Tổng Thiên Tước quyết định không nhẫn nại nữa, trực tiếp mở rộng đùi ngọc của cô.

Trong lúc còn đang hoảng hốt, Vạn Linh Chi đột nhiên cảm thấy có một vật cứng nóng bỏng đang chống đỡ ở trước tiểu huyết non mềm của cô.

"Linh Chi, nhẫn nại một chút, sẽ hơi đau." Anh vừa nói vừa ấn xuống vô số nụ hôn đầy yêu thương ở trên mặt của cô.

"A..." Đợi tới lúc cô muốn hỏi rõ lời này của anh là có ý gì thì đã không còn kịp nữa rồi!

Eo hồ của Tổng Thiên Tước dùng sức một cái, đem vật to lớn chen vào bên trong tiểu huyết vừa căng chặt vừa mềm mại của cô.

"A! Đau..." Cả khuôn mặt của Vạn Linh Chi đều nhăn chặt lại cùng một chỗ.

"Ngaoan, đợi lát nữa sẽ không còn đau nữa." Anh hôn cô, đè môi mình lên bờ môi mềm mại của cô, khẽ nói: "Cố gắng chịu đựng một chút, được không?"

"A!" Khi cảm giác đau đớn giống như muốn tê liệt này dần dần thoái lui, thì chỉ còn dư lại một chút đau nhức và cảm giác bị lấp kín, khát vọng trong cơ thể cô lại rục rịch muốn thức tỉnh thêm lần nữa.

Tổng Thiên Tước dừng lại ở trong cơ thể cô, đứng im bất động, tập trung đợi đến khi nét mặt cô từ từ thả lỏng thì mới bắt đầu chậm rãi rút ra đẩy vào.

Dần dần, Vạn Linh Chi bắt đầu cả thấy không còn đau đớn nữa, điều đang chờ đón cô tiếp theo chính là một loại cảm giác tê dại không nói nên lời.

"A...." Tổng Thiên Tước mạnh mẽ rút ra đẩy vào mang đến cho cô khoái cảm không ngừng, khiến cho cô càng lúc càng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ xấu hổ.

Nghe được tiếng rên rỉ thoải mái của cô, Tổng Thiên Tước càng thêm hưng phấn, điên cuồng ra vào ở trên thân thể mềm mại trắng nõn của cô, giống hệt như một con dã thú đói khát đang cắn mút thân thể của cô, cô chỉ có thể uốn thẳng lưng phối hợp chạy nước rút điên cuồng với anh hết lần này tới lần khác.

"A...." Vạn Linh Chi ở giữa sự ra vào mạnh mẽ có lực của anh đã đạt được kích thích thoải mái, hai tay đan chặt vào nhau đặt lên gáy anh, thân mật tựa vào lồng ngực của anh.

Tổng Thiên Tước cũng vươn tay ra ôm chặt cô, cúi đầu ngậm lấy cánh môi anh đào của cô, xâm nhập vào trong khoang miệng, đẩy đưa không dòi với cô, lúc này thế giới xung quanh giống như đã ngừng lại.

"Linh Chi!" Anh nhin không được gằm nhẹ một tiếng, không kìm lòng nổi mà tăng nhanh tốc độ, điên cuồng chạy nước rút.

"A....A...."

Hai người đồng thời phát ra tiếng rên thỏa mãn, sau đó ôm nhau thật chặt. Một dòng tinh dịch nóng bỏng chảy vào trong hoa huyệt ẩm áp của Vạn Linh Chi, lấp đầy khoảng trống trong cơ thể cô....

Vạn Linh Chi chậm rãi mở hai mắt ra, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu xuyên qua khe hở của rèm cửa, từng sợi nắng rải vào bên trong căn phòng. Vạn Linh Chi nhìn trần nhà một lúc lâu, mới phát hiện ra mình đang ở chỗ nào.

Cô đã kết hôn, căn phòng này không phải là căn phòng cô đã sống suốt 25 năm qua, là căn phòng của cô và Tổng Thiên Tước. Sau một thời gian ngắn, cô mới ý thức được mình đã là vợ của người ta, đã có thân phận mới là nàng dâu.

Cô nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, vị trí đó lạnh lẽo và trống rỗng chứng tỏ chủ nhân của nó đã rời đi được một lúc khá lâu rồi. Vạn Linh Chi cảm thấy hơi mất mát, một loại cảm giác buồn phiền lập tức xông lên đầu, khiến cho cô không phân biệt nổi là vì sao, cái miệng nhỏ chu lên, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, vang vọng ở bên trong căn phòng....

"Aiz..."

"Cốc cốc cốc." Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa vang dội, sau đó lại có giọng nói của một cô gái trẻ vang lên: "Đại thiếu phu nhân, người đã tỉnh chưa?"

Vạn Linh Chi vừa nghe tiếng gọi thì biết là người giúp việc đang gọi mình rời giường, không cần suy nghĩ liền lập tức rời giường.

"Đã...dậy rồi, đợi tôi một chút, cô cứ đi xuống trước đi." Cô cố gắng lấy hết dũng khí trước nay chưa từng có, mới nói xong đầy đủ một câu nói này.

Cô vội vàng chạy vào phòng tắm, sửa soạn cho bản thân thật tốt. Nửa giờ sau, Vạn Linh Chi mặc một chiếc váy dài vải chiffon nhìn rất thanh nhã nhưng không mất khí chất chậm rãi bước ra ngoài.

Trong lòng Vạn Linh Chi hơi bất an, hai bàn tay nhỏ để ở bên người âm thầm nắm chặt làn váy, để hóa giải tâm tình khấn trương của mình. Dưới sự hướng dẫn của người giúp việc, cô đi tới phòng ăn của nhà họ Tổng. Cô vừa mới đi vào phòng ăn, khoé mắt liền thoáng nhìn thấy người đàn ông đang ngồi ở vị trí đầu tiên phía bên phải, chính là Tổng Thiên Tước.

Anh ấy đang ở nhà sao? Vậy tại sao anh ấy lại không gọi cô rời giường, tại sao lại có ý tới phòng ăn trước ngồi đợi cô? Từng dấu chấm hỏi lần lượt hiện lên ở trong đầu Vạn Linh Chi, vừa nghĩ tới khả năng có thể là anh cố tình để cho cô một mình đối diện với những người đang ngồi ở đây, đáy lòng của Vạn Linh Chi lại không ngừng trầm xuống.

"Tôi đây ngồi đi." Từ lúc cô xuất hiện ở trong phòng ăn, Tổng Thiên Tước vẫn luôn nhìn cô chằm chằm. Nhìn thấy cô yếu đuối giống như con thỏ trắng nhỏ bị lạc đường trong rừng sâu khiến cho anh không nhịn được lại nảy sinh suy nghĩ muốn trêu chọc cô.

Sáng sớm hôm nay, quả thật là anh cố ý không đánh thức cô, cũng không đợi cô cùng nhau xuống lầu chào hỏi mọi người. Một mặt là do anh vốn dĩ từ trước tới giờ đều không quan tâm mấy thứ lễ nghi phiền phức này, mặt khác chính là muốn xem thử cô sẽ có phản ứng gì.

Đáng tiếc, cô gái nhỏ này dù đã trở thành vợ anh, những vẫn không bỏ được dáng vẻ trước đây. Lúc này, thoát nhìn Vạn Linh Chi có vẻ như rất căng thẳng. Vốn dĩ anh còn cho rằng trải qua khoảng thời gian dạy dỗ gần đây, cô sẽ khá hơn trước rất nhiều, vậy mà không ngờ cô gái nhỏ này chỉ thoải mái tự nhiên khi ở trước mặt anh, đến khi xuất hiện trước mặt người khác thì lại trở về dáng vẻ vốn có lúc trước.

Aiz, xem ra về sau mình còn phải tiếp tục lao tâm khổ trí nhiều rồi.

Vạn Linh Chi cẩn thận, dè dặt đi tới chỗ trống ở bên cạnh Tổng Thiên Tước, nhẹ nhàng kéo ghế dựa ra rồi ngồi xuống. Trong đáy lòng âm thầm tự động viên chính mình, lần lượt chào hỏi từng người trên bàn ăn.

"Thật không ngờ lão già họ Vạn kia vậy mà lại có được một cô cháu gái khéo léo như vậy, xem ra lão ta thật sự là phải tích phúc mấy đời rồi!" Ông nội Tổng nhìn thấy cử chỉ khéo léo dịu dàng của Vạn Linh Chi thì cảm thấy rất hài lòng, so với hai đứa cháu gái ngang ngược của ông, thì quả thật là tốt hơn rất nhiều.

Hừ, không ngờ lão già họ Vạn kia lại may mắn như vậy, cả cháu trai và cháu gái đều rất ngoan, thật là khiến cho người ta ghen tỵ mà! Không giống như ông, cháu trai không chịu bị khống chế, không quản thúc được; cháu gái thì chỉ biết tiêu tiền ăn chơi, không muốn quản!

"Hừ, chỉ biết sợ hãi rụt rè, có cái gì tốt chứ!" Tổng Mân Côi không phục hừ lạnh, khoe mắt liếc Vạn Linh Chi, về mặt xem thường.

Hoàng Tú Phân thấy thế, lập tức trừng mắt nhìn con gái một cái, nếu làm ông cụ nổi giận, cũng chỉ có bà là người phải lãnh chịu hậu quả mà thôi.

Tổng Mân Côi bị ông nội và mẹ trừng mắt nhìn chăm chăm, đành ngoan ngoãn ngậm miệng lại, mà Tổng Bách Hợp ngồi ở bên cạnh cô lại khẽ che khoe miệng, bộ dáng nhìn cô giống như đang xem kịch vui.

"Ăn cơm đi, ông nội." Tổng Thiên Tước trầm mặc nhàn nhạt mở miệng, sau đó bắt đầu tự mình ăn cơm.

Ông nội Tổng gật đầu một cái, hòa nhã cười nói với Vạn Linh Chi vẫn còn đang im lặng cúi đầu: "Linh Chi, mau ăn đi, nếu muốn ăn gì thì cứ nói với phòng bếp, để bọn họ đi lấy cho cháu."

"Không. Không cần phiền phức như vậy đâu, ông nội." Vạn Linh Chi vừa nghe thấy ông nội Tổng nói như vậy, thì bị dọa sợ đến mức thiếu chút nữa làm rơi cái đĩa trong tay, vội vàng nhìn về phía ông xua tay rồi liên tục lắc đầu, "Thật sự không cần đâu."

"Đừng căng thẳng, cháu đã gả cho Thiên Tước rồi, về sau chúng ta chính là người một nhà, có lời gì cứ nói, đừng ngại." Ông nội Tổng là người khôn khéo cỡ nào, sao lại không nhận ra tính tình nhát gan của Vạn Linh Chi chứ, nhưng mà ông cũng thấy ngoài mặt cô là người nhát gan nhưng trong nội tâm lại rất đơn giản, ngây thơ, hơn nữa đôi mắt của cô còn rất thuần khiết.

Vạn Linh Chi đơn giản, ngây thơ vừa vặn thích hợp với đứa cháu trai gian xảo, tâm tư phức tạp, giỏi tính kế người khác của ông. Xem ra đây đúng là nhân duyên trời định, hai người này lại cũng có thể gom thành một đôi. Ông và lão già họ Vạn từ trước tới giờ luôn đối đầu với nhau như nước với lửa, không ngờ mình thình lình nảy ra ý tưởng này, ngược lại lại thúc đẩy quan hệ của hai nhà.

Aiz, xem ra ông nhất định là phải đầu với lão già họ Vạn kia cả đời, không tách ra được rồi.

Sau khi dùng bữa sáng xong, Vạn Linh Chi cầm theo cặp tài liệu của Tổng Thiên Tước tiến anh tới cửa lớn rồi cung kính đặt vào trong tay anh giống như lúc ở nhà cô thấy mẹ Vạn vẫn làm với bạn Vạn.

Sau khi Tổng Thiên Tước nhận lấy cặp tài liệu cô đưa tới, liền dùng một loại ánh mắt kỳ quái quan sát Vạn Linh Chi.

Ánh mắt nóng bỏng của anh khiến cho lòng bàn tay của Vạn Linh Chi âm thầm đổ mồ hôi, khuôn mặt của cô không tự chủ khẽ đỏ ửng. Là do cách ăn mặc hôm nay của cô có vấn đề ư, hay là trên mặt cô dính gì đó? Trong lòng Vạn Linh Chi không ngừng tự hỏi mình như vậy.

"Anh cưới về chính là vợ, chứ không phải là người giúp việc." Trước khi Tổng Thiên Tước lên xe, chỉ nhẹ nhàng nói một câu như vậy ở bên tai cô.

Vạn Linh Chi ngơ ngác đứng yên tại chỗ, nhìn bóng xe nghiêng ngang rồi đi. Trong lòng rất khổ sở, mặc dù cô nhát gan, lại có chút đơn giản, ngây thơ, nhưng cô không phải người ngu ngốc. Tổng Thiên Tước giấu cợt rõ ràng như vậy, sao cô có thể nghe không hiểu chứ?

Hóa ra, mới vừa rồi cô tự nhận đó là việc làm của một người vợ, nhưng ở trong mắt anh lại chỉ là việc làm của một người giúp việc, tại sao lại như vậy chứ? Lúc ở nhà, mỗi ngày cô đều thấy mẹ tiến ba đi làm như vậy mà, tại sao lúc đến phiên mình làm, anh lại có loại phản ứng như vậy chứ?

Vạn Linh Chi chán nản suy nghĩ, mới ngày đầu tiên, mình đã làm sai rồi, về sau phải làm như thế nào đây?

Cả nhà họ Tổng, cũng chỉ có mình Vạn Linh Chi mới phiền não về việc sau này

mỗi ngày có nên đích thân tiễn chồng ra cửa hay không. Bởi vì ở nhà họ Tổng chưa từng có thói quen này, trước giờ luôn là ai làm chuyện này, đều đã thành thói quen rồi.

Nhưng mà, Vạn Linh Chi mới gả đến nhà họ Tổng lại không biết quan niệm tình thân của người nhà họ Tổng đậm bạc đến cỡ nào, mà tất cả những điều này, thân là chồng của Vạn Linh Chi, Tổng Thiên Tước giống hệt như là có ý quên mất, không hề nhắc nhở cô dù chỉ một chút.

Lúc này, Tổng Thiên Tước đang ngồi trên xe, trong tay lật xem tài liệu cần thiết cho buổi họp sáng nay, nhưng toàn bộ suy nghĩ trong đầu đều là về mặt uất ức của Vạn Linh Chi mới vừa rồi trước khi anh rời đi.

"Chết tiệt". Tổng Thiên Tước khép tài liệu lại, âm thầm khê nguyên rửa. "Cô ấy có khó chịu hay không cũng không phải là chuyện mình nên quan tâm". Lầu bầu xong, anh nhắm mắt lại giả vờ ngủ, nhưng mà khuôn mặt bị dả kích đến tái nhợt của cô cứ hiện lên trong đầu anh không cách nào xua đi được.....

Vạn Linh Chi đứng nguyên tại chỗ, thật lâu sau mới bình phục tâm tình, xoay người đi vào trong nhà, vừa đi vào phòng khách, trước mặt liền đứng phải Hoàng Tú Phân và hai vị thiên kim của nhà họ Tổng.

“Di Phân, Mân Côi, Bách Hợp”. Trước khi gả tới đây, mẹ đã kể lại đơn giản thứ bậc của mọi người trong nhà họ Tống cho cô nghe một lần.

Cô biết, Hoàng Tú Phân là mẹ kế của Tống Thiên Tước, nhưng anh luôn xưng hô với bà là “Di Phân” mà không phải là mẹ, cho nên cô cũng học theo chồng xưng hô như vậy.

Hoàng Tú Phân nghe Vạn Linh Chi gọi một tiếng “Di Phân” này, đáy mắt hiện lên một tia sáng lạnh không vui rồi nhanh chóng biến mất không để lại dấu vết, cho dù trong lòng không vui, nhưng bà vẫn phải treo theo nụ cười vừa điệu dàng vừa thân thiện.

“Linh Nhi, thật là xin lỗi! Hôm nay là ngày đầu tiên sau tân hôn của con, Thiên Tước lại vẫn đến công ty đi làm, con ngàn vạn lần đừng trách nó đó”. Hoàng Tú Phân giả bộ hào ái, biểu lộ bộ dáng dễ giải, dùng vẻ mặt ấy náy nói câu xin lỗi với Linh Chi: “Àiz, đều tại Thiên Tước là một người cuồng công việc, nói thế nào nó cũng không nghe, ngay cả ông nội cũng không quản được nó, cho nên sau này còn phải làm phiền người vợ hiền như con dụng tâm nhiều một chút rồi.

Trong lòng Vạn Linh Chi có chút thất vọng: “Di Phân, không có gì sao lại nói xin lỗi, chuyện của công ty tương đối quan trọng, con không sao, đây đều là chuyện con phải làm”. Cô vừa cẩn thận vừa sợ hãi đáp lại lời nói của Hoàng Tú Phân. Vạn Linh Chi chỉ sợ sợ ý một chút sẽ nói sai, đến lúc đó sẽ rất phiền toái. Mặc dù đều là gia tộc lớn, nhưng mà ở nhà họ Vạn của cô lại chưa bao giờ cần phải chú ý nói chuyện đúng khuôn phép, cẩn thận dè dặt khắp mọi nơi như ở nhà họ Tống.

“Không tức giận là tốt rồi”. Hoàng Tú Phân vì biểu hiện phong phạm của nữ chủ nhân, nên tiếp tục giả bộ hình tượng mẹ hiền: “Về sau có chuyện gì hoặc là có khó khăn gì thì cứ nói cho di biết, nói thế nào thì di cũng được coi như mẹ chồng của con, con thấy đúng không?”.

“Dạ di Phân”. Vạn Linh Chi mỉm cười gật đầu, trong lòng lại khẩn trương không dứt. Đây là lần đầu tiên cô nói chuyện lâu như vậy với người ngoài, trừ trường bối nhà họ Vạn, cô thật sự rất sợ mình sẽ phát run, sợ mình sẽ xảy ra chuyện xấu hổ, làm mất thể diện của Tống Thiên Tước.

“Ai da, mẹ, mẹ còn muốn nói bao lâu nữa?” Tống Mân Côi này giờ phải đứng đợi bên cạnh rốt cuộc không nhịn được nữa nên thúc dục Hoàng Tú Phân “Thời gian chúng ta hẹn làm SPA cũng sắp tới rồi, đi mau thôi!”

Tống Bách Hợp vừa ngáp vừa gật đầu, “Mẹ, cần gì phải nói chuyện khách sáo với cô ta!”. Cô không hiểu tại sao mẹ phải giả bộ đóng vai trường bối từ ái với vị “chị dâu” có lá gan nhỏ xíu này. Không phải mẹ muốn để cho chị họ Phương Nghiên làm chị dâu các cô sao? Tại sao bây giờ lại đối xử với Vạn Linh Chi đều luôn trưng ra vẻ mặt hài hòa như vậy chứ? Thật kỳ quái!”

“Không lẽ phép, Linh Chi là chị dâu của các con, cai cho phép các con nói chuyện như vậy hả?” Hoàng Tú Phân nghiêng đầu trừng mắt nhìn hai cô con gái của mình một cái sau đó quay đầu nhìn về phía Vạn Linh Chi nói: “Hai người bọn họ bị di chiều hư rồi, thật không biết lớn nhỏ, con đừng để trong lòng nhé”.

“Di Phân, không có chuyện gì”.

Vạn Linh Chi câu nệ cười cười: “Di Phân có chuyện gì thì cứ đi giải quyết trước đi”.

“Vậy thì tốt rồi, di đang vội, di đi trước đây”. Hoàng Tú Phân không nói thêm vào lời nào nữa, dẫn hai cô con gái ra cửa. Không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, lúc này trái tim đang nhảy loạn mới từ từ dịu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Lạnh Sau Khi Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

"Mẹ, sao mẹ phải đối xử tốt với Vạn Linh Chi như vậy chứ?" Tống Mân Côi ngồi vào trong xe, liền mở miệng trực tiếp hỏi thẳng.

"Đúng vậy đó mẹ, con cũng không hiểu." Tống Bách Hợp cũng không hiểu được lý do vì sao bà lại làm vậy.

Hoàng Tú Phân bắt đầu đi liếc hai đứa con gái của mình một cái. Sao bà lại sinh ra hai đứa con gái không có đầu óc như thế này chứ?

"Các con không có mắt sao?" Hoàng Tú Phân gằn nhẹ nói tiếp: "Nói thế nào thì Vạn Linh Chi cũng là thiên kim tiểu thư của nhà họ Vạn, hơn nữa cũng là vợ của Tống Thiên Tước, các con không thấy thái độ của ông nội đối với cô ta sao? Chỉ cần như vậy thôi, chúng ta cũng không thể gây xích mích ngay trước mặt cô ta được, cho dù không thích cũng không thể biểu hiện ở trên mặt, biết không?"

"Mẹ, không phải là mẹ muốn cho để chị họ Phương Nghiên gả cho anh cả sao?" Lúc này Tống Bách Hợp mới hiểu ra, nhưng nghĩ lại: "Vậy kế tiếp phải làm sao?"

"Yên tâm, mẹ đã có biện pháp đối phó với cô ta rồi." Trong đáy mắt Hoàng Tú Phân thoáng hiện lên một tia sáng lạnh đầy quỷ kế, bà dày công tính toán kế hoạch lâu như vậy, bỏ ra nhiều tâm huyết như vậy, nói sao cũng không thể uống phí!

"Mẹ, mẹ còn có thể có biện pháp gì chứ?" Tống Mân Côi cười lạnh nói: "Anh cả đã kết hôn rồi, hơn nữa còn là người ông nội tự mình chọn lựa, chị họ Phương Nghiên còn có hy vọng gì chứ?"

Tống Mân Côi cũng không xem trọng tình huống này, mẹ làm như vậy quả thật là uống phí tâm cơ rồi! Chẳng lẽ anh cả sẽ ly hôn vì chị họ Phương Nghiên sao? Làm sao có thể chứ?

"Chị à, cũng không thể nói như vậy." Ngược lại, Tống Bách Hợp rất tán thành cách làm của mẹ mình: "Chị thử nhìn cô gái Vạn Linh Chi đó xem. Tướng mạo chị có thể được coi như là xinh đẹp động lòng người, nhưng mà tính tình lại quá kém. Đáng về lúc nào cũng dè dặt, sợ sệt, tuyệt đối không giống như chúng ta là những thiên kim tiểu thư năng lực giao tiếp cực giỏi, càng không nói tới khí chất tự nhiên thoải mái, cao quý thanh lịch. Nếu không phải ông nội nói cô ta là tiểu thư nhà họ Vạn, em còn tưởng rằng cô ta không chừng đã trải qua cuộc sống của một cô gái thôn quê đấy? Chị họ Phương Nghiên lại có nhiều thế mạnh hơn cô ta, chị xem chị họ Phương Nghiên ngoại trừ gia thế ra, có điểm nào không vượt qua Vạn Linh Chi gấp trăm gấp ngàn lần chứ? Em mà là đàn ông, thì cũng sẽ chọn chị họ Phương Nghiên."

"Mẹ, mẹ muốn để cho chị họ Phương Nghiên tới phá hoại hôn nhân của bọn họ sao?" Tống Mân Côi nhú mày nhìn về phía mẹ mình: "Ông nội sẽ không đồng ý để cho anh cả và chị dâu ly hôn đâu."

"Chỉ cần anh cả của các con kiên trì muốn ly hôn, hoặc là Vạn Linh Chi tự mình nói ra, các con cho rằng ông nội của các con còn có thể ngăn cản được sao?" Hoàng Tú Phân đã tính trước rồi, bà nói tiếp: "Tính tình của anh cả các con, mẹ nghĩ chắc các con cũng biết. Một khi nó đã quyết định hoặc kiên trì chuyện gì, thì cho dù là ai cũng không ngăn cản được. Về phần Vạn Linh Chi, cô ta là người nhất gan chắc chắn sẽ không tự mình nói tới chuyện ly hôn. Nếu là cô ta đề nghị ly hôn, khẳng định là đã xảy ra chuyện rất nghiêm trọng, nhà họ Vạn cũng sẽ không mặc kệ mọi chuyện chỉ ngồi nhìn, đến lúc đó cho dù bọn họ không muốn ly hôn cũng không được." Nghĩ đến đây, Hoàng Tú Phân giống như cảm thấy mục tiêu của mình càng ngày càng gần trong gang tấc rồi.

"Mẹ,

mẹ, tính bao giờ sẽ giới thiệu chị họ Phương Nghiên với anh cả?" Tống Bách Hợp cho là mẹ mình nói rất có đạo lý.

"Sẽ nhanh thôi, đợi mẹ an bài xong mọi chuyện, bọn họ tự nhiên sẽ gặp mặt." Hoàng Tú Phân cười nói: "Mẹ sẽ làm cho tất cả những chuyện này đều phát triển thành được chuyện đương nhiên."

Hai vị tiểu thư nhà họ Tống nghe thấy mẹ nói chuyện nắm chắc như vậy, cũng không nhịn được vui mừng nở nụ cười.

Như vậy thì những ngày tháng tiêu xài vô độ của họ vĩnh viễn sẽ không bao giờ kết thúc, thật là quá tốt đẹp! Ba mẹ con bọn họ hoàn toàn đắm chìm trong mộng đẹp do mình tự biên tự diễn, hoàn toàn quên mất Tống Thiên Tước là người từ trước tới giờ không ai có thể tùy ý định đoạt được, thế mà họ lại ở đây vọng tưởng có thể thay đổi hôn nhân và cuộc đời của anh.

Ai, thật sự là quá ngu xuẩn!

Trong cao ốc công ty cổ phần tài chính Tống thị.

"Này, nếu như tôi nhớ không lầm, thì ngày hôm qua chúng tôi vừa mới uống rượu mừng của cậu mà, tại sao hôm nay lại nhìn thấy cậu ở chỗ này chứ?" Hôm nay Dương Văn Lí tới Tống thị để bàn chuyện làm ăn, vốn cho là sẽ bàn bạc cùng trợ lý của Tống Thiên Tước, không ngờ vừa bước vào phòng lại nhìn thấy chủ rể ngày hôm qua đang ngồi ở đây lật xem tài liệu.

"Chuyện án đầu tư lớn như vậy, vẫn nên do tôi tự mình tới bàn bạc mới tương đối thỏa đáng." Tống Thiên Tước tránh nặng tìm nhẹ trả lời.

"Nghe tôi nói này anh bạn, dù gì thì hôm nay cũng là ngày đầu tiên sau tân hôn của cậu, không cần phải liêu mạng đi làm như vậy chứ?" Dương Văn Lí thật sự là hoàn toàn hết nói nổi với anh rồi: "Cứ thế nhét vợ mới cưới của cậu vào cái nhà kia như vậy, có phải là có chút quá tàn nhẫn rồi hay không?"

Nhớ tới cô gái Vạn Linh Chi mềm mại đáng yêu kia, Dương Văn Lí không khỏi có chút đồng tình với cô, gả cho một người chồng không tìm không phải như vậy, thật sự là bất hạnh của cô mà!

"Tôi cho là hôm nay cậu tới đây là để nói chuyện đầu tư?" Tống Thiên Tước giống như không nghe thấy sự chỉ trích trong lời nói của bạn thân: "Chẳng lẽ không đúng sao? Vậy thì mời cậu trở về đi, tôi còn có rất nhiều chuyện phải làm, không muốn lãng phí thời gian ở đây nghe cậu nói những chuyện nhảm nhí rêu rĩa này!"

"Này này, tôi nói, tôi nói còn không được sao?" Dương Văn Lí gấp gáp gọi anh lại, chỉ sợ anh ta thật sự cứ thế mà đi mất, vậy chuyện đầu tư có thể sẽ bị ngâm nước mất.

Vì vậy, kế tiếp Dương Văn Lí liền nghiêm túc thảo luận chuyện đầu tư với Tống Thiên Tước, không dám nói nhảm nhiều lời nữa, để tránh bị anh đuổi đi như vậy liền mất nhiều hơn được. Nhưng mà trải qua hai giờ thảo luận, sau khi hai người đã quyết định các hạng mục hợp tác làm việc, Dương Văn Lí lại không quản được cái miệng bất quá của mình: "Cậu thật sự tính cưới người ta về, sau đó cứ thế bỏ mặc người ta ở nhà sao?"

"Chuyện này hình như không liên quan tới cậu mà?" Tâm tình của Tống Thiên Tước thoáng chuyển biến, có vẻ tốt hơn trước, thoải mái trả lời vấn đề của anh: "Sao trước giờ tôi không biết cậu là người quan tâm cuộc sống hôn nhân của tôi như vậy nhỉ?"

"Tôi chỉ là quan tâm cậu thôi, để tránh cho cậu mới kết hôn không lâu lại xảy ra scandal ly hôn." Dương Văn Lí không khách khí nói móc.

"Cám ơn lời chúc của cậu, sẽ không có ngày như vậy đâu!" Thái độ của Tống Thiên Tước rất thờ ơ.

"Là cậu muốn kết hôn với người ta, kết quả là ngay ngày đầu tiên sau khi kết hôn cậu đã bỏ người ta ở nhà một mình, đây thật sự không phải là hành vi của quân tử." Dương Văn Lí không đồng ý với cách làm này của bạn thân: "Coi chừng cô gái kia sẽ vì chuyện này mà ghi hận cả đời đây."

Đình lỏng mảy của Tống Thiên Tước hơi chau lại, trong lòng cảm thấy có chút là không thoải mái khi nghe bạn thân nói tới chuyện Vạn Linh Chi sẽ ghi hận.

"Không có việc gì, không tiền." Anh như vậy rõ ràng là đang hạ lệnh đuổi khách, khiến cho Dương Văn Lí không cam lòng đứng dậy.

"Hi vọng không lâu sau đó sẽ không phải nghe thấy tin tức cậu ly hôn." Đi tới cửa, Dương Văn Lí nhân dịp để lại một câu trêu chọc: "Tôi không hi vọng trong chúng ta cậu là người kết hôn sớm nhất đồng thời cũng là người ly hôn sớm nhất đâu."

"Xin nhận ý tốt của ngài, tuyệt đối sẽ không như vậy!" Tống Thiên Tước nhìn bạn thân giương lên một nụ cười già đời, cắn chặt răng, nói từng chữ từng câu. Hừ! Thế nhưng đám trù ẻo hôn nhân của anh, anh nhất định sẽ không để cho bạn thân được hả hê!

Sau khi bạn thân vừa rời đi, Tống Thiên Tước cũng rời khỏi công ty, lái xe về nhà. Anh không tin Vạn Linh Chi dám có một câu oán hận với anh. Lúc đầu cười cô là vì nhìn ra được cô là người rất dễ nắm trong tay, làm sao có thể để cho cô bò lên đầu mình chứ?

Giờ phút này trong đầu Vạn Linh Chi đang có hàng trăm dấu chấm hỏi nhảy loạn. Cô dè dặt nhìn về phía người đàn ông khí thế mạnh mẽ đang đứng ở trước mặt mình, người đó cũng chính là chồng của cô, Tống Thiên Tước.

Kỳ quái, buổi sáng lúc anh đi làm sắc mặt vẫn còn rất bình thường mà, tại sao buổi trưa sau khi đột nhiên trở về nhà, sắc mặt lại đổi thành bộ dáng khủng bố, không nói một lời nào như thế này chứ? Lại còn nhìn cô chăm chăm như vậy là sao? !

Vạn Linh Chi bị anh nhìn chăm chăm đến nỗi da đầu cũng cảm thấy hơi tê dại. Chẳng lẽ mình đã làm sai chuyện gì rồi sao? Cô cố gắng nghĩ lại những chuyện mình đã làm trong sáng nay, tại sao nghĩ mãi cũng không thấy có chỗ nào không đúng nhỉ? Hôm nay sau khi ăn sáng xong rồi tiễn anh ra cửa, ngoại trừ chạm mặt mấy mẹ con dì Phân ở phòng khách ra, cô đều ngoan ngoãn ở trong phòng mình đọc sách, không hề đi chỗ nào hết mà.

"Cả buổi sáng em đều ở đây làm gì?" Một lúc lâu sau, Tống Thiên Tước mới lạnh nhạt mở miệng hỏi cô.

"Không. làm gì cả, chỉ ở trong phòng đọc sách thôi." Vạn Linh Chi thành thật trả lời, không biết vì sao nhìn sắc mặt anh rất khó coi.

Tống Thiên Tước tiến lên một bước, vươn tay giữ chặt chiếc cằm mềm mại xinh xắn của cô, nâng khuôn mặt của cô lên, nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt như hồ nước của cô, hỏi cô với giọng điệu trầm thấp, dịu dàng: "Hôm nay anh đi làm, em có tức giận không?"

Vạn Linh Chi lắc đầu một cái theo bản năng, vừa mềm mại vừa nhát gan nói: "Mẹ em nói rằng, đàn ông lấy sự nghiệp làm trọng, đây đều là chuyện nên làm, sao em lại tức giận chứ."

Nghe thấy câu trả lời khéo léo hiểu lòng người của cô, Tống Thiên Tước vốn dĩ nên cảm thấy hài lòng mới đúng... nhưng đáng chết, trong lòng anh chính là cực kỳ khó chịu. Cô không oán hận giống như Dương Văn Lí nói, cũng không hề có một chút bất mãn nào cả, ngược lại vẻ mặt còn giống như đây là chuyện đương nhiên, thật sự là khiến cho anh rất tức giận!

Tống Thiên Tước không hiểu được rốt cuộc là mình đang tức cái gì nữa. Là tức giận vì mình quá quan tâm, hay là tức giận vì cô không quan tâm? Anh không biết mình đang phát bệnh thần kinh gì nữa, cứ thế đột nhiên chạy về như vậy, sau đó lúc nhìn thấy khuôn mặt kinh ngạc và dè dặt của cô, lại càng khiến cho anh cực kỳ tức giận!

"Dù là như vậy, anh cũng không muốn để cho người khác có cơ hội nói này nọ." Tống Thiên Tước hừ lạnh nói tiếp: "Đi thay quần áo đi, chúng ta ra ngoài ăn cơm."

Cái miệng nhỏ nhắn của Vạn Linh Chi há to, hơi sững sốt một chút.

Đáng vẻ vừa đáng yêu vừa ngốc nghếch này của cô, khiến cho Tống Thiên Tước vốn dĩ đang rất tức giận đột nhiên cảm thấy rất buồn cười, sau đó lại kinh ngạc phát hiện người con gái này thế nhưng lại có thể khống chế tâm tình của anh rồi sao?

"Còn không đi mau đi." Tống Thiên Tước cố ý cau mày lớn tiếng nói với cô.

"A, em lập tức đi ngay đây." Vạn Linh Chi vội vàng chạy chậm tới phòng treo đồ để thay quần áo.

Nhìn chăm chăm theo bóng lưng luống cuống của cô, trong lòng Tống Thiên Tước thế nhưng lại cảm thấy một sự bình yên trước nay chưa từng có, cái loại cảm giác ấm áp đó, khiến cho tâm tình của anh có chút rung động.

"Em thích ăn món gì?" Ngồi trên xe, Tống Thiên Tước vừa lái xe, vừa hỏi.

"Em cái gì cũng được." Trong lòng Vạn Linh Chi có chút cảm động, từ trước tới nay chưa từng có ai chủ động hỏi cô muốn đi đâu, muốn ăn cái gì, cho dù là người nhà của cô thì cũng đều trực tiếp quyết định thay cô, anh là người đầu tiên hỏi ý kiến của cô như vậy.

"Cái gì cũng được?" Tống Thiên Tước rất không thích kiểu câu trả lời không rõ ràng như thế này: "Anh không thích kiểu trả lời này. Nói đi, em muốn ăn

cái gì?" Hôm nay, anh nhất định phải làm cho Vạn Linh Chi tự mình nói ra một sở thích của

cô, mặc dù anh thích nhìn thấy dáng vẻ vừa nhát gan vừa căng thẳng của cô, nhưng mà anh không thích cô lúc nào cũng để người khác làm chủ, luôn xem nhẹ sở thích của mình.

Vạn Linh Chi nghiêng đầu nhìn về mặt nghiêm túc của anh, biết anh đang nghiêm túc hỏi ý kiến của mình. Cảm giác lần đầu tiên được tôn trọng đã cho đáy lòng của cô hơi ấm áp.... Vì vậy, cô hơi nghiêng đầu, cực kỳ nghiêm túc suy nghĩ xem mình muốn ăn cái gì.

Qua một lúc lâu, cô mới nhỏ giọng hỏi anh: "Chúng ta có thể đi ăn cay được không?"

"Em thích ăn cay sao?" Tổng Thiên Tước nghe vậy, liền quay đầu nhìn cô, kinh ngạc nói: "Thật sự là không nhìn ra."

Trời ơi, cô gái nhỏ nhìn mềm mại yếu ớt, nói chuyện luôn nhỏ nhẹ giống như tiếng muỗi kêu này, thế nhưng lại có thể ăn cay sao?

"Chỉ một chút xíu cay mà thôi." Vạn Linh Chi ngước mắt lên, nhỏ giọng trả lời.

Một tiếng sau....

Con người của Tổng Thiên Tước từng lớn, nhìn người con gái ở đối diện liên tục gắp từng miếng thịt dính đầy tương ớt màu đỏ lên ăn, anh không nhịn được mà cảm thấy cổ họng của mình giống hệt như bị lửa đốt, vừa nóng lại vừa cay!

"Như vậy mà em dám nói chỉ ăn một chút xíu cay mà thôi?" Đáy mắt Tổng Thiên Tước hiện lên ý cười, không biết vì sao tâm trạng đột nhiên trở nên rất tốt: "Uớp gia vị cay đến nỗi không thể nhận ra màu sắc của miếng thịt nữa rồi!"

Sau khi Vạn Linh Chi nuốt miếng thịt trong miệng xuống bụng, khuôn mặt vốn dĩ hơi đỏ ửng của cô trong nháy mắt đã trở nên đỏ bừng, nghe thấy sự chế nhạo trong lời nói của anh, thì nhẹ giọng giải thích cho mình, "Cái này... Là vì thịt quá ngon thôi."

"Oh, thật sao?" Khóe miệng của Tổng Thiên Tước khẽ nhếch lên, cực kỳ hứng thú nhìn từ trên xuống dưới rồi đánh giá cô.

Vạn Linh Chi cảm thấy rất ngượng ngùng, ngẩng đầu dè dặt nhìn về phía anh. Cô phát hiện đồ ăn ở trước mặt anh vẫn còn nguyên, căn bản là không ăn bao nhiêu, lúc này cô mới ý thức tới chuyện có gì đó không đúng.

"Anh không thể ăn cay sao?" Cô bật thốt lên.

"À, bởi vì dạ dày anh có chút vấn đề, cho nên không thể ăn cay được." Tổng Thiên Tước hơi hột đáp lại.

"Vậy... Tại sao anh lại...." Vạn Linh Chi không hiểu, nếu như anh không ăn được, sao còn dẫn mình tới chỗ này?

"Em thích, không phải sao?" Tổng Thiên Tước không thấy có chỗ nào là không đúng, anh nói: "Coi như đây là bồi thường cho em vì sáng sớm hôm nay anh bỏ lại em một mình ở nhà mà đi làm."

Vạn Linh Chi có chút ghen ngào. Người đàn ông này mặc dù luôn bày sắc mặt cho cô xem, nhưng chưa bao giờ chân chính thương cô lấy một lần, lần này lại càng chiều ý cô. Làm thế nào đây, cô thế nhưng lại phát hiện mình có chút thích anh, thậm chí có thể còn nhiều hơn so với mức một chút.

"Thật xin lỗi, anh không cần phải chiều em như vậy, anh lại không ăn được." Cô cúi đầu, cố gắng kiềm chế không để cho mình khóc òa.

"Không nên dừng một chút là lại nói xin lỗi." Tổng Thiên Tước không thích nhìn thấy dáng vẻ uất ức cầu toàn của cô: "Hơn nữa, những món này cũng không phải tất cả đều là đồ cay."

Đây chính là lần đầu tiên Tổng Thiên Tước an ủi phụ nữ trong suốt ba mươi năm nay. Trời ạ, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra!

Vạn Linh Chi buông chiếc đũa trong tay xuống: "Em ăn no rồi, chúng ta về thôi."

"Ăn no rồi?" Cô gái nhỏ này rõ ràng là đang nói dối, mới vừa rồi rõ ràng là còn ăn rất vui vẻ, sao giờ đã nói là no rồi.

"Nếu không ăn hết, anh không cho em đi." Anh cau mày ra lệnh, không muốn vì chút chuyện nhỏ này mà phá hỏng tâm trạng hào hứng hôm nay.

"Không được." Đây là lần đầu tiên Vạn Linh Chi nói ra chữ 'Không' với người khác mà người này lại chính là chồng mới cưới của cô.

"Cái gì?" Tổng Thiên Tước không tin nổi vào lỗ tai của chính mình, người con gái có lá gan nhỏ như chuột này lại dám phản đối lời nói của anh.

"Em... nói là, em thật sự không ăn nổi nữa, chúng ta về nhà thôi." Anh nói dạ dày anh không tốt, cô cũng không muốn ăn tiếp nữa, đến lúc đó dạ dày của anh lại càng không thoải mái thì phải làm sao?

"Thật sự không ăn nổi nữa sao?" Tổng Thiên Tước không còn cứng rắn như mới vừa rồi nữa.

Vạn Linh Chi dùng sức gạt đầu, hai tay để xuống bên dưới bàn ăn, không đụng tới bất kỳ vật gì đặt trên bàn ăn nữa, để tỏ rõ quyết tâm "Dạ dày của anh không tốt, đừng ăn những món này, chúng ta về nhà đi đầu bếp ở nhà nấu ăn cũng rất tuyệt."

Lý do sợ sệt này của cô, rơi vào trong tai Tống Thiên Tước lại giống như một dòng nước ấm chảy khắp đáy lòng anh. Người con gái nhìn có vẻ vừa nhát gan vừa yếu đuối này, thì ra cũng sẽ có lúc vì anh mà quyết tâm giữ vững ý kiến của bản thân.

"Đi thôi." Anh gọi nhân viên phục vụ tới thanh toán hóa đơn xong, liền dẫn cô ra khỏi nhà hàng: "Chúng ta đừng về nhà, đi chỗ khác trước đã."

"Hả?" Vạn Linh Chi không hiểu lý do nên ngẩng lên đầu nhìn về phía anh: "Đi đâu?"

Tống Thiên Tước cúi đầu, chuyển tầm mắt sang nhìn cô một lúc lâu: "Anh phát hiện câu hỏi của em càng ngày càng nhiều hơn rồi."

Vạn Linh Chi giật mình, sau đó đột ngột cúi đầu, âm thầm hối hận. Xong rồi, vậy mà cô lại can thiệp chuyện của anh rồi! Mẹ Vạn từng nói với cô, phụ nữ không được phép can thiệp vào quyết định của chồng mình, nếu không sẽ bị chán ghét: "Thật xin lỗi." Cô lại mở miệng nói xin lỗi, anh ấy chắc sẽ không càng ngày càng ghét cô hơn chứ.

"Anh nói rồi, không cần phải nói xin lỗi nữa." Tống Thiên Tước thấy cô lại cúi đầu xuống, biến trở về đáng vẻ cẩn thận, dè dặt vốn có thì khẽ cau mày: "Em có quyền tự mình nói ra suy nghĩ của bản thân, hỏi chuyện muốn hỏi."

"Còn nữa, anh hi vọng lúc em nói chuyện em có thể nhìn anh... anh cũng không phải là người mọc ra ở trên mặt đất, em cúi đầu là muốn nói chuyện với mặt đất sao?"

"Oh." Cô nhỏ giọng lên tiếng.

"Hả?" Anh hừ nhẹ, không vui khi thấy cô vẫn còn đang cúi thấp đầu.

Vạn Linh Chi chậm rãi ngẩng đầu lên, không được tự nhiên nghênh đón ánh mắt của anh: "Em biết rồi."

"Rất tốt." Tống Thiên Tước hài lòng gật đầu. Sau khi hai người lên xe, anh liền lên đường chạy thẳng tới mục tiêu đã định, rất nhanh đã đến nơi mà anh muốn dẫn cô tới.

Sau khi an toàn dừng xe lại, Tống Thiên Tước xuống xe vòng qua đầu xe, giúp cô mở cửa xe: "Xuống đây đi."

"Đây là ...?" Vạn Linh Chi ngẩng đầu nhìn qua cao ốc công ty bách hóa không lồ ở trước mắt, không hiểu anh muốn làm gì.

"Hành trình buổi trưa hôm nay của anh là phải đi khảo sát công ty bách hóa này. Bởi vì đi ăn cơm trưa cùng em, cho nên anh không có thời gian, bây giờ em ăn no rồi, nên giúp anh đi khảo sát đi." Nói xong, liền kéo tay của cô khoác lên cánh tay của mình, từ từ đi vào bên trong giống như một đôi tình nhân đang đi dạo.

Mỗi tầng lầu bọn họ đều đi qua hết, ước chừng mất gần một tiếng đồng hồ, Tống Thiên Tước nghiêng đầu hỏi cô: "Có nhìn ra được công ty bách hóa này có chỗ nào khác những nơi tương tự như vậy không?"

"Em không hiểu những chuyện trên phương diện kinh doanh lắm." Vạn Linh Chi thế nào cũng không ngờ tới anh sẽ hỏi mình về vấn đề liên quan tới phương diện kinh doanh.

"Không sao, anh chỉ muốn biết xét theo quan điểm của một khách hàng bình thường, sẽ đánh giá công ty bách hóa này như thế nào?" Tống Thiên Tước vốn dĩ cũng không hy vọng nhiều về việc cô sẽ nói được điều gì có tính xây dựng cao.

"Thật sự có thể nói sao?" Vạn Linh Chi ngẩng đầu nhìn về phía anh.

"Đương nhiên, anh cũng không phải là bạo quân, không cho phép em nói chuyện." Tống Thiên Tước gật đầu nói.

"Công ty bách hóa này nhìn sơ qua bất luận là quy mô hay là trang hoàng, đều là hạng nhất." Vạn Linh Chi khẽ liếc mắt nhìn thấy anh không có vẻ gì giống như đang tức giận, liền cố gắng lấy hết dũng khí cả đời của mình nói tiếp: "Nhưng mà, nếu như có thể bỏ trí thêm một ít trò chơi cho trẻ em, thiết kế nơi này trở nên ấm áp một chút, có lẽ sẽ hấp dẫn rất nhiều bà mẹ tới đây đi dạo. Bởi vì bây giờ có rất nhiều bà mẹ trẻ tuổi, họ thích đi dạo phố, nhưng lại phải chăm sóc cho đứa bé của mình, cho nên nếu làm như vậy, sẽ vẹn toàn đôi bên."

"Sao em lại biết nhiều như vậy?" Tống Thiên Tước mỉm cười nhìn cô một cách chăm chú, đáng vẻ tràn

Em...chỉ tùy tiện nói một chút mà thôi.” Vạn Linh Chixấu hổ cúi đầu, sợ anh sẽ cười mình.

“Chỉ tùy tiện nói một chút? Vậy thì tốt, em lại tiếp tục tùy tiện nói cho anh nghe một chút ý kiến nữa đi.” Tống Thiên Tước giải thích với cô. Công ty bách hóa này là chuyện án đầu tumối của Tống thị, trước mắt vẫn còn đang trong giai đoạn thử nghiệm để điều chỉnh phương hướng kinh doanh.

“Em thật sự có thể nói tiếp sao?” Vạn Linh Chi khẽ ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, xác nhận lại lời nói của anh một lần nữa.

“Đương nhiên, không phải là anh đã nói rồi sao? Em có thể nói bất kỳ điều gì em muốn nói, anh không phải là người độc tài.” Tống Thiên Tước trả lời một cách khẳng định với cô.

Vạn Linh Chi nghe vậy, liền lấy hết dũng khí to gan nói ra quan điểm của bản thân: “Mục đích của công ty bách hóa chính là tạo cho người ta có địa điểm

đi dạo vui vẻ và thoải mái có thể ở phương diện này sẽ phải tốn nhiều công sức một chút. Ở phương diện phục vụ có thể làm tốt hơn một chút, ví dụ như ở khu kinh doanh độc quyền mặt hàng đồ dùng cho trẻ sơ sinh, có thể miễn phí hướng dẫn các bà mẹ trẻ tuổi cách chăm sóc trẻ con ở quầy kinh doanh mỹ phẩm có thể thiết kế một khu giao lưu, để những người yêu thích trang điểm hoặc thường xuyên trang điểm có cơ hội trao đổi bí quyết tâm đắc với vài người cùng sở thích, người không hiểu về trang điểm cũng có thể tới đây học tập.”

“Em nói tiếp đi.” Tổng Thiên Tước mỉm cười nhìn cô, khích lệ cô dũng cảm nói tiếp.

Vạn Linh Chi thấy anh không hề giấu cợt cô, ngược lại còn khích lệ cô nói tiếp, đôi mắt trong suốt không nhìn được bóng sáng lên, cô nói tiếp: “Phái nữ là nhóm tiêu thụ chủ yếu của công ty bách hóa, mà đa số phái nữ đều thích làm đẹp, thích chung diện, chúng ta hãy thử cung cấp tất cả các dịch vụ tốt nhất từ đầu tới cuối cho họ. Phụ nữ trẻ tuổi đều thích quần áo đẹp, túi xách đẹp, phụ nữ trung niên thì lại rất đề ý tới nhu cầu của người thân trong gia đình, về phần phụ nữ lớn tuổi điều họ chú trọng nhất chính là dưỡng sinh, chúng ta có thể cung cấp phục vụ về phương diện này giúp bọn họ.”

Tổng Thiên Tước dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cô, không ngờ cô vậy mà lại phân tích rõ ràng đầu ra đấy, thật sự là làm cho anh rất chấn động.

“Em quả nhiên đúng là người của nhà họ Vạn.” Cô gái nhỏ này thế nhưng ngay cả khách hàng tiềm năng cũng nghĩ đến.

Vừa nghe thấy anh nói như thế, Vạn Linh Chi mới phát giác vừa rồi sao mình lại có nói nhiều lời như vậy. Cô vội vàng im lặng, lo lắng nhìn về phía anh, anh sẽ không tức giận chứ?

“Ý kiến của em, đợi lúc anh trở về sẽ căn dặn nhân viên nghiêm túc cân nhắc.” Tổng Thiên Tước cười nói với cô.

Vạn Linh Chi đỏ bừng cả mặt, ngập ngừng nói: “Em... chỉ nói lung tung thôi.”

“Nói lung tung cũng có thể nói ra được được một phương pháp hay sao?” Tổng Thiên Tước kéo cô tiếp tục đi dạo: “Đây không phải là điều ai cũng có thể nói ra được, em đừng mắc cỡ nữa.”

Vạn Linh Chi cảm thấy trái tim của mình nhảy dồn dập thình thịch, giống hệt như làm muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Chưa từng có người nào khích lệ cô giống như anh, người đàn ông tên Tổng Thiên Tước luôn bị anh hai gọi là hồ ly này, vào giờ phút này cô không hề thấy một chút dấu vết giả hoạt nào trên người anh, có cũng chỉ là sự dịu dàng và khích lệ.

“Cám ơn.” Cô đỏ mặt, nhỏ giọng nói với anh.

Tổng Thiên Tước nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng nõn, mịn màng của cô, con ngươi màu đen hơi trầm xuống, giật mình phát hiện tâm mắt của mình bị cô hấp dẫn, thời gian dừng lại trên người cô cũng càng ngày càng dài... Bắt đầu từ khi nào, anh thế nhưng một chút cũng không hề cảm thấy, hôn nhân của bọn họ chẳng qua cũng chỉ là vì ích lợi, không liên quan tới tình yêu?

Đối với anh tình yêu là một chuyện vô cùng buồn cười, vết xe cũ của mẹ chính là bằng chứng thép tốt nhất? Bà vì cái gọi là tình yêu, cho dù thân thể không cho phép cũng nhất định sinh con trai cho người mình yêu, cuối cùng cái nhận được chính là sự phản bội, mang theo một trái tim đầy vết thương rời khỏi trần thế. Thật sự là không có chuyện gì mỉa mai hơn chuyện này, cho nên anh tuyệt không cần tình yêu chỉ cần hôn nhân là được!

Nhưng mà bây giờ, anh đột nhiên không hiểu rõ trái tim của mình nữa rồi, rốt cuộc anh muốn cái gì? Thật sự chỉ là hôn nhân thôi sao? Nếu như là vậy thì tại sao anh lại vì Vạn Linh Chi làm nhiều chuyện như vậy, tại sao lúc nhìn thấy cô vui vẻ, trái tim của anh cũng sẽ không tự chủ mà vui vẻ theo cô chứ?

Tất cả những điều này, khiến cho Tổng Thiên Tước hoang mang nhất thời mất đi phương hướng ban đầu...

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Lạnh Sau Khi Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Buổi tối, sau khi Tổng Thiên tước đưa Vạn Linh Chi về nhà, thì lại một mình rời nhà ra ngoài. Anh cần yên tĩnh một chút, anh cần một không gian yên tĩnh để xem xét lại cảm giác của mình đối với Vạn Linh Chi, nếu không anh sẽ bị những thứ cảm xúc này vây khốn mất.

"Mới ngày đầu tiên sau tân hôn đã ra ngoài ăn chơi phóng đảng như thế này, hình như là không tốt lắm đâu?" Dương Văn Lí bị mấy cuộc điện thoại liên hoàn gọi tới đây, sau khi nhìn thấy bộ dạng uống rượu giải sầu của Tổng Thiên Tước, thì lạnh nhạt cười nhạo: "Cậu không sợ gia đình lục đục sao?"

"Cậu ta bị sao vậy?" Trương Cần ngồi ở bên cạnh Dương Văn Lí, dùng khuỷu tay hích nhẹ bạn thân một cái: "Người ta kết hôn đều là dính chặt nhau cùng ở chung một chỗ, hưởng thụ thế giới riêng của hai người, còn cậu ta tại sao lại ở chỗ này uống rượu một cách điên cuồng như vậy chứ?"

"Cái này phải hỏi người trong cuộc thôi!" Dương Văn Lí nhún vai một cái, tỏ vẻ không biết giải thích như thế nào.

"Thiên Tước, có phải là cậu nên giải thích một chút hay không? Tình trạng hiện tại là sao?" Trương Cần quay đầu nhìn về phía người đàn ông vẫn liên tục uống rượu không hề lên tiếng nói chuyện.

"Mời các cậu đi uống rượu còn cần phải có lý do sao?" Tống Thiên Tước đặt một bình rượu lên bàn: "Đây đều là rượu ngon trên quý tôi gọi họ đem tới, không uống sao?"

Nói nhảm, đương nhiên là uống rồi! Hai người bốn mắt chạm nhau, một giây sau, rất ấn ý cảm ly rượu lên tự rót cho mình một ly, sau đó nhẹ nhàng nhấp một ngụm. . . Quả thật là rượu ngon!

"Này, sáng sớm hôm nay lúc chúng ta bàn công chuyện nhìn cậu dường như còn rất tốt mà, tại sao mới có nửa ngày, mà cậu đã thay đổi nhiều như vậy rồi? Mức độ chênh lệch như vậy cũng có chút quá lớn rồi." Dương Văn Lý kỳ quái nhìn về phía Tống Thiên Tước, từ lúc nào bạn thân của anh lại trở nên hành động theo cảm tính như vậy rồi?

"Uống rượu mà cũng nhiều lời như vậy sao?" Ánh mắt của Tống Thiên Tước có chút mơ màng, nhìn đáng vẻ này xem ra là đã hơi say rồi.

"Tống Thiên Tước, rốt cuộc là cậu rất vui mừng, hay là rất buồn bực đây?" Trương Cẩn nhìn tình trạng hiện tại của bạn thân, thật sự là không thể đoán ra được là anh đang nghĩ cái gì: "Ngày đầu tiên sau tân hôn đang yên đang lành, lại chạy đến đây

uống rượu làm cái gì?"

"Vị tiểu thư nhà họ Vạn kia, cũng chính là người vợ vừa mới nhậm chức của cậu, là do cậu quyết định muốn kết hôn, hiện tại thì tốt rồi, vừa mới qua một ngày mà thôi, cậu đã không hài lòng, tính toán trả lại hàng sao?" Dương Văn Lý không chút che giấu nói thẳng ra.

"Đi chết đi." Tống Thiên Tước liếc hẩn một cái, "Ai nói là tôi muốn trả lại hàng hả?"

Hơn nữa, Vạn Linh Chi cũng không phải là người anh muốn bỏ là có thể bỏ. Nhớ lại lúc kết hôn, người nhà họ Vạn ngoại trừ ông nội Vạn và mẹ vợ cho anh sắc mặt tốt ra, thì ba người đàn ông khác của nhà họ Vạn lại hận không thể ăn tươi nuốt sống anh. Nếu như anh dám đem Vạn Linh Chi trả lại hàng, khẳng định là ngày mai anh sẽ không thể thấy được ánh mặt trời.

Huống chi, anh tuyệt không muốn buông tay Vạn Linh Chi ra. Qua nhiều năm như vậy, thật vất vả lắm anh mới gặp được một người vừa ngây thơ vừa đơn giản, lại còn là một cô gái rất dễ nhìn thấu mọi tâm tư giống như Vạn Linh Chi, làm sao anh có thể dễ dàng buông tay để cho cô rời khỏi anh chứ? Hơn nữa, ở cùng một chỗ với cô thật sự là rất nhẹ nhàng và thoải mái, anh hoàn toàn không hề sử dụng chút tâm cơ nào.

Có lẽ, cảm giác bây giờ của anh đối với Vạn Linh Chi rất lộn xộn, nhưng cũng không phải là vì muốn cô rời đi. Kết hôn là quyết định anh đưa ra sau khi đã thận trọng suy nghĩ kỹ, anh sẽ không tùy tiện kết hôn rồi lại tùy tiện ly hôn. Huống chi, ngay từ lúc bắt đầu kết hôn đến giờ, anh chưa từng nghĩ tới muốn ly hôn.

Chỉ là bây giờ anh vẫn còn đang rất hỗn loạn. Anh cần có một người kéo anh lên, hung hăng gõ mạnh cho anh tỉnh lại, để anh không còn chìm đắm ở trong loại cảm giác hoang mang này nữa. Anh muốn giữ vững tỉnh táo, cái anh cần là hôn nhân, không phải là tình yêu, người anh cưới chính là bà xã, không phải là người yêu!

"Các cậu cảm thấy thái độ của tôi đối Vạn Linh Chi là loại thái độ gì?" Tống Thiên Tước đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía hai người bạn thân của mình, nghiêm túc hỏi.

"Cậu thích cô ấy." Dương Văn Lý không cần suy nghĩ trực tiếp trả lời câu hỏi của anh.

"Cậu cảm thấy hứng thú với cô ấy." Trương Cẩn cũng kết luận một câu.

"Tôi thích cô ấy?" Dáng vẻ của Tống Thiên Tước giống hệt như bị sét đánh, trừng to mắt nhìn Dương Văn Lý, sau đó lại chuyển hướng tới Trương Cẩn dùng ngón tay chỉ vào chính mình: "Tôi cảm thấy hứng thú với cô ấy?"

"Ha ha...." Tống Thiên Tước ngả lên ghế salon, cất tiếng cười to: "Điều này sao có thể?"

Dương Văn Lý và Trương Cẩn nhìn chằm chằm Tống Thiên Tước đang nở nụ cười rất khoa trương, trong lòng hai người không khỏi đồng thời thở dài, người này hiện tại nhìn lại giống hệt như kẻ ngốc trong tình yêu.

"Cười lớn tiếng đến đâu cũng không che giấu được sự thật." Dương Văn Lý lạnh nhạt nói: "Nếu như không phải cậu thích Vạn Linh Chi, vậy bây giờ cậu sẽ ngồi ở đây hao tổn tinh thần vì cô ấy sao? Thiên Tước, chúng ta quen biết đã vài chục năm rồi, cậu từ trước đến giờ đối với phụ nữ đều là thái độ gì, mình nghĩ chắc trong lòng cậu cũng có cân nhắc. Phụ nữ xuất hiện trong đầu cậu cho tới bây giờ đều không có dừng lại hơn nửa phút đồng hồ, nhưng hiện tại cậu lại vì phụ nữ mà ở đây uống rượu giải sầu, đủ để chứng minh tầm quan trọng của người phụ nữ này."

"Người nào nói cho cậu biết tôi ở đây uống rượu là vì Vạn Linh Chi?" Giọng điệu của Tống Thiên Tước hết sức khó chịu, kiên quyết phủ nhận, nói tiếp: "Tôi chỉ hẹn các cậu ra ngoài uống rượu giống như ngày thường mà thôi, không hề có nửa điểm quan hệ tới Vạn Linh Chi."

"Cậu cứ tiếp tục lừa mình dối người đi." Dương Văn Lý nhàn nhạt giễu cợt lời giải thích của bạn thân: "Có phải hay không, chính cậu là người rõ ràng nhất."

"Được rồi, mặc kệ có phải hay không, hiện tại cũng đã khuya lắm rồi, vẫn là trở về đi! Nói thế nào thì hôm nay mới chỉ là ngày thứ nhất sau tân hôn của cậu, làm cho nhà gái khó coi như vậy cũng không tốt lắm đâu. Thiên Tước, cậu sẽ không làm những chuyện không có phẩm chất như vậy chứ?" Trương Cẩn khiêu khích nhìn về phía bạn thân.

"Đi thôi." Tổng Thiên Tước để ly rượu xuống. Lúc đứng dậy thì có chút đứng không vững, sau khi lắc lắc đầu thì mới tỉnh táo lại một chút.

Hai người đi theo phía sau anh rời khỏi Pub, sau khi đưa mắt nhìn anh ngồi lên xe do tài xế lái tới, mới yên tâm đi về nhà của mình.

Tổng Thiên Tước ngồi trên xe, toàn bộ cơ thể đều dựa vào phía sau. Đôi mắt đã nhắm lại, nhưng trong đầu vẫn không ngừng nhớ lại lời nói của hai người bạn thân.

Bóng dáng và khuôn mặt của Vạn Linh Chi cũng hiện lên ngay trước mắt anh, càng ngày càng rõ ràng, có dùng cách nào cũng không gạt đi được....

Vạn Linh Chi nằm ở trên giường, trần trọc khó ngủ, trong đầu không ngừng nghĩ tới bữa cơm trưa ăn cùng Tổng Thiên Tước vào xế chiều hôm nay, còn có cả cảnh tượng đi dạo công ty Bách hóa cùng với anh. Trong lòng vừa kích động lại vừa hưng phấn, cảm giác này căn bản là không có từ ngữ nào có thể biểu đạt được. Đây là chuyện mà từ trước tới nay cô chưa bao giờ trải qua, mà tất cả những điều này đều là nhờ Tổng Thiên Tước mang lại cho cô, khiến cho cô phát hiện thì ra bản thân cũng có thể nói chuyện thao thao bất tuyệt trước mặt người khác, đồng thời cũng có thể nói lên quan điểm của chính mình.

Trời ạ, thật sự là rất vui vẻ! Vạn Linh Chi kéo chăn trùm kín người mình lại, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bị chôn sâu ở bên trong, cô hưng phấn thét lên. Một lúc lâu sau, cô mới lặng lẽ thò đầu từ trong chăn ra nhìn về phía đồng hồ báo thức đặt ở trên chiếc tủ đầu giường. Thời gian hiện lên ở trên đó đã là mười một giờ.

"Tại sao đã trễ thế này rồi mà anh ấy vẫn chưa trở về nhỉ?" Vạn Linh Chi vui ở trong

chăn kín chặt môi dưới làu bàu, trong lúc chờ đợi lại không nhận được nhìn về phía cửa phòng đóng chặt một cái, hi vọng một giây tiếp theo nó có thể đột nhiên mở ra.

Có lẽ, ông trời thật sự đã nghe được lời cầu nguyện từ đáy lòng cô, cửa phòng quả thật đột nhiên bị người ta mở ra.

"Anh đã về rồi à?" Vạn Linh Chi vui vẻ nhìn người vừa mới bước vào phòng, sau đó thế nhưng lại quên mất bản thân đang nằm ở trên giường, phải là một người "đã ngủ".

Tổng Thiên Tước đang say, anh kinh ngạc nhìn về phía chiếc đèn màu vàng mờ ảo ở đầu giường, cô gái nhỏ quá nhiều suy nghĩ của anh suốt cả đêm nay đang dùng đôi mắt trong như hồ nước mừng rỡ nhìn anh.

Không biết tại sao, trái tim của anh giống như bị cái gì đó chạm nhẹ vào, tê tê dại dại, cực kì thoải mái!

"Còn chưa ngủ sao?" Tổng Thiên Tước cố gắng dùng giọng nói tỉnh táo nhất để nói chuyện với cô.

"Ừ." Sự hưng phấn của Vạn Linh Chi lập tức biến mất trong nháy mắt, sau khi ý thức được sự luống cuống của mình, thì lập tức giải thích: "Ông nội thấy tối nay anh không trở về ăn cơm, có lòng hỏi thăm anh."

"Thật sao?" Con người đen tuyền của Tổng Thiên Tước bỗng chốc trầm xuống, tự mình đi về phía tủ treo quần áo lấy áo tắm của mình ra, sau đó đưa tay tháo cả vạt trên cổ, rồi đi tới cửa phòng tắm, ném vào trong máy giặt quần áo.

"Anh ăn cơm chưa? Có muốn em đi chuẩn bị cho anh không?" Vạn Linh Chi xuống giường, đi tới trước mặt anh, tận lực biểu hiện đây giống như chuyện một người vợ nên làm.

Tổng Thiên Tước dừng lại, thẳng tắp nhìn cô chăm chăm, trong mắt là một mảnh thâm trầm, sắc mặt không chút thay đổi, khiến cho Vạn Linh Chi không thể đoán ra được giờ phút này anh đang nghĩ tới cái gì.

"Được." Tổng Thiên Tước dựa theo cảm tính bật thốt lên.

"A, vậy để em đi nấu, anh chờ một chút nhé." Vạn Linh Chi vội vàng từ trên giường bò dậy, vui mừng chạy ra ngoài, lúc tới cửa thì đột nhiên dừng lại, quay đầu xấu hổ nói với anh: "Chỉ một chút xíu thôi, nhất định phải chờ em đó."

Tổng Thiên Tước gạt đầu một cái, ngay sau đó cô liền chạy ra ngoài. Nhìn bóng dáng kia chậm chậm chạy đi, trong lòng Tổng Thiên Tước rất ám áp rõ ràng đáy lòng lạnh lẽo như vậy, làm sao có thể thấy ám áp chứ? Mỗi một cử động của Vạn Linh Chi đều luôn khiến cho anh không tự chủ cảm thấy rung động, khiến cho anh lại thêm một lần nữa trở nên không giống mình.

Aizz... Mấy li rượu tối nay coi như là uống uống phí rồi.

Không lâu sau, Vạn Linh Chi đã bung một chén đồ ăn đi vào.

"Được rồi, mau tới ăn thôi." Cô bung chén tới đặt lên chiếc bàn nhỏ ở bên cạnh giường ngủ, hết sức phấn khởi gọi anh tới ăn.

Tổng Thiên Tước thế nhưng lại ngoan ngoãn nghe lời, đi tới, ngồi xuống trước bàn nhỏ, sắc mặt anh kì quái nhìn chăm chăm một tô mì nhỏ ở trước mặt, mùi vị quả thật rất thơm, không ngờ cô còn có thể xuống bếp.

"Có thể ăn được sao?" Anh giả bộ nghi ngờ hỏi cô, khóe mắt lại đọng đầy ý cười.

"Có thể." Vạn Linh Chi sợ anh không tin, vội gật đầu: "Nếu không, để em ném thử một chút trước."

Thấy đáng vẻ tràn đầy mong đợi của cô, Tống Thiên Tước không khỏi buồn cười. Anh cầm chiếc đĩa lên bắt đầu thưởng thức tay nghề nấu ăn của cô.

Ừm, mùi vị thật thơm! Không ngờ lại ngon như vậy, Tống Thiên Tước không tự chủ tăng nhanh tốc độ ăn, không bao lâu sau, cả chén mì trước mặt đã bị anh nuốt sạch vào bụng. Cô gái nhỏ này thậm chí còn có tay nghề tốt như vậy, thực sự không thể tưởng tượng nổi!

"Ăn ngon không?" Nhìn anh ăn đến nỗi cái chén sạch bóng, như vậy cũng có thể tính là không khó ăn nhỉ?

Vạn Linh Chi căng thẳng chờ đợi câu trả lời của anh. Loại tâm tình này không có cách nào hình dung được, có một chút căng thẳng, nhưng bên trong lại có một chút hưng phấn.

"Cũng được." Biểu hiện của Tống Thiên Tước rất bình tĩnh, cái loại giọng điệu đó giống hệt như muốn nói chẳng có gì ghê gớm.

"A..." Vạn Linh Chi thất vọng kéo dài âm thanh, chỉ là cũng được thôi sao?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bỗng chốc trở nên ủ rũ, còn có ánh mắt mất mát kia nữa, Tống Thiên Tước nhất thời cảm thấy có chút đau lòng, không cần suy nghĩ liền bật thốt lên: "Lừa em thôi, ăn rất ngon!"

"Có thật không?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vạn Linh Chi mất đi vẻ ủ rũ, trong nháy mắt lại trở nên bùng bùng sức sống.

Tâm trạng của Tống Thiên Tước cũng cùng thay đổi trở nên tốt hơn, tốt bụng gật gật đầu cam đoan với cô.

"Ha ha ha." Vạn Linh Chi kích động đến nỗi tay chân luống cuống, hốc mắt không nhìn được đồ ứng lên. Từ trước đến nay chưa từng có người nào thừa nhận năng lực của cô, đây là lần đầu tiên cô nhận được lời tán thưởng từ người khác, thật sự là rất vui mừng! Nước mắt không tiếng động lặng lẽ chảy xuống, Vạn Linh Chi cứ như vậy ngơ ngác đứng tại chỗ.

Một lúc lâu sau, cô mới chậm rãi đưa tay ra sờ sờ gò má của mình, cúi đầu nhìn chăm chăm nước mắt trên tay mình, trái tim trong lồng ngực, cực kỳ dễ chịu.

Tống Thiên Tước bị bộ dáng đột ngột rơi nước mắt của cô dọa cho giật mình. Mặc dù cô rất nhút nhát, nhưng anh chưa bao giờ nhìn thấy cô khóc. Trong khoảng thời gian mấy ngày ở bên cạnh cô trước khi kết hôn, có lúc sẽ thấy cô hồi hộp, căng thẳng, cũng có lúc sẽ thấy cô cực kỳ sợ hãi, nhưng lại chưa bao giờ nhìn thấy cô khóc. Lần này cô đột nhiên rơi nước mắt như thế, khiến cho anh cảm thấy chân tay rất luống cuống.

Anh vừa thả chiếc đĩa trong tay xuống, vừa cúi đầu nhìn chăm chăm chóp mũi đỏ ửng vì khóc của cô, sau đó thuận thế dời lên trên, cuối cùng dừng lại ở hốc mắt đỏ hồng của cô, đỉnh lông mày không tự chủ nhíu lại.

"Sao lại khóc?" Giọng trầm thấp vang lên khắp phòng.

Vạn Linh Chi cắn chặt môi dưới, lắc đầu một cái.

Tống Thiên Tước nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, đợi mãi không nhận được câu trả lời của cô, vì vậy đành vươn tay giữ chặt cằm của cô, nhẹ nhàng nâng đầu của cô lên ép cô nhìn thẳng vào mắt mình.

"Sao lại khóc?" Người đàn ông nhất quyết kiên trì phải lấy được câu trả lời, nhấn mạnh từng chữ.

"Không có gì, thật sự là không có gì mà." Vạn Linh Chi cố nén nước mắt, nở nụ cười nói với anh: "Chỉ là rất vui mừng vì anh cảm thấy món ăn này ngon mà thôi."

"Ha ha, thì ra là như vậy." Tống Thiên Tước khẽ cười một tiếng, ánh mắt lóe sáng nhìn cô, sau đó cúi đầu xuống hôn lên cánh môi anh đào của cô.

Vạn Linh Chi bị hành động đột ngột này của anh hù dọa ngây ngẩn cả người, nước mắt đọng lại trên hàng lông mi dài, nhìn giống như muốn rơi mà không rơi được khiến cho đáy lòng của Tống Thiên Tước không nhìn được khe động, anh cúi người xuống lại tiếp tục ngậm chặt môi đỏ mọng mềm mại của cô.

"Ừm." Vạn Linh Chi khẽ rên thành tiếng.

"Ngaoan, đừng khóc, chuyện này không đáng để cho em mừng đến rơi nước mắt đâu." Giọng nói êm ái của anh khẽ trấn an ở bên tai cô, thỉnh thoảng lại lè lưỡi liếm nhẹ vành tai của cô, dẫn đến cho cô một trận run rẩy.

"Em. Nhưng mà đối với em nó rất quan trọng." Anh không biết là sự tán thưởng này đối với chính cô mà nói thật sự là chuyện quan trọng cỡ nào, cho nên cô mới không để

ý hình tượng mà rơi nước mắt trước mặt anh, đây là bởi vì cô quá cảm động!

"Cô gái ngốc nghếch." Đáy mắt của Tống Thiên Tước hàm chứa ý cười nói với cô. Loại chuyện nhỏ nhặt đến không thể nhỏ hơn này, đối với cô mà nói thậm chí lại quan trọng như vậy sao? Hóa ra cô cũng là một cô gái nhỏ cần được cổ vũ. Người nhất gan như cô từ nhỏ đã được bảo vệ rất tốt, lại bị ông nội nghiêm khắc dạy dỗ, không có bạn bè, chắc cô cũng rất cô đơn tịch mịch nhỉ?

Tổng Thiên Tước dùng vẻ mặt trước nay chưa từng có ngắm nhìn cô gái nhỏ này.

Vạn Linh Chi bị nhìn chăm chăm như vậy có chút không biết phải làm sao, khuôn mặt càng ngày càng đỏ bừng lên.

Cô then thùng như vậy nhưng lại khiến cho anh có loại xúc động muốn bắt nạt và giày vò cô!

Tổng Thiên Tước vội vàng dời ánh mắt khỏi đôi môi đỏ mọng của cô, nhưng chỗ ánh mắt dừng lại tiếp theo, lại khiến cho anh không thể nào kháng cự lại ham muốn trong lòng.

Trên người cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ tơ tằm màu vàng nhạt, bởi vì động tác không cẩn thận, nên chiếc váy đã bị kéo lên tới bắp đùi. Đôi chân trắng nõn, trơn mịn của cô bị anh nhìn không sót một chỗ nào. Lúc này, ở trong mắt anh cô hoàn toàn chính là một người con gái cực kỳ hấp dẫn, hơn nữa còn là một loại quyến rũ trí mạng!

Anh lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai giữ chặt hai tay của cô, sau đó thuận tay lôi kéo cô về phía mình rồi ôm vào lòng.

"Anh...." Cô kinh ngạc trừng mắt nhìn về phía anh, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở ra.

"Có gì phải kinh ngạc như vậy chứ? Chúng ta là vợ chồng, có hành động thân mật cũng là rất bình thường thôi mà." Anh nói như đây là chuyện đương nhiên.

Vạn Linh Chi đối mặt với động tác thành linh xảy ra của anh, bị dọa sợ đến mức không dám động đây dù chỉ một chút, cả người đều cứng ngắc lại. Cả thế giới giống hệt như đang dừng lại, chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của cô, toàn bộ suy nghĩ trong đầu cũng không khỏi bay tới một nơi rất xa....

Lúc Tổng Thiên Tước nhìn thấy sắc mặt của cô lộ vẻ hoảng hốt, thì liền vươn tay dịu dàng vuốt ve khuôn mặt mềm mại của cô: "Chắc là em sẽ không cự tuyệt anh đúng không?"

Đối mặt với giọng nói dịu dàng và sự đụng chạm thân mật của anh, cơ thể Vạn Linh Chi lập tức cảm thấy có một trận rung động mãnh liệt! Phải làm thế nào đây? Trái tim của cô lại bắt đầu nhảy loạn thình thịch, muốn không chế cũng không không chế được.

Vạn Linh Chi một câu cũng nói không nên lời, khoảng cách của hai người quá gần làm cho đầu óc của cô trở nên trống rỗng: "Em....Không biết." Vạn Linh Chi không biết nên trả lời vấn đề mập mờ này của anh như thế nào, đành cúi đầu chơi đùa với ngón tay của mình.

Trời ạ, trong lòng của cô thế nhưng lại có một chút xiu mong đợi và hưng phấn....

Tổng Thiên Tước ngồi xuống bên cạnh cô, ý vị sâu xa nhìn cô chăm chăm, nhẹ nhàng vươn tay, vén vài sợi tóc bên má cô lên, đưa tới chóp mũi hít hà.

"Vây....Để anh đến nói cho em biết là được rồi." Nói xong, anh nhanh chóng vòng tay qua ngang eo cô, kéo vào trong ngực, sau đó không khách khí cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

"Ừm...."

"Anh muốn em!" Giọng nói êm ái, trầm thấp giống như gió xuân của anh khẽ níu non ở bên tai cô, quanh chóp mũi của anh đều tràn ngập hương thơm vừa đặc biệt lại vừa mê hoặc của cô.

Vạn Linh Chi lập tức cảm thấy then thùng không thôi. Chỉ trong nháy mắt khuôn mặt của cô đã bị nhuộm thành một màu đỏ ửng cực kỳ mê người. Dáng vẻ vừa nũng nịu vừa đáng yêu này khiến cho Tổng Thiên Tước không kiềm chế nổi nữa, anh cúi đầu đặt môi mình lên cánh môi của cô, vội vàng mút chặt cánh môi anh đào giống như hoa hồng xinh đẹp kia.

"Ừm...." Vạn Linh Chi xụi lơ ở trong ngực anh, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng bật ra từng trận thở gấp.

Vạn Linh Chi cảm thấy giờ phút này cô giống như chiếc thuyền nhỏ đang trôi lơ lửng ở trên biển, không ngừng lắc lư, mềm yếu, không chút sức lực, sau đó dần dần hòa tan ở trong ngực Tổng Thiên Tước, mặc cho anh dùng đầu lưỡi nóng bỏng trên đầu chiếc lưỡi nhỏ thơm mát của mình, khiêu khích ngọn lửa tình dục trong cơ thể cô ngượng ngùng trỗi dậy.

"Thật ngọt." Đôi môi của anh tham lam rơi vào chiếc cổ trắng nõn tuyệt đẹp của cô. Sau đó chậm rãi di chuyển dọc theo da thịt trơn mịn của cô rồi dừng lại trước bộ ngực cực kỳ mê người. Bàn tay to lớn của anh dùng sức vuốt ve bộ ngực mới vừa rồi còn không ngừng hành hạ anh, mà đỉnh bộ ngực sữa của cô cũng theo bản năng căng cứng dựng thẳng lên.

"Thật nhạy cảm!"

"A!" Một tiếng rên rỉ nũng nịu cũng khẽ bật ra từ trong miệng cô.

Tổng Thiên Tước cúi đầu, không chút do dự ngậm chặt trái dâu tây trên đỉnh bộ ngực sữa, dù cách một lớp váy ngủ bằng tơ lụa nhưng anh vẫn dùng sức mút vào.

"A." Vạn Linh Chi không tự chủ phát ra một tiếng thở dốc mềm mại theo động tác trên chộc của anh.

Từng tiếng rên rỉ yêu kiều của cô khiến cho lửa dục của anh càng ngày càng cháy bỏng hơn, mà ý thức của cô cũng bị anh làm cho trở nên trống rỗng, ngay sau đó anh liền đặt cơ thể mềm mại của cô nằm lên trên giường.

"Thật ngọt." Tiếng thì thầm của anh khẽ vang lên ở bên tai cô, tay của anh bắt đầu thăm dò từ phía dưới váy ngủ vào sâu hơn, trực tiếp đụng chạm vào bộ ngực sữa mềm mại của cô, ngón tay của anh nhẹ nhàng vuốt ve nụ hoa mềm mại, chậm rãi xoa bóp.

"Ừm." Cái miệng nhỏ nhắn của Vạn Linh Chi khẽ mở ra, tiếng rên rỉ ái muội liên tục phát ra từ trong miệng của cô không ngừng.

"Thích anh làm như vậy không?" Tay của anh lạng lẽ trượt vào giữa hai chân đang khép chặt của cô, không ngừng vuốt ve hoa huyết thần bí mềm mại nhất trên người cô.

Lý trí của Vạn Linh Chi dần dần rời xa cô. Cô chỉ cảm thấy bàn tay của anh giống như đang đốt lửa trên khắp thân thể của cô, chọc cho toàn thân cô đều nóng ran lên: "A."

"Cứ thuận theo cảm giác của mình đi, em cũng muốn anh, đúng không?" Anh nhẹ nhàng cời váy ngủ của cô xuống, lập tức toàn bộ thân thể xích lửa trắng như tuyết của cô đều hiện ra ở ngay trước mắt anh, khiến cho anh không ngừng động tình.

"A!" Vạn Linh Chi xấu hổ nhanh chóng dùng hai tay che khuất cảnh đẹp bị phơi bày trước ngực mình.

Tổng Thiên Tước kéo hai tay của cô ra, con ngươi đen bóng, trầm tĩnh chăm chú nhìn cô chăm chăm "Anh muốn nhìn em, muốn nhìn toàn bộ cơ thể em!"

Đôi mắt của cô đón nhận dục vọng trần trụi trong mắt anh, trong lòng thoáng qua một chút khổ sở, thứ anh yêu là thân thể của cô, chứ không phải con người của cô sao?

Nhìn thấy thân thể xích lửa, mềm mại đã hiện ra ở trước mắt anh, con ngươi của Tổng Thiên Tước càng lúc càng trở nên thâm trầm. Anh chậm rãi cúi đầu xuống, sau đó di chuyển dần xuống phía dưới bụng của cô, liên tục liếm mát đến trước lối vào thần bí mê người kia.

"A! Trời ạ." Vạn Linh Chi thấy thế, không khỏi kinh hãi kêu lên, chuyện này. quá kinh người rồi !

Cô muốn kẹp chặt hai chân lại, nhưng Tổng Thiên Tước đã nhanh hơn cô một bước, lấy tay ngăn lại, sau đó cúi đầu xuống hôn lên tiểu hạc non nớt, mềm mại của cô.

"A." Tay của cô đặt lên trên vai của anh, nhưng chỉ vô lực rên lên một tiếng. Đầu lưỡi của anh không ngừng trên chọc tiểu hoa hạc nhạy cảm của cô, ép cô chỉ có thể cong nửa người lên, không tự chủ mà đóng đưa eo nghiêng hợp động tác của chiếc lưỡi linh hoạt kia.

"Thiên Tước. A." Toàn thân Vạn Linh Chi nóng lên, nhìn đầu của anh chôn ở giữa hai chân mình, cô chỉ cảm thấy mình muốn nổ tung.

"Ừm, a." Theo động tác liếm mát của anh, mật dịch ngọt ngào của cô càng lúc càng chảy nhiều hơn. Hơn nữa, từng trận khoái cảm ngọt ngào làm cho người ta tê dại, lại càng khiến cho cô không thờ nổi.

Lúc này, Tổng Thiên Tước lại vươn tay ra khẽ vuốt ve ở trước tiểu huyết của cô, làm cho toàn thân cô không nhận được mà run rẩy, ngón tay của anh thăm dò vào sâu trong khe huyết của cô, di chuyển qua lại rồi lại rút ra đưa vào khiến cho mật dịch của cô lại càng không ngừng chảy ra, đã thấm ướt ngón tay của anh, khiến cho tốc độ rút ra đưa vào của anh càng lúc càng nhanh hơn.

Vạn Linh Chi khẽ mở cái miệng nhỏ nhắn

ra, không ngừng thờ gấp, ra sức nâng eo nhỏ lên cố gắng phối hợp với tiết tấu di chuyển ngón tay của anh, ở dưới kỷ xảo tuyệt vời của anh, cô có thể hưởng thụ được khoái cảm cực hạn.

"Thoải mái không?" Giọng nói của Tổng Thiên Tước hơi khàn khàn nhưng vẫn không mất đi sự gọi cảm bỗng vang lên ở bên tai cô.

Cô chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, đỏ mặt gật đầu một cái.

Anh cúi đầu xuống cho cô một nụ hôn thật sâu, một tay xoa nhẹ đầu vú cương cứng của Vạn Linh Chi, một tay kia thì lại tăng tốc rút ra đưa vào.

"Em thật sự là khiến cho người ta không thể kìm lòng được.." Anh vùi đầu vào trước ngực cô, đầu lưỡi nóng như lửa chơi đùa, cắn mát ở trên bộ ngực sữa đầy đặn của cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng di chuyển vòng quanh đầu vú, khiến cho hô hấp của cô càng ngày càng dồn dập, hai tay chỉ có thể ôm chặt anh, hưởng thụ động tác quyến luyến dịu dàng của anh.

"A....Em..." Vạn Linh Chi sợ hãi hét to lên, cái loại cảm giác mất khống chế đó khiến cho cô hoảng sợ.

"Thả lỏng" Nghe thấy tiếng rên rỉ nũng nịu của cô như vậy, Tổng Thiên Tước cũng không nhận được nữa.

Anh đưa tay ra lấy một cái gối ở đầu giường đặt ở sau lưng cô, sau đó tách bắp đùi của cô ra, trên cửa huyết màu đỏ nhạt non nớt, mềm mại dính đầy ái dịch trong suốt, khiến cho cô thoát nhìn rất mê người.... Anh phóng thích vật nam tính đã sớm căng cứng ra ngoài, nhẹ nhàng đè lên thân thể mềm mại của cô, mà vật nam tính nóng bỏng kia lại đang chống đỡ ở trên bụng của cô.

"Nhẹ nhàng cầm nó, sau đó từ từ bỏ vào!" Anh nắm lấy tay của cô, dẫn dắt cô sờ về phía vật nam tính nóng bỏng giống như cây gậy sắt trên người anh.

"Em..." Khuôn mặt của Vạn Linh Chi đỏ bừng, không thể tin nổi mình đang nắm thứ kia trong tay, nhưng mà con khát vọng trong cơ thể cô lại càng ngày càng mãnh liệt, cuối cùng cô vẫn không thể chống lại dục vọng, cô thận trọng đưa nó tới để ở trước khe huyệt của mình.

Tổng Thiên Tước chậm rãi hòa nhập vật nam tính vào tiểu huyệt chặt chẽ của cô, trong nháy mắt liền cảm nhận được một loại cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có: "A....." Anh cúi đầu ấn lên môi cô vô số nụ hôn nhẹ nhàng như mưa rơi, đồng thời hai tay cũng vuốt ve bộ ngực sữa mềm mại trắng như tuyết của cô, eo hồ cũng bắt đầu chậm rãi di chuyển, sức nặng của toàn thân đều đặt ở trên người cô, sau đó thì triển tiết tấu di chuyển điên cuồng nhất, nguyên thủy nhất ở trên người cô.

"A.....Úm...." Vạn Linh Chi thoải mái rên lên một tiếng dài.

"Còn chưa đủ!" Anh nâng hai chân của cô đặt lên vai mình, sau đó tiến vào sâu hơn trong cơ thể cô.

Mỗi lần anh tiến vào đều chạm thẳng tới hoa tâm của cô, cô chỉ có thể ôm chặt anh, ngay sau đó liền bị bao phủ trong một loạt sóng tình điên cuồng. Dục vọng mãnh liệt khiến cho Tổng Thiên Tước không có cách nào chậm lại, ngược lại mỗi lần ma sát với vách tường mềm mại của cô thì khoái cảm sinh ra lại càng ngày càng trở nên mãnh liệt.

"A....." Thân thể của cô không ngừng run rẩy.

Anh tiếp tục đóng đưa vòng eo, một lần lại một lần, dùng sức rút ra đưa vào, di chuyển ở trong cơ thể cô, sóng tình mãnh liệt, điên cuồng gần như muốn bao phủ hai người. Bỗng nhiên, anh ôm cô lên, để cho cô đưa lưng về phía anh, mà vật nam tính của anh vẫn dừng lại ở trong cơ thể cô như cũ.

"Tối nay, em hoàn toàn là của anh!" Anh cắn vành tai của cô, bá đạo tuyên bố: "Nói, em là của an."

"Em là của anh." Vạn Linh Chi thờ gáp, cô đã không còn biết được bản thân mình đang trả lời cái gì nữa rồi.

"Rất tốt, thử di chuyển lên xuống một chút xem!" Anh hài lòng khen ngợi, sau đó nhẹ nhàng ra lệnh cho cô.

Vạn Linh Chi chậm rãi di chuyển lên xuống theo như lời của anh, mà hai tay của anh thì lại đang vòng qua trước mặt vuốt ve bộ ngực sữa của cô.

"A! A! Úm.." Cô không tự chủ gãy dựa hông của mình, trong miệng không ngừng phát ra từng tiếng rên rỉ mất hồn

Dần dần, động tác của Vạn Linh Chi càng lúc càng nhanh, hô hấp càng lúc càng gấp rút. Tổng Thiên Tước biết cô sắp đạt tới cao trào, lúc này anh lập tức bế cả người cô lên, để cho cô cúi xuống nằm sấp trên giường, sau đó nắm chặt eo nhỏ của cô, bản thân anh cũng tăng tốc chạy nước rút: "A....."

"A....."

Ngay cùng lúc đó, cả hai người cùng đồng thời phát ra tiếng rên thoải mái. Anh ôm chặt lấy cô từ phía sau lưng, đẩy vật nam tính của mình vào chỗ sâu nhất trong người cô, cùng nhau hưởng thụ khoái cảm do cao trào tiến đến....

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Lạnh Sau Khi Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Trong biệt thự nhà họ Vạn.

"Linh Chi, sao Thiên Tước không trở về cùng với con?" Tất cả người nhà họ Vạn đều đứng ở cổng chờ Vạn Linh Chi trở về. Mẹ Vạn vừa nhìn thấy con gái một mình từ trên xe bước xuống, liền vội vàng tiến lên cầm tay của con gái hỏi thăm.

"Mẹ, anh ấy ra nước ngoài rồi! Công ty có việc gấp cần anh ấy đi xử lý, cho nên con tự mình về nhà trước." Vạn Linh Chi mỉm cười nói với mẹ.

Nhớ tới ngày hôm trước Tổng Thiên Tước đột nhiên chạy về nhà, sau khi đơn giản giải thích với cô mấy câu, liền tùy tiện thu xếp mấy bộ y phục rồi vội vã rời đi. Cô còn không kịp nói với anh chuyện muốn cùng nhau về nhà mẹ đẻ, thì anh cũng đã ra nước ngoài rồi. Aiz Hiện tại chỉ có thể tự mình đơn độc trở về, đối mặt với chất vấn của mọi người.

Vạn Linh Chi rất căng thẳng, cảm giác sợ hãi lại dâng lên trong lòng. Vốn dĩ tưởng rằng mình đã rèn ra được một chút dũng khí, nhưng mà bây giờ một mình đối diện với nhiều người như vậy, những đôi mắt kia đều đang nhìn mình chăm chăm, toàn bộ dũng khí mà cô thật vất vả mới tạo dựng được đều biến mất trong nháy mắt.

"Công ty có việc gấp sao?" Sắc mặt của anh hai nhà họ Vạn lộ vẻ khó chịu: "Còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện đưa vợ cùng về nhà mẹ đẻ chứ?"

"Anh hai." Vạn Linh Chi nóng nảy quát anh một tiếng, "Thật sự là có việc gấp mà! Anh ấy bây giờ không có ở trong nước, làm thế nào gọi anh ấy cùng trở về chứ."

Sau khi người nhà họ Vạn nghe thấy lời nói của Vạn Linh Chi, tất cả đều ngây ngẩn cả người. Đây là lần đầu tiên họ nghe thấy cô một hơi nói nhiều lời như vậy, hơn nữa lại còn không có bất kỳ cảm giác khản trương nào.

Trời ạ! Vạn Linh Chi mới gả đi không bao lâu, đã bắt đầu trở nên khác xưa rồi.

Tổng Thiên Tước cho con bé uống thuốc gì sao? Nhất thời trong đáy lòng người nhà họ Vạn đều hiện lên cùng một câu hỏi.

"Linh Chi, em làm sao vậy?" Sắc mặt Vạn Từ Nghiệp tràn đầy kinh ngạc nhìn chăm chăm em gái bảo bối của mình, giống hệt như thấy quỷ.

Lúc này, Vạn Linh Chi mới phát hiện ra vừa rồi mình đã làm cái gì, nhất thời liền che miệng của mình, cúi thấp đầu xuống, đáng vẻ giống như đứa trẻ phạm lỗi.

"Được rồi, có chuyện gì thì vào nhà trước rồi nói." Vạn Từ Xương nhận ra trong khoảng thời gian này em gái đã có thay đổi rất lớn. Hiện tại khẳng định là những người khác cũng rất muốn biết rõ chuyện gì đã xảy ra.

"Đúng vậy, đi vào nhà trước, ông nội vẫn còn đang đợi ở bên trong." Ba Vạn mỉm cười nói với con gái bảo bối: "Đi vào chào hỏi ông nội trước đi."

Vạn Linh Chi vâng lời gật đầu, đi theo người nhà vào phòng khách. Trong lòng cô có chút thấp thỏm không yên, đợi lát nữa phải đối mặt với cặp mắt sắc bén kia của ông nội, không biết mình có thể thuận lợi vượt qua kiểm tra hay không? Từ trước đến giờ, ở trước mặt ông nội, cô đều không thể giấu được bí mật gì, hai con ngươi đen nhánh giống như mắt ưng kia của ông nội chỉ cần nhẹ nhàng đảo qua trên người cô, thì cô đã cảm thấy mình không có chỗ nào để trốn rồi, cho nên cô chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào mắt ông nội.

"Tại sao lại trở về nhà có một mình?" Ông nội Vạn vừa nhìn thấy Vạn Linh Chi đi theo sau lưng cả nhà, lại không nhìn thấy Tổng Thiên Tước cùng trở về, thoáng chốc sắc mặt trở nên rất khó coi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Trong nháy mắt, sắc mặt Vạn Linh Chi lập tức trở nên tái nhợt, đứng tại chỗ không dám tiến lên một bước.

"Ông nội, là tên nhóc Tổng Thiên Tước kia ra nước ngoài, nói là chi nhánh ở nước ngoài có việc gấp phải đích thân đi xử lý, cho nên mới không về cùng ngài quát Linh Chi thì có ích lợi gì, chuyện này cũng đâu liên quan tới con bé." Vạn Từ Nghiệp lập tức gấp gáp giải thích thay em gái.

"Là như vậy phải không?" Ông nội Vạn nhìn chăm chăm cháu gái, muốn ép cô phải tự mình trả lời.

"Vâng, đúng vậy, ông nội." Vạn Linh Chi cẩn thận

trả lời ông nội, chỉ sợ ông nội mất hứng sẽ sùng mặt lên.

"Nếu đã như vậy, thì xem như xong, nhưng mà sau khi nó về nước phải nhắc nó lập tức tới đây ngay." Ông nội Vạn che giấu sắc mặt giận dữ ban nãy, quay đầu phân phó quản gia: "Ăn cơm thôi."

"Vâng." Quản gia nhận được mệnh lệnh liền tiến về phía phòng bếp, phân phó mọi người dọn thức ăn lên.

"Được rồi, có gì muốn nói thì đợi cơm nước xong xuôi lại nói tiếp."

Ông nội Vạn nhìn lướt qua mọi người, rồi đứng dậy đi tới phòng ăn.

Đoàn người đi theo phía sau ông cụ họ Vạn bước vào phòng ăn, trong lúc ăn cơm không có một người nào dám lên tiếng, ai bảo sắc mặt ông cụ quá nghiêm túc làm gì chứ.

Sau khi ăn cơm xong, Vạn Linh Chi bị mẹ Vạn kéo về phòng, từ từ hỏi thăm tình hình của cô ở nhà họ Tổng trong khoảng thời gian này.

"Linh Chi, con sống ở nhà họ Tổng có tốt không?" Mẹ Vạn nhìn con gái từ trên xuống dưới, nhìn xem cô có gầy đi chút nào không.

"Mẹ, con sống rất tốt, mẹ không cần lo lắng." Vạn Linh Chi mỉm cười nói với bà: "Mọi người đối xử với con cũng rất tốt. Thật đấy!"

"Con đó, chỉ biết tốt khoe xấu che." Mẹ Vạn còn không hiểu rõ con gái của mình sao? Tính tình đơn thuần lại thích nói tốt, thật sự bà chỉ sợ cô ở nhà họ Tổng phải chịu thua thiệt: "Thiên Tước không mang con đi hưởng tuần trăng mật, đúng không?"

"Mẹ, con không cần hưởng tuần trăng mật đâu." Vạn Linh Chi tự mình hiểu rõ, bọn họ là xem mắt rồi kết hôn, đi hưởng tuần trăng mật thì giống như có vẻ hơi làm kiêu, mặc dù cô cũng rất muốn đi.

"Cái gì mà không cần, mỗi người phụ nữ đều mơ ước ở trong hôn lễ của chính mình có được một cái kết hoàn mỹ, mà tuần trăng mật chính là cái kết hoàn mỹ này, sao lại có thể không cần chứ?" Mẹ Vạn cũng là người từng trải, đương nhiên biết rõ tâm tư của người con gái: "Linh Chi, cuộc hôn nhân này là do con tự mình chọn, vậy thì con phải làm cho thật tốt. Có đôi khi, người yêu nhau cũng không nhất định có thể ở chung với nhau cả đời, nhưng cũng có khi hai người vốn dĩ không yêu nhau nhưng lại có thể tương thân tương ái cùng nhau trải qua cả đời. Hôn nhân không đơn giản như vậy, nó cần

con phải dụng tâm tính toán, có lẽ hiện tại Thiên Tước không thương con, nhưng chỉ cần con cố gắng, một ngày nào đó, nó sẽ yêu con."

"Mẹ?" Vạn Linh Chi kinh ngạc nhìn về phía mẹ Vạn: "Làm sao mẹ biết...."

"Mẹ là mẹ con, ngay cả điểm này cũng không nhìn ra được, thì sao xứng làm mẹ con chứ?" Sao mẹ Vạn lại có thể không nhìn ra được Tống Thiên Tước cười con gái mình cũng không phải là xuất phát từ tình yêu chứ. Nhưng mà bà vẫn luôn quan sát Tống Thiên Tước ở trong mắt, cũng nhìn thấy anh nảy sinh tình cảm khác thường với Vạn Linh Chi, quan trọng hơn là nhờ cho anh mà Vạn Linh Chi trở nên có chút khác xưa, cho nên bà mới có thể đồng ý gả con gái cho anh: "Mẹ nhìn ra được con thích Thiên Tước."

"Mẹ, con...."

"Trước tiên đừng phủ nhận, mà hãy tự hỏi lòng của con thử xem, mẹ nói có đúng không?" Mẹ Vạn ngăn cản lời cô muốn nói ra khỏi miệng: "Linh Chi, bây giờ con đã là vợ của người ta, chân chính trở thành người lớn, bất luận là cái gì cũng phải học được cách tự đối mặt, bao gồm cả tình cảm của mình."

"Mẹ, con có thể thích anh ấy sao?" Vạn Linh Chi không tự tin hỏi lại mẹ Vạn: "Con sợ."

"Đương nhiên, mỗi người đều có quyền thích một ai đó, miễn là con dùng toàn bộ cố gắng lớn nhất của mình để làm cho người đó cũng thích con, đến cuối cùng mặc kệ kết quả như thế nào, chỉ cần con không hối hận là được rồi." Mẹ Vạn khích lệ cô theo đuổi hạnh phúc của mình: "Hạnh phúc sẽ không chờ đợi ai, con phải cố gắng mới đạt được!"

"Mẹ...." Vạn Linh Chi không nhịn được vươn tay ôm lấy mẹ Vạn, rúc đầu vào trong ngực của bà.

"Bé ngoan, con sẽ hạnh phúc." Đã bao lâu rồi bà không ôm con gái như vậy.

Từ khi Vạn Linh Chi lớn lên, đến khi tự mình hiểu chuyện đến về sau đều chưa từng làm nũng với mẹ Vạn. Hôm nay con bé lại chủ động ôm bà, khiến cho trong lòng bà rất ấm áp, xúc động muốn rơi nước mắt.

Mẹ Vạn nhẹ nhàng ôm bả vai của con gái, từ từ vỗ nhẹ lên lưng của con gái.

"Cảm ơn mẹ."

"Đứa ngốc, nào có người mẹ nào lại không hy vọng con gái của mình được hạnh phúc chứ." Mẹ Vạn ôm cô, khẽ nói: "Nếu Thiên Tước không ở nhà, vậy trước hết con ở lại đây mấy ngày rồi hãy trở về, được không?"

"Dạ." Vạn Linh Chi tựa vào trong ngực của bà, gật đầu một cái.

Mẹ Vạn cảm thấy con gái trở nên khác trước nhiều như vậy, đều là nhờ vào Tống Thiên Tước, nếu không bà không biết tới khi nào, Vạn Linh Chi mới có thể chủ động gần gũi với bà như vậy đây?

Ban đầu đồng ý gả Vạn Linh Chi cho Tống Thiên Tước quả nhiên là đúng!

Vạn Linh Chi vô cùng buồn chán nằm nghiêng nửa người ở trên ghế, không yên lòng lật trang sách trong tay, toàn bộ suy nghĩ trong đầu đều là Tống Thiên Tước đang ở nước ngoài xa xôi. Đã hai ngày nay, ngay cả một cuộc điện thoại anh cũng không gọi cho cô, khiến cho cô không khỏi lo lắng không biết anh ở nước ngoài có xảy ra chuyện gì hay không?

Lo lắng và nhớ nhung sâu đậm một người mà cô chưa từng có cảm giác, là điều mà cô cho rằng có lẽ cả đời này cũng khó có khả năng có thể thương nhớ một người như vậy. Thế nhưng, không ngờ cô cũng phải trải qua cái gọi là "Bệnh tương tư".

Hiện tại, mỗi ngày trước khi đi ngủ suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô đều là: Tống Thiên Tước khỏe không? Anh ấy đang làm gì? Có phải anh cũng nhớ cô hay không? Chỉ một chút xiu đồ vật này nọ cũng có thể khiến cho cô nhớ tới anh, giống như tất cả cảnh vật xung quanh đều có bóng dáng của anh tồn tại, ngay cả trong không khí cũng giống như có hơi thở của anh.

"Cô chủ, cô Hạ Thảo tới." Trong lúc Vạn Linh Chi đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, thì người giúp việc gõ cửa đi vào thông báo với cô.

"Tiểu Thảo tới à?" Vạn Linh Chi lập tức lấy lại tinh thần, vội vàng phân phó: "Mau gọi cô ấy lên đây đi."

"Cậu đã về nhà, sao lại không nói với mình một tiếng?" Hạ Thảo vừa vào phòng liền đi về phía Vạn Linh Chi, hai tay chống eo giả bộ không vui, nói: "Nếu không phải là mình tình cờ gặp anh cả Vạn, nghe anh ấy nói, thì chắc đến giờ mình còn chưa biết là cậu đã về đâu."

"Tiểu Thảo, cậu đã đến rồi." Vạn Linh Chi khẽ mỉm cười, ý bảo bạn tốt ngồi xuống: "Thật xin lỗi, mình không cố ý đâu! Hai ngày nay, mẹ mình dẫn mình đi tham dự mấy buổi xã giao này nọ của bà, cho nên mình mới không có thời gian liên lạc với cậu mà."

"Oa!" Hạ Thảo nghe vậy thì kinh sợ la lên: "Cậu dám đi tham dự mấy buổi tiệc trà xã giao, cấm hoa này nọ đó rồi sao?"

Thật sự là không thể tưởng tượng nổi, người nhất gan như Vạn Linh Chi lại có thể đi tham gia mấy hoạt động đó với bác gái. Hạ Thảo không nhịn được cẩn thận đánh giá bạn tốt từ trên xuống dưới, quả nhiên phát hiện giữa trán cô ấy hiện lên thần thái có chút khác xa so với trước kia.

"Chi Chi, là bởi vì Tống Thiên Tước sao?" Hạ Thảo to gan suy đoán, chỉ có tình yêu mới có thể khiến cho một người con gái nhút nhát trở nên dũng cảm

hon, khiến cho một người con gái luôn tự ti, sợ sệt trở nên tự tin hơn.

"Chi là mình hy vọng về sau có thể trở thành người vợ hiền vừa có tài vừa có đức của anh ấy, cũng hy vọng có thể đứng cạnh anh ấy mà thôi." Vạn Linh Chi không hy vọng trong cuộc sống tương lai, Tống Thiên Tước sẽ mang những người phụ nữ khác tới tham dự các buổi xã giao này nọ, cô hy vọng người đứng ở bên cạnh anh vĩnh viễn đều là mình. Cái này có được tính là lòng riêng của cô không?

"Chi Chi, cậu có thể suy nghĩ được như vậy thật sự là quá tốt rồi." Bạn tốt có chuyển biến lớn như vậy, khiến cho Hạ Thảo thật sự rất vui mừng: "Cậu nên nghĩ như vậy từ sớm mới đúng."

"Ha ha." Vạn Linh Chi ngượng ngùng mỉm cười: "Tiểu Thảo, mình suy nghĩ như vậy có phải là rất ích kỷ hay không?"

"Ích kỷ gì chứ?" Hạ Thảo la lớn: "Cậu là vợ của anh ấy, đứng ở bên cạnh anh ấy là chuyện rất bình thường mà, sao có thể nói là ích kỷ chứ? Như cậu mà được tính là ích kỷ, thì trên cái thế giới này cũng không có người vô tư không vụ lợi rồi!"

"Thật sao?" Vạn Linh Chi vẫn không nhịn được hỏi lại một lần nữa.

"Thật, mình đảm bảo với cậu đó." Hạ Thảo vỗ ngực bảo đảm với cô: "Tóm lại, không cần lo lắng nữa, giống như trước đây mình đã từng nói với cậu rồi đó, đừng cảm yêu một người, phải tranh thủ cho hạnh phúc của mình, phải đừng cảm đối mặt với tất cả khó khăn!"

"Cậu cũng nói giống hệt như mẹ mình." Vạn Linh Chi nhìn bộ dạng đồng dạng của cô, không khỏi mỉm cười vui vẻ.

"Đó là anh thư sở kiến lược đồng thời*." Hạ Thảo không xấu hổ, đắc ý khoe khoang.

* Anh thư: chỉ bậc anh hùng là phái nữ. Sở kiến lược đồng: bày tỏ thái độ đồng thuận và ca ngợi ý kiến của đối phương.

"Ha ha." Vạn Linh Chi che miệng bật cười.

"Chi Chi, cậu như bây giờ thật sự là rất tốt." Hạ Thảo nhìn sự biến hóa của bạn tốt, cảm khái nói: "Bây giờ nhìn cậu giống như một đóa hoa đang cố gắng tự mình nở rộ, càng ngày càng trở nên mê người, càng ngày càng xinh đẹp." Nhìn Vạn Linh Chi từ từ thay đổi, thấy cô cười nhiều hơn và cũng dần dần tạo dựng được sự tự tin như vậy, khiến cho Hạ Thảo cảm thấy vui mừng gấp bội, đồng thời cũng cao hứng gấp bội.

"Tiểu Thảo, cảm ơn cậu, nếu như không có cậu, thì thật sự là mình cũng không biết mình có thể giống như bây giờ hay không." Ban đầu là nhờ Hạ Thảo khích lệ cô theo đuổi tình yêu đích thực, cố gắng theo đuổi hạnh phúc, cô thật là may mắn khi có người bạn tốt như Hạ Thảo.

"Nếu muốn cảm ơn mình, thì hãy mau đi nấu một ít món ngon để thưởng cho cái bụng của mình đi." Hạ Thảo tha thiết nhìn cô đầy mong đợi, ý đồ hết sức rõ ràng.

"Biết rồi, đi thôi." Vạn Linh Chi mỉm cười đặt quyển sách trên tay xuống, đứng dậy đi xuống lầu cùng với cô, lên đường tiến về phía phòng bếp.

Hạ Thảo vui vẻ cười híp mắt. Únh, chờ một chút nữa là có đồ ăn ngon rồi! Oa, vừa nghĩ đến đã muốn chảy nước miếng rồi! Hạ Thảo giống như nhìn thấy từng món ăn ngon đang hiện lên ở ngay trước mắt cô, sau đó một mùi hương thơm ngon bay đến trước mũi cô, không ngừng vấy tay với cô, giống như đang nói... Mau tới ăn tới đi, mau tới ăn tới đi.

Tống Thiên Tước vừa xuống máy bay liền vội vã chạy về nhà. Mới ra khỏi nước có mấy ngày ngắn ngủi thôi mà anh đã cảm thấy giống như là mấy năm, luôn nóng lòng trở về! Vì muốn nhanh chóng kết thúc công việc sớm một chút, nên mỗi ngày anh đều bận đến tận đêm khuya. Anh lo lắng không biết cô sống có tốt không? Không biết cô có bị mẹ kế của anh gây khó dễ không? Không biết hai đứa em gái ngang ngược kia của anh có bắt nạt cô không? Mấy câu hỏi đó liên tục khiến cho anh sốt ruột khó chịu đựng, chỉ hận không thể lập tức bay về nhà.

Nửa đêm, mười hai giờ, Tống Thiên Tước rút cuộc cũng về tới nhà.

Vừa bước vào phòng, anh liền cảm thấy được rõ rệt hương thơm quen thuộc trong căn phòng này đã trở nên mờ nhạt. Anh vội vàng vươn tay mở công tắc điện trong căn phòng, chăn gối trên chiếc giường lớn kia được xếp ngay ngắn, chỉnh tề. Nhưng mà, lúc này người nên nằm trên giường lại chẳng biết đã đi đâu.

Sắc mặt của Tống Thiên Tước lập tức trở nên xanh mét, trừng mắt nhìn chằm chằm chiếc giường lớn trống rỗng.

Đã xảy ra chuyện gì?

Về mặt của Tống Thiên Tước cực kỳ lạnh lùng, anh bước ra khỏi phòng, nổi giận đùng đùng bước xuống lầu, ấn xuống chiếc chuông điện gọi quản gia.

"Cậu chủ, cậu có gì phân phó sao?" Quản gia vội vàng vàng chạy thẳng từ phòng mình tới trước mặt anh, liếc thấy sắc mặt anh hết sức khó coi, thì trong lòng không khỏi rung mình một cái.

"Mợ chủ đâu?" Tống Thiên Tước cất tiếng hỏi, giọng điệu cực kỳ không tốt: "Người không có ở đây, chẳng lẽ các người đều không phát hiện ra sao?"

Tống Thiên Tước theo bản năng cho là người giúp việc không quan tâm tới Vạn Linh Chi. Tính tình của cô gái nhỏ đó vừa hướng nội lại vừa nhát gan, từ lúc gả cho anh tới bây giờ vẫn chưa bao giờ tùy tiện ra khỏi cửa, cả ngày lẫn đêm chỉ biết tự giam mình ở trong phòng đọc sách, cho dù cô muốn ra ngoài, cũng là do anh mang theo, cô mới có thể đi ra ngoài. Nhưng mà, bây giờ lại không thấy người đâu, tại sao không có ai gọi điện thoại báo cáo với

anh?

Chắc không phải là có người thừa dịp anh ra khỏi nước không ở nhà, đuổi cô đi chứ? Vậy cũng không thể nào, có ông nội ở nhà ai dám động đến cô chứ? Đám người này đến tột cùng là chăm sóc người như thế nào vậy, một người đang yên đang lành, hơn nửa đêm không ở nhà cũng không ai biết sao?

Nếu là như vậy thì anh nuôi bọn họ có ích lợi gì chứ? Tổng Thiên Tước càng nghĩ càng tức giận, Vạn Linh Chi là vợ của anh, thế nhưng lại không có ai nói cho anh biết cô không có ở đây. Đáng ghét, tại sao lại như vậy chứ? Trong lòng Tổng Thiên Tước không ngừng trách mắng họ.

"Cậu chủ, mợ chủ về nhà mẹ đẻ rồi." Quân gia cúi đầu chịu đựng lửa giận của anh, cung kính đáp lại: "Trong mấy ngày cậu chủ ra nước

ngoài thì mợ chủ đã trở về nhà mẹ đẻ. Mợ chủ có gọi điện thoại về, nói muốn ở lại nhà mẹ thêm vài ngày nữa, còn dặn dò tôi nói với cậu chủ nếu ngài trở lại thì lập tức nói cho mợ chủ biết."

"Tại sao không có ai nói chuyện này với tôi?" Con tức của Tổng Thiên Tước tăng lên mười phần, sắc mặt đánh lại, nghiêm khắc chất vấn quân gia. Cho dù là anh đã ra nước ngoài thì cũng có thể gọi điện thoại nói với anh một tiếng mà, để anh có thể chuẩn bị tinh thần trước, đến lúc anh về nước thì cũng có thể lập tức tới nhà họ Vạn.

"Vốn dĩ tôi cũng muốn báo với cậu chủ, nhưng mà mợ chủ nói là ngài ra nước ngoài là vì giải quyết chuyện của công ty, cho nên đừng để chuyện này làm phiền ngài." Quân gia cũng rất là oan ức, lập tức nói rõ.

Đáng chết, anh thế nhưng cái gì cũng không biết! Chính cô một mình về nhà mẹ đẻ, có thể bị người nhà làm khó hay không? Lúc này, Tổng Thiên Tước chỉ hận không thể lập tức bay đến bên cạnh Vạn Linh Chi, muốn tự mình xác định xem cô có mạnh khỏe hay không?

"Người phụ nữ ngu ngốc kia, chẳng lẽ không thể chờ sau khi mình về nước thì cùng nhau trở về nhà mẹ đẻ sao?" Anh thô lỗ gầm gừ vài tiếng, vừa nghĩ tới Vạn Linh Chi một thân một mình trở về nhà họ Vạn, anh liền không kiềm chế được tức giận. Cô thế nhưng lại loại bỏ anh ra bên ngoài, rõ ràng anh là chồng của cô mà, không phải sao?

Anh tức giận xoay người đi lên lầu, mỗi bước đi đều dùng sức đập mạnh xuống sàn nhà, gần như muốn đập thủng cái cầu thang kia: "Trở về muộn mấy ngày cùng đâu có thiếu miếng thịt nào của cô ấy chứ, cô ấy cứ như vậy vội vàng về nhà mẹ đẻ sao?"

Tổng Thiên Tước vừa về tới phòng của mình, liền thấy người nằm lên chiếc giường lớn mềm mại kia, nhìn trần nhà, trong lòng vô duyên vô cớ cảm thấy trống không, giống như có thứ gì bị rơi mất, hoàn toàn trống rỗng.

Một buổi tối này, là một đêm khó ngủ nhất của Tổng Thiên Tước từ trước tới giờ. Anh khó ngủ nằm lăn lộn ở trên giường, hương hoa nhàn nhàn trên người Vạn Linh Chi bay tới quanh quẩn ở chóp mũi của anh, như có như không..

Nhưng là, cũng chính hương thơm này nhiều loạn trái tim Tổng Thiên Tước, khiến cho anh không cách nào ngủ được, cứ luôn không tự giác vươn tay thăm dò vị trí bên cạnh, cảm giác vươn tay ra rồi lại chụp hụt vào không khí thật là kinh khủng. Khoảng thời gian này anh đã quen có Vạn Linh Chi ở bên cạnh, quen ôm cô cùng tiến vào giấc ngủ, mấy ngày ra nước ngoài anh cũng thường xuyên khó ngủ. Bây giờ thì tốt rồi, dù đã trở về nước, nhưng người vẫn không ôm được tới tay, thật là khiến cho người ta cực kỳ buồn bực!

A, anh thực sự rất nhớ thân thể mềm mại kia của cô Vạn Linh Chi, cái cô gái nhỏ này cũng không biết gọi điện thoại cho anh, hơn nữa anh ra nước ngoài nhiều ngày như thế, mà cô cũng không thể chủ động quan tâm anh một chút hay sao?

Tổng Thiên Tước nghĩ tới đây, không khỏi có chút giận cô. Bây giờ, mình ở đây nhớ cô ấy, lo lắng cho cô ấy, nhưng cô ấy thì tốt rồi, sống ở nhà mẹ đẻ vui đến quên cả trời đất, cũng không chịu trở lại.

Đáng ghét, đi một, hai ngày là được rồi, tại sao cũng đã ba, bốn ngày rồi mà vẫn chưa trở lại? Trong mắt cô có còn người chồng như anh không chứ, nói thế nào thì cô cũng đã là con dâu của nhà họ Tống rồi, nên lấy nhà chồng làm trọng mới đúng chứ.... Tổng Thiên Tước nằm ở trên giường buồn bực nghĩ thầm, bản thân anh thì nóng lòng vội vã trở về, vào lúc này xem ra anh hình như rất buồn cười! Hừ, ngày mai nhất định đi tìm cô gái nhỏ kia trở về nhà mới được!

Cùng lúc đó, Vạn Linh Chi đang ở nhà họ Vạn cũng lăn lộn khó ngủ. Tất cả suy nghĩ trong đầu đều liên quan tới Tổng Thiên Tước, không biết anh đang ở nước ngoài có mạnh khỏe hay không? Lúc nào thì anh mới trở lại? Tại sao ngay cả một cuộc điện thoại cũng không chịu gọi chứ? Công việc của anh có thuận lợi không?

Trước đây cô cũng chưa từng nghĩ tới sẽ lập gia đình, cũng không nghĩ tới sẽ rời khỏi nhà, rời khỏi ba mẹ, nhưng mà bây giờ vừa mới về nhà ở mấy ngày, cô cảm thấy mình giống như người ngoài, cảm thấy nơi nào có Tổng Thiên Tước thì đó mới đúng là nhà của cô.

Aiz, tại sao lại như vậy chứ? Chẳng lẽ đây chính là tâm trạng sau khi lập gia đình sao?

Vạn Linh Chi không hiểu vì sao mình lại sinh ra loại cảm giác xa cách này. Cô cầm điện thoại di động ở đầu giường lên nhìn rất nhiều lần, phát hiện một cuộc gọi nhớ cũng không có, cô chán nản đặt di động lại chỗ cũ một lần nữa, buồn bã vui mặt vào gối đầu.

Đáng ghét! Tại sao không gọi điện thoại cho cô chứ?

Vạn Linh Chi kéo chăn lên, che kín cả người của mình, trong lòng có chút buồn bã.

Chương 9

Hôm sau, trời còn chưa sáng, thì Tống Thiên Tước đã thức dậy vội vã chạy tới nhà họ Vạn, chuẩn bị đón vợ của mình về.

Xe vàng dừng lại trước cổng biệt thự nhà họ Vạn lúc trời vẫn còn tờ mờ sáng. Vì không muốn quấy rầy giấc ngủ của người nhà họ Vạn, nên Tống Thiên Tước không còn cách nào khác đành ngồi đợi ở trong xe.

Đợi đến khi sắc trời dần dần sáng lên, mặt trời hơi lộ ra một vài tia nắng, Tống Thiên Tước mới nâng tay lên, liếc nhìn đồng hồ trên tay một chút, xác định đã đến giờ, mới mở cửa xe đi xuống. Anh đi thẳng về phía cửa chính nhà họ Vạn, sau đó hít một hơi thật sâu, ấn chuông cửa.

"O, đây là ai vậy?" Vạn Tử Nghiệp đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, sau khi nhìn thấy người giúp việc dẫn người tiến vào, thì lớn tiếng giễu cợt: "Người bạn rận như tổng giám đốc Tống, không phải là còn đang bạn rận ở nước ngoài sao? Sao lại có thể xuất hiện tại nơi này chứ, không phải là mới sáng sớm tôi đã gặp phải thứ gì không sạch sẽ đấy chứ?!"

"Tôi tới đón Linh Chi về nhà." Sắc mặt Tống Thiên Tước không chút thay đổi, không hề để ý tới sự châm chọc của Vạn Tử Nghiệp, vẫn đứng thẳng người ngay chỗ cũ.

"Về nhà?" Vạn Tử Nghiệp khề hừ lạnh: "Nơi này chính là nhà của Linh Chi, con bé còn cần trở về nhà nào nữa chứ?"

"Linh Chi đã gả cho tôi, nhà họ Tống chính là nhà của cô ấy." Tống Thiên Tước cắn răng nói từng chữ, tuyên bố với Vạn Tử Nghiệp.

"Ha ha. Chẳng lẽ gả cho nhà họ Tống các người, thì nơi này không phải là nhà của con bé nữa sao?" Vạn Tử Nghiệp trợn to hai mắt nhìn anh. Cái tên tiểu tử thói đáng giận này, cưới em gái bảo bối của anh thì thôi đi, bây giờ lại được tiện nghi còn ra vẻ.

"Tôi chưa từng có ý nghĩ giống như vậy, cô ấy muốn về nhà mẹ đẻ cũng là quyền tự do của cô ấy." Tống Thiên Tước lập tức giải thích theo bản năng. Đối với Vạn Linh Chi, anh chưa bao giờ có loại ý nghĩ này.

"Tốt nhất là đúng như lời cậu nói." Vạn Tử Nghiệp cười lạnh nói tiếp: "Vậy con bé muốn về nhà mẹ đẻ ở vài ngày, cậu có cần thiết phải giống như khỏi bệnh vẩn tội như thế không?" Vạn Tử Nghiệp nói xong, còn khoanh hai tay trước ngực, đáng vẻ nhìn anh giống như muốn nói anh còn có lời gì giải thích.

"Tử Nghiệp, không được vô lễ." Giọng nói già nua mà có lực từ bên kia truyền đến, chỉ thấy ông nội Vạn dưới sự giúp đỡ của quản gia đang đi tới phòng khách, ngồi vào vị trí chủ vị trên ghế sofa: "Lại đây ngồi đi."

Ông nhìn về phía Tống Thiên Tước, nhàn nhạt mở miệng, từ giọng điệu không thể nghe ra là cao hứng hay là mất hứng.

"Ông nội." Tống Thiên Tước ngồi xuống vị trí đối diện ông nội Vạn, bình tĩnh nhận lấy ánh mắt quan sát của ông.

"Có phải là cháu đã tới hơi chậm rồi không?" Ông nội Vạn cau mày chất vấn.

"Rất xin lỗi, công ty có chút việc phải xử lý, cho nên mới tới đây chào hỏi ngài muộn như vậy." Tống Thiên Tước cung kính cúi người xin lỗi ông cụ họ Vạn: "Tối hôm qua cháu mới về tới nhà, hôm nay tới đây là muốn đón Linh Chi trở về."

Nhắc tào Tháo, Tào Tháo liền đến! Vạn Linh Chi và ba mẹ từ trên lầu đi xuống, phía sau còn anh cả nhà họ Vạn, Vạn Tử Xương đi theo.

"A!" Vạn Linh Chi nhìn thấy người đàn ông lễ ra nên ở nước ngoài, giờ phút này lại đang đứng ở trong phòng khách, thì không khỏi quên hết mọi thứ phát ra một tiếng hét nhỏ.

Tống Thiên Tước nghe tiếng liền ngẩng đầu nhìn lại. Vừa nhìn thấy cô gái nhỏ khiến cho anh nhớ nhung mấy ngày nay đang đứng ở cầu thang thì ánh mắt lập tức sáng lên.

"Thiên Tước tới à." Mẹ Vạn thấy con rể mới sáng sớm đã xuất hiện ở trong nhà, thì mặt mày lập tức hớn hở.

"Ba, mẹ, chào buổi sáng." Tống Thiên Tước chuyển ánh mắt sang phía ba mẹ vợ, lễ phép chào hỏi, sau đó lại khề gật đầu một cái với Vạn Tử Xương.

"Anh. sao anh có thể ở đây?" Vạn Linh Chi bước nhanh xuống lầu, đi tới bên cạnh anh, vội vàng hỏi.

"Công việc đã xong thì trở lại thôi, còn có thể là tại sao chứ?" Tống Thiên Tước nói như đây là chuyện đương nhiên. Chẳng lẽ cô gái nhỏ này không hề hi vọng anh trở về một chút nào hay sao?

"Em.." Vạn Linh Chi thấy sắc mặt anh trầm xuống, thì lo lắng muốn giải thích, nhưng trong lúc nhất thời lại không biết nên nói gì, cô không thể làm gì

khác đành sững sờ nhìn anh, vẻ mặt rất uất ức.

"Được rồi, đã đến đây rồi vậy thì cùng nhau ăn sáng đi." Ông nội Vạn liếc nhìn mọi người, sau đó nói.

"Đứng đứng, cùng nhau ăn sáng đi! Tối sớm như vậy, nhất định là chưa ăn gì đúng không?" Mẹ Vạn mỉm cười nói với Tổng Thiên Tước, nói xong còn không quên kéo kéo ông tay áo của chồng mình: "Ông xã, anh nói câu gì đi."

"Hừ, tôi gặp trường bối mà đi tay không, có gì để nói chứ?" Ba Vạn khó chịu liếc Tổng Thiên Tước một cái, nhưng thật ra là ông đang mất hứng vì anh muốn tới đón con gái bảo bối của ông về.

"Ông xã!" Mẹ Vạn thấy chồng mình nói ra lời nói thiếu lễ độ như vậy, thì không khỏi găm nhẹ, nói với ông: "Anh ở đây nói nhăng nói cuội gì đó, mới sáng sớm đã chạy tới đây, anh bảo thằng bé mua quà tặng ở đâu chứ?" Thiết là, muốn bối lông tìm vết cũng không nên biến thành đáng về như vậy chứ!

Được rồi anh không nói nữa, ăn sáng thôi!" Sau khi ba Vạn thấy vợ và con gái liếc ánh mắt tới, thì không thể làm gì khác đành ngoan ngoãn thỏa hiệp.

Tổng Thiên Tước chủ động dắt tay Vạn Linh Chi đi theo phía sau mọi người, cùng nhau đi tới phòng ăn. Cảm giác mềm mại trong lòng bàn tay, khiến cho khóe môi của anh không nhịn được khẽ cong lên. Đã mấy ngày rồi cảm giác này mới trở lại, thật là khiến cho anh rất vui vẻ.

Dùng bữa ăn sáng xong, ông nội Vạn lại phân phó người giúp việc đi lấy bàn cờ yêu thích của ông tới đây.

"Cùng lão già này đánh một ván cờ nhé?" Ông nội Vạn hỏi anh, giọng điệu không cho phép nói cự tuyệt.

Tổng Thiên Tước không nói một lời lập tức ngồi xuống đối diện ông, cười nói: "Vô cùng nguyện ý."

Vạn Linh Chi đứng ở bên cạnh Tổng Thiên Tước, nhìn anh và ông nội "Chém giết" ở trên bàn cờ, trong lòng không khỏi có chút sốt ruột, chỉ sợ anh sẽ thua nhưng đồng thời cũng sợ anh thắng, thật sự là cực kỳ mâu thuẫn! Cô không hy vọng anh thua, nhưng mà nếu như thắng ông nội, lại sợ ông nội tức giận, cho nên cô khó xử đứng ở bên cạnh lo lắng suông.

"Yên tâm, không có việc gì." Vạn Tử Xương vỗ nhẹ bả vai của em gái, ý bảo cô không cần quá lo lắng: "Tổng Thiên Tước tự biết phải làm sao."

"Anh cả?" Vạn Linh Chi nghiêng đầu, kinh ngạc nhìn về phía anh cả của mình, sao anh ấy biết mình đang lo lắng cái gì?

"Nhìn bàn cờ đi, em sẽ phát hiện lo lắng của mình là dư thừa." Sao Vạn Tử Xương lại không nhìn ra được suy nghĩ đơn thuần của em gái chứ?

Vạn Linh Chi tin tưởng lời nói của anh cả, gạt đầu với anh một cái, sau đó ở bên cạnh quan sát hai người đánh cờ, không nói một lời...

"Ông nội, cháu thua rồi." Tổng Thiên Tước thả con cờ trong tay xuống, tự nguyện nhận thua.

"Ông nội, quả nhiên là gừng càng già càng cay! Vốn dĩ cháu còn tưởng rằng người ta có bao nhiêu lợi hại chứ, xem ra chẳng qua cũng chỉ là như thế mà thôi." Vạn Tử Nghiệp há hê cười nói.

"Hừ, là Thiên Tước cố ý nhường cho ông thôi." Giọng điệu của ông nội Vạn nghe có vẻ khó chịu nhưng mà ánh mắt lại hiện lên ý cười. Tên tiểu tử này thật là biết cách khéo léo để thua mình, nhưng lại không đến mức quá rõ ràng.

"Là ông nội lợi hại, sao lại nói là cháu nhường ngài chứ?" Tổng Thiên Tước không thừa nhận, cười nói với ông.

"Được rồi! Mấy người trẻ tuổi các con tán gẫu với nhau đi, ông già này phải đi nghỉ ngơi một lát đây, nhưng mà phải ở lại ăn cơm tối xong mới được trở về, biết không?" Lúc ông nội Vạn được quản gia đỡ về phòng thì trong lòng thầm nghĩ đây quả thật là hậu sinh khả úy!

"Cháu biết rồi." Tổng Thiên Tước gạt đầu đồng ý.

"Hừ, còn để cho anh ta ăn cơm tối xong mới về sao?" Vạn Tử Nghiệp mắt hứng lạnh lưng giễu cợt.

"Anh hai!" Vạn Linh Chi gắt giọng: "Không nên nói chuyện như vậy."

Vạn Tử Nghiệp không thể chịu được khi thấy em gái bảo bối tức giận, cho nên không thể làm gì khác đành đem hết oán khí đặt lên tên đàn ông hại anh bị em gái trách mắng, hung tợn trừng mắt giận dữ nhìn người ta! Mà người bị trừng, thì lại lộ ra ý cười trên mặt, rất vui mừng khi thấy vợ yêu bất bình thay mình.

"Linh Chi, buổi tối các em phải trở về rồi, bây giờ đi theo mẹ tâm sự một chút đi." Vạn Tử Xương lên tiếng bảo em gái rời đi: "Anh có mấy lời cần nói riêng với Thiên Tước."

"Ừm." Vạn Linh Chi lưu luyến không rời đi theo mẹ Vạn, thỉnh thoảng khóe mắt vẫn nhìn về phía Tổng Thiên Tước.

"Em còn chưa đi làm sao?" Vạn Tử Xương liếc xéo đệ đệ, nhúu mày nói.

"Này, anh cả, anh cũng chưa đi mà, sao em phải đi chứ?" Vạn Tử Nghiệp bắt mắt kêu lên.

"Tổng giám đốc là anh, hay là em?" Vạn Tử Xương lạnh nhạt nói, vẫn không quên quăng cho em trai một ánh mắt sắc bén.

"Được, bây giờ em đi ngay đây." Vạn Tử Nghiệp cam chịu số phận trả lời, rồi xoay người rời khỏi phòng khách.

"Có chuyện gì thì cứ nói đi." Tổng Thiên Tước ung dung nói, Vạn Tử Xương đặc biệt để cho mọi người rời đi, nhất định là có chuyện quan trọng muốn nói chuyện với anh.

"Đối với Linh Chi, cậu có suy nghĩ gì?" Vạn Tử Xương đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp ép hỏi anh.

"Suy nghĩ gì?" Tổng Thiên Tước lấy khéo thảng vụng, đáp lại: "Cô ấy là vợ của tôi, là con dâu là họ Tổng, là Tổng phu nhân, còn có thể có suy nghĩ gì?"

"Cậu biết rất rõ tôi muốn hỏi cái gì?" Vạn Tử Xương bình tĩnh tự nhiên, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười quỷ dị, dùng một loại ánh mắt nhìn thấu lòng người ta nhìn chằm chằm Tổng Thiên Tước: "Cậu cho rằng có thể trốn tránh vấn đề của tôi sao?"

"Vạn Tử Xương, tôi đã từng nói qua là cậu làm cho người ta cảm thấy rất đáng ghét chưa?!" Tổng Thiên Tước lạnh lùng nói.

Tổng Thiên Tước tự biết tâm tư của bản thân rất nặng, lại xảo quyết hay thay đổi, bất luận dù không tốt đến đâu thì cũng sẽ không chán ghét chính mình, nhưng mà, có ai sẽ thích một tên xảo quyết có tâm tư nặng giống như mình chứ? Nếu muốn nói trên thế giới này còn có ai có thể khiến cho Tổng Thiên Tước phải đề phòng, thì cũng chỉ có người đàn ông đang ở trước mắt này mà thôi.

Cùng là người đeo mặt nạ giả dối, nhưng mặt nạ của Vạn Tử Xương là ôn tồn nho nhã, so với mặt nạ lạnh lùng mỉm cười của anh thì vẫn được lòng người hơn. Rất lâu trước đây, hai người bọn họ đã từng giao đấu, mặc dù cũng không ai chiếm được ưu thế, nhưng cũng đủ khiến cho Tổng Thiên Tước hiểu được một chuyện, người đàn ông này không dễ chọc!

"Đều như nhau, tôi cũng không thấy thích cậu nhiều lắm!" Giọng nói ôn hòa của Vạn Tử Xương vang lên, nhàn nhạt đáp lại: "Tôi đây là người làm anh, chỉ hi vọng em gái của mình có thể có được hạnh phúc, ít nhất là gả cho một người yêu nó, nhưng mà, nếu như người kia không yêu nó, coi như nó đã gả đi, tôi cũng sẽ không chút do dự khuyên nó ly hôn!"

Uy hiếp, đây tuyệt đối là uy hiếp! Tổng Thiên Tước cắn răng mắng thầm trong lòng, Vạn Tử Xương nói như vậy đơn giản chính là muốn anh thừa nhận, mình đã yêu Vạn Linh Chi, cái tên đáng ghét này, lại dám trắng trợn uy hiếp anh!

"Cho nên, đáp án của cậu là...?" Vạn Tử Xương không nhanh không chậm hỏi tiếp.

Khóe mắt Tổng Thiên Tước hơi co quắp, gân xanh mờ hồ nổi lên, giống như là đang hết sức cố gắng nhẫn nhịn chuyện gì đó.

"Linh Chi là vợ của tôi, cả đời đều là như vậy!" Tổng Thiên Tước gằn từng chữ ra khỏi miệng, vừa là lời đảm bảo, vừa là lời tuyên bố.

"Vợ?" Đinh lông mày rậm của Vạn Tử Xương khẽ nhướng lên: "Ai cũng có thể làm vợ của Tổng Thiên Tước sao?"

"Chỉ có Vạn Linh Chi mới có thể."

"Ồ, như vậy chính là muốn nói cậu yêu thích Linh Chi nhà chúng tôi rồi sao?" Vạn Tử Xương nhìn thẳng con người đen thâm thúy của anh, lẳng lặng chờ câu trả lời của anh.

Tổng Thiên Tước nhìn anh, im lặng một lúc lâu, cuối cùng mới chậm rãi mở miệng: "Những lời này cho dù muốn nói, cũng là nói cho Linh Chi nghe, anh không có tư cách nghe nó!"

Giọng điệu kiêu ngạo cuồng vọng, không chỉ khiến Vạn Tử Xương không chút tức giận, mà ngược lại còn làm cho anh bật cười thật to: "Còn nhớ rõ lúc cậu tới nhà chúng

tôi cầu hôn thì tôi đã nói gì với cậu không?"

Tổng Thiên Tước sững sờ, trong đầu nhanh chóng hồi tưởng lại tình huống trước khi rời đi vào ngày đó. Vạn Tử Xương đã ghé vào lỗ tai anh nói: "Tổng Thiên Tước, cưới được Linh Chi, coi như cậu được lợi!"

Lúc ấy, anh vẫn chưa hiểu rõ tại sao Vạn Tử Xương lại nói như vậy, cưới Vạn Linh Chi, nhiều lắm thì ở trong thương trường cũng chỉ bớt đi một kẻ địch là nhà họ Vạn, nhưng cũng không chứng tỏ là sẽ có thêm một người bạn, nhưng bây giờ nghĩ lại, anh chợt tỉnh ngộ, ít nhiều cũng biết được ý tứ trong lời nói của Vạn Tử Xương.

Vạn Linh Chi ngây thơ, đơn thuần, có thể lọc sạch tâm của anh, khiến cho cuộc sống của anh trở nên khác trước kia, đối với điểm này, không cần so sánh cũng biết là anh đã được lợi rồi.

"Là tôi được lợi hơn nữa còn nhiều hơn so với tưởng tượng của tôi." Tổng Thiên Tước thân nhiên nói ra.

Giờ phút này, Tổng Thiên Tước đã thấy rõ tâm trạng phức tạp trong lòng mình, cũng biết bản thân có tình cảm gì với Vạn Linh Chi, có lẽ trước kia, anh cũng đã rõ ràng, chỉ là không dám đối mặt với thực tế mà thôi!

"Thật vui mừng khi cậu chấp nhận lời nói của tôi." Vạn Tử Xương yên tâm, em gái bảo bối sẽ không phải đơn phương trả giá rồi.

Xem ra, Tổng Thiên Tước cũng yên Vạ Linh Chi, chỉ là mạnh mẽ không chịu thừa nhận mà thôi! Từ lời nói và hành động vừa rồi của anh ta, có thể nhìn ra được, người này cuối cùng cũng không chạy thoát khỏi Vạ Linh Chi có tính tình ngây thơ, đơn thuần.

A, để cho cái tên kiêu ngạo này phải gọi mình một tiếng anh vợ, nhìn bộ dáng kinh ngạc của anh ta thật là thoải mái!

Trên đường trở về nhà họ Tống, Vạ Linh Chi một câu cũng không nói, cô nhiều lần len lén liếc về phía Tổng Thiên Tước ngồi ở vị trí tay lái bên cạnh, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có dũng khí chủ động mở miệng.

“Có gì muốn nói thì cứ nói, làm gì mà cứ lén lút nhìn anh như vậy?” Tổng Thiên Tước đột nhiên quay đầu lại, vừa lúc bắt được ánh mắt liếc trộm mình của cô, có chút buồn cười cất tiếng hỏi.

“Không có... Không có gì.” Vạ Linh Chi xua xua tay, giải thích với anh.

“Thật sự là không có gì sao?” Tổng Thiên Tước hỏi lại lần nữa.

“Ừ.” Vạ Linh Chi ngồi thẳng người, nghiêm túc gật đầu.

“Em không có vấn đề gì muốn hỏi anh, nhưng anh lại có rất nhiều vấn đề muốn hỏi em.” Tổng Thiên Tước nghiêm túc nói.

“Hả?” Vạ Linh Chi nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của anh, đỉnh tim không khỏi nảy lên: “Chuyện gì?”

“Tại sao không gọi điện thoại cho anh?” Tổng Thiên Tước giống như chàng trai trẻ đang giận dỗi người yêu, tức giận chán vấn cô giống như cô gây ra lỗi lầm gì đó cực lớn, tương tự mười tội ác không thể tha thứ.

“Em... Anh ra nước ngoài là để xử lý chuyện khẩn cấp, em sợ sẽ quấy rầy anh.” Vạ Linh Chi nhỏ giọng giải thích, vẻ mặt có chút căng thẳng liếc anh một cái.

“Vậy tại sao về nhà mẹ đẻ lại không nói trước với anh một tiếng, đừng phủ nhận, quản gia nói là em rời nhà cùng một ngày với anh, nói cách khác, chân trước anh vừa rời đi, chân sau em liền đi theo.” Tổng Thiên Tước nghĩ đến chuyện này lại tức giận: “Lúc anh ở nhà em có rất nhiều cơ hội để nói, không phải sao?”

“Thật xin lỗi, vốn dĩ em cũng muốn nói với anh, nhưng khi nhìn thấy anh đi vội vàng như vậy, thì lại không kịp nói cho anh biết, anh đừng tức giận.” Vạ Linh Chi cẩn thận xin lỗi anh từng li từng tí.

“Em...” Tổng Thiên Tước thấy bộ dáng đáng thương của cô, nhất thời mọi tức giận gì đó đều tan biến hết, chỉ có thể than thở ở trong lòng: “Thôi, em phải bảo đảm, về sau bất luận xảy ra chuyện gì cũng đều phải nói cho anh biết đầu tiên.”

Cái cô gái nhỏ này về nhà mẹ đẻ lại ở thêm vài ngày thì còn nhớ gọi điện thoại về nhà nói một tiếng với các trưởng bối, duy chỉ có anh là bị cô quên mất. Vừa nghĩ tới đó, Tổng Thiên Tước lại không nhịn được tức giận! Trong lòng cô, chẳng lẽ mình không có chút xíu nào quan trọng sao?

“Anh thật sự không giận em chứ?” Vạ Linh Chi nghiêng đầu cẩn thận nhìn về phía người đang ngồi ở vị trí tay lái.

“Ừ.” Người đàn ông nào đó tâm không cam lòng không nguyện đáp một tiếng, anh muốn giận cũng không giận được, ai bảo bây giờ anh không có một chút xíu sức chống cự nào với Vạ Linh Chi chứ?

Vạ Linh Chi ngây thơ, đơn thuần sau khi nhận được đáp án của anh thì tâm tình lập tức thay đổi, trở nên tốt hơn, không còn thấp thòm lo âu giống như vừa nãy nữa.

Tổng Thiên Tước dùng khước mắt lạnh lẽo liếc cô một cái, nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của cô, không nhịn được mỉm cười lắc lắc đầu, trong mắt hàm chứa cưng chiều không nói thành lời, cái cô gái nhỏ này khiến cho anh tâm phiền ý loạn, căn bản là không biết được mình có bao nhiêu sức ảnh hưởng!

Chỉ trong chớp mắt, xe đã lái vào cửa chính nhà họ Tống, vững vàng đỗ lại trong nhà để xe.

Sau khi Tổng Thiên Tước dùng xe tắt máy xong, thì vòng qua đầu xe, mở cửa xe ở ghế phụ ra, để cho Vạ Linh Chi xuống xe.

"Sao vậy?" Anh rõ ràng cảm thấy Vạ Linh Chi có chút chần chờ.

"Em về nhà ở lại nhiều ngày như vậy, ông nội và ba, còn có cả mấy mẹ con dì Phân nữa, họ có ý kiến gì hay không?" Vạ Linh Chi nói thật với anh điều lo lắng của mình: "Nếu như bọn họ."

"Yên tâm, ông nội và ba sẽ không có ý kiến, còn về phần dì Phân có ý kiến gì hay không, anh cũng không biết." Tổng Thiên Tước lạnh nhạt trả lời, tuyệt không cảm thấy có cái gì cần phải lo lắng: "An tâm đi!"

Vạ Linh Chi lặng lẽ thở dài ở trong lòng, hi vọng là như thế.

"Anh cả đã về!" Tống Mân Côi vừa nhìn thấy vai nam chính xuất hiện ở cửa chính, thì liền la lớn không hề để ý tới hoàn cảnh xung quanh.

Tổng Thiên Tước dừng bước lại, kinh ngạc nhìn về phía em gái. Con nhóc này phát điên gì vậy? Việc anh về nhà có đáng giá để cho cô em gái này "nhiệt tình" như thế không?

Tổng Mân Côi vừa dứt lời, chỉ thấy một cô gái trẻ trung, yêu kiều mặc quần áo đẹp đứng lên từ trên ghế salon, nhanh nhẹn xoay người, nhìn về phía anh khẽ nở một nụ cười mê người.

"Xin chào, Tổng tiên sinh." Cô gái xinh đẹp nở nụ cười yếu ớt chào hỏi anh.

"Ai da, Phương Nghiên, sao lại khách khí như vậy, đều là người nhà mà, gọi Tổng tiên sinh gì chứ." Hoàng Tú Phân vội hoà giải, mỉm cười giới thiệu với Tổng Thiên Tước: "Thiên Tước, đây là cháu gái của dì, tên là Phương Nghiên, con bé mới từ Mỹ về, tạm thời muốn ở nhà chúng ta quấy rầy vài ngày, con sẽ không để ý chứ?"

"Đúng vậy, Phương Nghiên, con cứ gọi thẳng bé một tiếng anh Tổng là được rồi." Ba Tổng cũng khách khí nói với cô gái xinh đẹp kia: "Cứ coi như là đang ở tại nhà mình, thẳng bé sẽ không để ý đâu."

Tổng Thiên Tước thờ ơ lạnh nhạt với đoạn đối thoại một đáp một xướng của bọn họ, không hề phát biểu bất kỳ ý kiến gì, chỉ quay sang hỏi quản gia: "Ông nội đâu?"

"Lão thái gia đi thăm một người bạn già, nói là hai ngày nữa mới trở về." Quản gia cung kính bẩm báo hành tung của ông nội Tổng.

Thì ra là như vậy, ông nội không có ở đây, cho nên mới có người dám to gan mang "Người ngoài" về nhà như vậy!

Tổng Thiên Tước cười lạnh, giễu cợt liếc mắt quét một vòng. "Thật sao?"

Hoàng Tú Phân thấy vẻ mặt của anh lộ vẻ giễu cợt rõ ràng như vậy, thì sắc mặt không khỏi có chút khó coi, có cảm giác giống như mình chỉ là một tên hề ở trước mặt Tổng Thiên Tước vậy.

"Thiên Tước, nghe người giúp việc nói, nửa đêm hôm qua con đã trở về rồi, sao mới sáng sớm hôm nay lại đã ra ngoài đến bây giờ mới trở về vậy?" Hoàng Tú Phân cố gắng giả vờ tươi cười, quan tâm hỏi. Tổng Thiên Tước trở về trước thời hạn, hại kế hoạch của mình thiếu chút nữa là chết non, cũng may là sáng nay có người giúp việc mật báo với bà, để cho bà kịp thời gọi cháu gái đến, nếu không sẽ lại để lỡ mất thời cơ rồi.

"Vợ của tôi về nhà mẹ đẻ ở chừng mấy ngày, cũng không còn người nào nói với tôi một tiếng, tôi cũng không thể làm gì khác hơn đành tự mình đi đón cô ấy về." Tổng Thiên Tước lạnh lùng nói một câu châm chọc, cái đại gia đình đông người như thế này, nhưng lại không có một người quan tâm lúc nào thì Vạn Linh Chi trở về, thật sự là rất được!

"Con đi đón Linh Chi về nhà sao?" Ba Tổng nghe vậy, lập tức nhìn về phía con trai, chỉ thấy có một dáng người quen thuộc đi theo phía sau anh.

"Ba, dì Phân, con đã về rồi." Vạn Linh Chi cung kính chào hỏi hai người.

"Ai da, thì ra là Thiên Tước phải đi đón con về à." Hoàng Tú Phân đeo mặt nạ tươi cười, hòa ái dễ gần nói với cô: "Nếu con muốn quay về, thì cũng nên gọi điện thoại nói một tiếng, dì sẽ phái tài xế đi đón con mà."

"Thật xin lỗi, con về nhà mẹ ở nhiều ngày như vậy mới trở về." Vạn Linh Chi nói xin lỗi: "Vốn dĩ con định ngày mai mới trở về, không ngờ sáng nay Thiên Tước lại đột nhiên tới đón con, cho nên con mới trở về cùng với anh ấy."

"Không có gì, con mới vừa gả tới không bao lâu, muốn ở lại nhà mẹ đẻ thêm vài ngày nữa thì cũng là chuyện thường tình mà." Ba Tổng một chút ý trách cứ cũng không có, ngược lại còn an ủi cô.

"Cám ơn ba." Vạn Linh Chi cảm kích sự thông cảm của ba Tổng.

"Trở lại là tốt rồi, đã ăn cơm chưa?" Hoàng Tú Phân cười hỏi "Có muốn đi bảo phòng bếp lại làm thêm một ít đồ ăn nữa hay không?"

"Không cần đâu dì Phân, chúng con ăn cơm rồi mới trở về." Vạn Linh Chi vội vàng xua tay giải thích.

"Vậy thì tốt, giới thiệu với con một chút, đây là cháu gái của dì." Hoàng Tú Phân chỉ tay về phía cô gái xinh đẹp bên cạnh bà: "Phương Nghiên là con gái của anh cả dì. Phương Nghiên, cô ấy chính là vợ của anh Tổng con, Linh Chi."

"Chị dâu, chào chị." Hoàng Phương Nghiên lộ ra vẻ mặt tươi cười có mười phần tự tin: "Em có thể gọi chị như vậy chứ?"

"Xin chào, cô Hoàng, đương nhiên có thể." Vạn Linh Chi khẽ ngẩng đầu nhìn về phía cô ta, dáng người xinh đẹp, ánh sáng bắn ra bốn phía khiến cho Vạn Linh Chi cảm thấy có chút cảm giác bị áp bức.

Cô ấy thật là đẹp! Toàn thân tỏa ra sức hấp dẫn đầy quyến rũ của người phụ nữ trưởng thành, làm cho không ai có thể bỏ qua sự tồn tại của cô ấy, chắc hẳn đàn ông đều thích những người phụ nữ giống như cô ấy! Vạn Linh Chi âm thầm cảm thán ở trong lòng.

"Chị dâu cứ gọi em là Phương Nghiên là được rồi." Lời của Hoàng Phương Nghiên mặc dù là đang nói với Vạn Linh Chi, nhưng mà khóe mắt lại như có như không liếc về phía người đàn ông ở bên cạnh cô: "Anh Tổng, rất hân hạnh được biết anh."

Tổng Thiên Tước không thèm đếm xỉa tới Hoàng Phuong Nghiên đang bắn sức quyến rũ về phía anh, dặt tay Vạn Linh Chi: "Chúng tôi mệt mỏi rồi, về phòng trước." Nói xong, anh gạt đầu với mọi người một cái, rồi kéo Vạn Linh Chi lên lầu.

Vạn Linh Chi rõ ràng cảm thấy Tổng Thiên Tước đang tức giận, chẳng lẽ đến bây giờ anh vẫn còn để ý chuyện họ đã nói ở trên xe sao?

"Anh. . . . vẫn còn đang giận em à?" Vạn Linh Chi cẩn thận dè dặt hỏi người đàn ông đang dùng sức kéo mạnh cả vạt xuống rồi cời áo khoác ra.

Tổng Thiên Tước dùng động tác trên tay lại, quay đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt của cô, con ngươi đen thâm trầm nhìn thẳng đôi mắt như hồ nước của cô: "Em thích anh, không phải sao? Tại sao có người giới thiệu người phụ nữ khác cho anh, em còn có thể tươi cười nói chuyện với cô ta chứ?"

Vạn Linh Chi nghe thấy anh nói xong câu đầu tiên thì khuôn mặt "bùm" một cái đỏ ửng lên, nhưng đến khi nghe xong câu nói tiếp theo, cô bỗng nhiên không hiểu ra sao rồi: "Em...không hiểu."

"Aiz..." Tổng Thiên Tước nặng nề thở dài một hơi, anh thật là hồ đồ.

Từ khuôn mặt vô tội của cô gái này cũng đủ biết, khẳng định là cô không hề biết cái người phụ nữ vừa mới thân thiết gọi cô là chị dâu kia, đang mơ ước chồng của cô. Thôi, cô chính là một cô gái dễ dàng bị nhìn thấu như vậy, sao có thể bắt cô học được những thứ tâm cơ phức tạp kia chứ?

"Không sao." Tổng Thiên Tước thấy đáng vẻ đỏ mặt ngơ ngác của cô, không biết tại sao tâm tình buồn bực đều bị quét sạch hết rồi: "Vạn Linh Chi nếu em thích anh, thì phải cố gắng nắm chặt, không để cho bất kỳ kẻ nào thừa dịp cướp anh đi mất, có biết không?"

Cái miệng nhỏ nhắn của Vạn Linh Chi hơi mở lớn, bởi vì Tổng Thiên Tước dịu dàng ngưng mắt nhìn mình như thế, vẫn là lần đầu tiên, càng không cần phải nói, anh còn nhẹ nhàng vuốt mái tóc của mình, động tác vừa tự nhiên lại vừa thân mật.

Khóe môi của Tổng Thiên Tước hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười mê người, sau đó huyt sáo đi vào phòng tắm.

Vạn Linh Chi sững sốt ngay tại chỗ, thật lâu sau vẫn còn chưa lấy lại được tinh thần từ trong nụ cười mới vừa rồi của anh.

Hóa ra nụ cười khuyếch thành không phải chỉ phụ nữ mới có, ngay cả đàn ông cũng có thể! Lần đầu tiên Vạn Linh Chi cảm thấy Tổng Thiên Tước mỉm cười đơn thuần đến như thế, trước kia anh cũng từng cười với cô, nhưng không phải là mỉm cười dụ dỗ thì cũng là nở nụ cười trêu chọc cô, tóm lại đều là nụ cười có mục đích.

Trong lúc vô tình, tình cảm của cô, dành cho Tổng Thiên Tước đã càng ngày càng sâu rồi, toàn bộ suy nghĩ trong đầu đều là cảnh anh đối tốt với cô, là anh dẫn cô đi chơi khắp nơi, là anh khích lệ cô cần phải dũng cảm biểu đạt ý kiến của mình.... Tóm lại, tất cả những điểm tốt của anh, đều nói không hết.

Cô yêu anh, vậy còn anh thì sao? Con người quả nhiên là động vật có lòng tham, trước khi chưa có bắt đầu, thì chỉ cần bình yên trải qua cả đời như vậy là tốt rồi, tới lúc cô bắt đầu thích đối phương, cảm thấy cứ yên lặng thích là tốt rồi, nhưng tới lúc cô yêu đối phương, thì thực sự khát vọng đối phương cũng có thể đối xử với mình như vậy.

Aiz, phải làm thế nào đây?

"A!" Vạn Linh Chi ôm đầu ngã vào trong chăn, khẽ rên lên một tiếng.

"Em đang làm gì vậy?" Tổng Thiên Tước tắm xong vừa đi ra ngoài, thì nhìn thấy cô giống hệt như một đứa bé nằm sấp ở trên giường kêu loạn, anh tiện tay gạt khăn lông lau tóc vắt trên bả vai xuống, dù bận vẫn ung dung đứng ở bên cạnh giường cúi đầu xuống nhìn cô.

"A!" Vạn Linh Chi bị tiếng nói chuyện đột nhiên vang lên của anh hù cho giật mình, theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, nhớ tới hành động ngây thơ vừa rồi của mình, cô lại càng cảm thấy xấu hổ không ngừng: "Anh....tắm xong rồi sao?"

Âm thanh run rẩy, khiến cho cô thoát nhìn giống hệt con thỏ trắng nhỏ đang làm bộ dạng đáng thương, con ngươi đen thâm trầm của Tổng Thiên Tước chột lóe lên, mạnh mẽ cúi người xuống, khuôn mặt của anh tiến tới ngay trước mặt cô, nhẹ nhàng thổi hơi.

"Đương nhiên, nếu như em muốn mời anh đi tắm thêm một lần nữa thì cũng có thể." Lời nói mập mờ từ từ thốt ra từ trong miệng anh.

Khuôn mặt Vạn Linh Chi đỏ bừng gần như có thể nhỏ ra máu, thân thể khẩn trương căng cứng, không dám cử động dù chỉ một chút, ngay cả hô hấp cũng quên mất.

Khóe môi của Tổng Thiên Tước lại không tự chủ khẽ nhếch lên. Ở cùng với cô tâm trạng thật sự là rất vui vẻ, cô luôn làm cho người ta kim lòng không được mà buồn cười, đó là cái tiếng cười phát ra từ nội tâm.

"Không đùa em nữa, mau đi tắm đi." Anh nở một nụ cười cực kỳ đẹp trai rồi nhét chiếc khăn lông tran vai vào trong tay cô: "Vợ à, thuận tiện giúp anh giặt khăn lông một chút nhé." nói xong, thì kéo tay cô, nhẹ nhàng đẩy cô về phía phòng tắm, còn không quên dặn dò cô: "Nhớ giặt sạch một chút nhé, làm phiền em, vợ yêu!"

Vạn Linh Chi ngây ngốc cầm khăn lông ướt anh mới đưa cho mình đi vào phòng tắm, thần trí vẫn còn chưa kịp phục hồi từ trong tiếng gọi "vợ yêu" thân mật của anh.

"Ồi! Trời ơi!" Vạn Linh Chi che miệng của mình, cực kỳ cố gắng kiềm chế mới có thể làm cho mình không thét lên một chói tai, anh gọi mình là vợ yêu, là

vợ yêu ư! Đó là cách gọi thân mật cỡ nào, thế nhưng anh lại gọi ra miệng, hơn nữa còn gọi như thế hai lần, thật sự là rất vui về đó!

Tổng Thiên Tước nhìn cô gái ngọc ngà kia, không khỏi mỉm cười lắc đầu, aizz....

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Lạnh Sau Khi Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, lần đầu tiên tất cả mọi người đều rời giường cùng một lúc, mới vừa đi vào phòng khách, thì đã phát hiện người chủ trì nhà họ Tổng, ông nội Tổng đã sớm ngồi ở đó chờ bọn họ.

"Ba?" Ba Tổng và Hoàng Tú Phân kinh ngạc nhìn ông nội Tổng đang ngồi trên ghế sa lon, không phải là ông đang ở chỗ người bạn già sao?

"Ông nội?" Hai chị em nhà họ Tổng cũng cùng kinh ngạc hô lên.

Ngay cả Vạn Linh Chi cũng tò mò, tại sao mới sáng sớm ông nội đã xuất hiện ở nhà, tối hôm qua lúc trở về vẫn không nhìn thấy người mà! Trong mọi người, Tổng Thiên Tước có thể nói là người trấn định nhất, giống như anh đã dự liệu được ông nội sẽ ở nhà, anh dắt tay Vạn Linh Chi ngồi xuống ghế sa lon cách đó không xa.

"Ông nội, người đã về."

"Không phải cháu vội vã gọi ông về, nói là có chuyện muốn tuyên bố sao?" Ông nội Tổng liếc cháu trai một cái, rõ ràng là đứa cháu này ở trong điện thoại nói có chuyện cực kỳ khẩn cấp, muốn ông phải lập tức chạy về ngay.

"Ông nội đâu phải là người cháu có thể lay động được chứ? !" Tổng Thiên Tước được tiện nghi còn ra vẻ, cười nhạt nói: "Ông nội, cháu muốn nghỉ phép một tháng! Tháng này đánh làm phiền ông và ba trông coi nhiều một chút, đừng làm cho công ty sụp đổ là được rồi."

"Nghỉ phép?" Ông nội Tổng nhíu mày hỏi "Tại sao?"

"Cháu không nghỉ phép, thì làm sao có thời gian đi hưởng tuần trăng mật với Linh Chi chứ? Không đi hưởng tuần trăng mật, thì lấy chất trai từ đâu tới cho ông ôm chứ?" Giọng nói Tổng Thiên Tước rất nghiêm chỉnh, giống hệt như là đang nói chuyện gì rất trọng đại vậy.

Vạn Linh Chi ở bên cạnh nghe được lời nói thì anh thì sắc mặt đỏ tới mang tai, ngượng ngùng không biết làm sao cho phải. Sao anh lại đột nhiên nghĩ đến chuyện này chứ? Cô còn tưởng rằng tối hôm qua anh hai nói đến chuyện này thì anh hoàn toàn không để ở trong lòng, ai ngờ anh đều nghe lọt hết toàn bộ.

Trong giây lát đó, lòng của Vạn Linh Chi bỗng ấm áp, ngọt ngào, giống hệt như đang ăn mật ong.

"Thiên Tước, sao con lại đột nhiên nói muốn đi hưởng tuần trăng mật, vậy còn công ty thì phải làm sao?" Hoàng Tú Phân gấp gấp nói. Thăng nhóc này đi mất rồi, vai nam chính không có, thì trò chơi này phải diễn tiếp như thế nào đây.

"Không phải là nó vừa mới nói là để cho ba và tôi tạm thời quản lý sao?" Sắc mặt ba Tổng lộ vẻ khó hiểu nhìn chằm chằm vợ của mình, từ lúc nào thì bà ấy cũng bắt đầu quan tâm tới chuyện này vậy?

"Ý của em là, sao lại đột ngột như vậy." Hoàng Tú Phân ấp úng giải thích.

"Dì Phân, dì cũng không cần quan tâm chuyện của tôi đâu!" Tổng Thiên Tước ngụ ý tỏ thái độ.

Hoàng Tú Phân lập tức không có lời nào để nói, không thể làm gì khác hơn đành âm thầm thất vọng ở trong lòng.

"Con có thể suy nghĩ được như vậy cũng không tệ, chuyện này cứ làm như vậy đi! Con cứ đưa Linh Chi đi chơi thật vui vẻ, đi nơi nào cũng được." Ông nội Tổng gõ bàn ra quyết định cuối cùng: "Còn những chuyện khác cứ giao cho lão già này làm là được." Nói xong, ông nội Tổng còn đặc biệt nhìn lướt qua Hoàng Tú Phân, và Hoàng Phương Nghiên đang đứng bên cạnh bà từ đầu đến cuối vẫn không có cơ hội mở miệng.

Hai người lập tức cảnh giác hít một hơi thật sâu. Đôi mắt sắc bén của ông cụ Tổng giống như xem thấu tất cả, làm cho đáy lòng hai người đều rất sợ hãi.

"Con tính lúc nào thì lên đường?" Ông nội Tổng thu hồi tầm mắt, bình tĩnh hỏi.

"Đợi một lát sẽ đi ngay."

"Nhanh như vậy sao?" Ba Tổng nói lên tiếng lòng của tất cả mọi người.

Hoàng Tú Phân tự biết là kế hoạch của mình xem như đã thất bại. Tổng Thiên Tước làm như vậy chính là dồn bà vào đường cùng, không để cho bà có bất kỳ cơ hội nào. Tối hôm qua màn kịch nhìn như vô tình gặp mặt kia, nhất định là đã khiến cho nó nhận ra cái gì đó, cho nên hôm nay mới gọi ông cụ Tổng trở về từ sáng sớm.

Nhưng mà như vậy, thật sự là rất không cam tâm!

"Con đã sai người giúp việc mang hành lý lên xe rồi, chỉ đợi nói một tiếng với ông nội và ba xong thì sẽ đi ngay." Nói xong, Tổng Thiên Tước lập tức kéo tay Vạn Linh Chi đứng dậy: "Ông nội, chuyện còn lại làm phiền người rồi." Dứt lời, không cho Vạn Linh Chi cơ hội nói lời tạm biệt thì đã kéo cô đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, hai cô cháu Hoàng Tú Phân sững sờ đứng im tại chỗ. Hai chị em nhà họ Tổng thấy kế hoạch của mẹ còn chưa bắt đầu thì đã chết từ trong trứng nước, chỉ có thể hai mặt nhìn nhau.

"Vị tiểu thư này là ai?" Con người đen sắc bén của ông nội Tổng quét về phía Hoàng Phương Nghiên, lạnh nhạt hỏi.

"Ba, con bé là cháu gái của con." Hoàng Tú Phân nhỏ giọng trả lời ông.

"Hoàng tiểu thư hẳn là cũng có nhà của mình, tại sao lại tới ở nhà chúng ta, hơn nữa còn ở đối diện phòng của vợ chồng Thiên Tước? Vị trí nữ chủ nhân này con làm như thế nào vậy, một chút phép tắc cũng không biết sao?" Giọng nói hùng hậu hàm chứa một con tức giận không cho phép nói xen ngang sắc mặt của ông nội Tổng hết sức nghiêm túc.

"Ông nội Tổng, con mới vừa từ Mỹ về, thuận tiện tới thăm cô, còn chưa kịp về nhà." Hoàng Phương Nghiên to gan giải thích với ông.

"Hoàng tiểu thư thật hiếu thảo, chưa về gặp ba mẹ mà đã tới chào cô trước, lòng hiếu thảo này chắc là dùng sai chỗ rồi!" Ông nội Tổng lạnh nhạt châm chọc, làm cho người ta không khỏi có chút rung mình.

"Con.....đợi lát nữa con sẽ về nhà." Hoàng Phương Nghiên cắn chặt răng, không cam lòng nói.

"Vậy thì tốt, đợi lát nữa ta sẽ bảo tài xế đưa Hoàng tiểu thư về nhà tin chắc là ba mẹ của con sẽ rất vui mừng khi thấy con học thành tài quay về nước." Nói xong, ông cụ Tổng quay đầu lại dặn dò quản gia đi chuẩn bị xe, căn bản là không cho cô ta có một chút cơ hội nào lưu lại đây.

Sau khi thấy quản gia đã đưa Hoàng Phương Nghiên đi, ông nội mới chậm rãi chuyển tầm mắt sang người con dâu đang đứng ở bên cạnh.

"Ta còn chưa chết, thì cái nhà này vẫn là do ta làm chủ, nếu như có người dám âm thầm làm vài chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng ở dưới mí mắt của ta, vậy cũng đừng trách ta đến lúc đó đuổi ra khỏi cửa chính nhà họ Tổng." Nói xong, thì liếc về phía Hoàng Tú Phân, nhìn chằm chằm vào bà ta im lặng một lúc rồi nói tiếp: "Qua ít lâu nữa, ta sẽ sắp xếp mai mối cho Mân Côi và Bách Hợp, cô hãy chuẩn bị cho hai đứa nó một chút." Dứt lời, không để ý tới phản ứng của bọn họ, xoay người rời khỏi phòng khách..

Hai chị em nhà họ Tổng thấy ông nội rời đi, mới dám há mồm thờ đốc, mới vừa rồi thật sự là quá đáng sợ!

"Tú Phân, là của mình thì sẽ là của mình, không phải là của mình, thì cũng đừng vọng tưởng nữa." Ba Tổng ngầm ý nói với vợ mình: "Bà tự mình suy nghĩ kỹ đi, đừng làm những chuyện khiến cho mình phải hối hận nữa." Ngay sau đó, ba Tổng cũng xoay người đi về phía cửa chính.

Hoàng Tú Phân ngồi liệt ở trên ghế sofa, hai mắt nhìn thẳng về phía trước.

"Mẹ?" Hai người con gái của bà thấy thế thì lo lắng gọi.

Hoàng Tú Phân vờ như không nghe thấy, bà biết ý đồ kia của mình đã bị ba chồng và chồng phát hiện! Nhất là mới vừa rồi ba chồng đã ngụ ý nói thẳng rõ ràng là đang cảnh cáo bà không được phép phá hỏng hôn nhân của Tổng Thiên Tước và Vạn Linh Chi, nếu không cũng sẽ bị đuổi ra khỏi nhà họ Tổng; trước khi đi chồng bà cũng đã nói rõ là ông sẽ không đứng về phía bà, đồng thời cũng ngụ ý nói rõ sau này bà đừng vọng tưởng nữa.

Không đúng, bà còn có hai người con gái! Chỉ cần hai người con gái của bà gả vào chỗ tốt, như vậy nửa đời sau của bà vẫn có chỗ để trông cậy, Hoàng Tú Phân đột nhiên nhớ tới vừa rồi ba chồng đã nói, sẽ sắp xếp cho hai người con gái của bà đi xem mắt.

Hoàng Tú Phân thu hồi về mặt ai oán, quay đầu nhìn chằm chằm hai người con gái của mình, giống như đang đánh giá một loại hàng hóa từ trên xuống dưới....

Tổng Thiên Tước lái xe RV chạy trên đường cao tốc, mà Vạn Linh Chi ở bên cạnh thì đang hưng phấn giống như đứa trẻ được đi du lịch, không ngừng nhìn chằm chằm cảnh sắc chạy lướt qua bên ngoài cửa sổ. Một lúc lâu sau, cô mới quay đầu lại, ánh mắt mong đợi nhìn về phía anh: "Chúng ta thật sự đang đi hướng tuần trăng mật sao?"

Vạn Linh Chi thế nào cũng không nghĩ đến bản thân có một ngày có thể đi hưởng tuần trăng mật. Cô cho là sau khi cô kết hôn thì sẽ vẫn là bộ dáng kia, sẽ không có điểm gì tốt hơn nữa. Hơn nữa lúc đầu Tổng Thiên Tước cũng không hề có dự định đi hưởng tuần trăng mật, cô cũng hơi thất vọng, cho nên hôm nay lúc anh muốn bỏ sung tuần trăng mật này thì càng làm cho cô rất vui mừng, điều này chứng tỏ anh thật sự coi trọng cuộc hôn nhân này, cũng coi trọng bản thân cô.

"Tổng phu nhân thân mến, em đã ngồi ở trên xe và đang tiến về mục đích phía trước rồi, không phải sao?" Tổng Thiên Tước nhẹ nhàng đáp lại: "Nếu không, em nghĩ rằng bây giờ chúng ta đang làm gì?"

"Em có thể làm một chuyện không?" Đôi mắt sáng long lanh như hồ nước của Vạn Linh Chi nhìn chăm chăm về phía anh.

"Em muốn làm gì cũng được, không phải anh đã nói rồi sao, em có thể làm bất cứ chuyện gì, có nói bất cứ điều gì." Tống Thiên Tước cười một tiếng, vuốt cằm nói.

"A!" Vạn Linh Chi đột nhiên phấn khởi hét lên một tiếng lớn lạnh lạnh, lập tức trong xe đều tràn ngập tiếng hét chói tai của cô.

Đây là lần đầu tiên trong đời, cô làm một chuyện cuồng dã như vậy, tất cả hình tượng thực nữ mà cô được dạy trước kia đều bị vứt qua một bên, cảm giác như thế này thật sự là trước đó chưa từng có, mà những điều này đều là do Tống Thiên Tước mang lại cho cô.

Tống Thiên Tước nghiêng đầu liếc mắt nhìn cô gái nhỏ đang điên cuồng gào thét. Ôi, không ngờ cô ấy nhìn thì nhỏ nhắn mà lượng hô hấp lại tốt như vậy! Anh rất vui mừng khi cô giải phóng toàn bộ đè nén trong lòng ra ngoài ở trước mặt anh, bọn họ sau này sẽ ở cùng nhau trải qua cả đời, không thể nào vĩnh viễn 'Tuương Kính Như Tân' đối đãi với nhau như khách, huống chi, anh cũng không muốn như vậy!

Nói tóm lại, Vạn Linh Chi như bây giờ thật sự là rất tốt, hơn nữa còn có thể trở nên tốt hơn, mấy người đáng ghét trong nhà, sẽ có ông nội thay anh giải quyết, anh chỉ cần cố gắng giúp ông cụ nhà mình sinh ra một đứa chất trai là tốt rồi! Trong lòng Tống Thiên Tước sung sướng nghĩ như vậy.

Vạn Linh Chi ngừng hét chói tai, chậm rãi hít sâu một hơi, sắc mặt vẫn còn hơi đỏ ửng, dư vị của niềm vui phấn khởi còn chưa hoàn toàn biến mất.

"Chúng ta sẽ đi đâu?" Hiện tại, cô mới nhớ tới phải hỏi điểm đến là ở đâu.

"Hiện tại mới hỏi, có phải là hơi muộn rồi không?" Tống Thiên Tước lạnh nhạt lên tiếng trêu chọc cô.

"Em...." Vạn Linh Chi ngượng ngùng cười cười, hành động mới vừa rồi của mình thật sự là rất mất mặt!

"Chúng ta tới biệt thự ở nông thôn." Tống Thiên Tước lạnh nhạt nói: "Đó là biệt thự mẹ anh để lại cho anh, trước kia mỗi khi tới mùa hè hoặc mùa đông, mẹ anh sẽ đưa anh tới nơi đó ở lại một khoảng thời gian, cảnh vật ở đó rất tuyệt, không khí cũng rất tốt, em sẽ thích."

"Thì ra là biệt thự mẹ để lại cho anh." Vạn Linh Chi nhạy cảm nhận thấy trong lời nói của anh ẩn chứa một sự hoài niệm nhàn nhạt, loại tình cảm này chứng tỏ anh hẳn là rất tưởng niệm người mẹ đã qua đời.

"Ừ, chỉ là sau khi bà qua đời rồi, anh cũng rất ít khi tới nơi đó." Chỉ có ngày giỗ hàng năm của mẹ, Tống Thiên Tước mới có thể một thân một mình tới nơi này ở lại mấy ngày, cho nên chỗ đó là lãnh địa không thể xâm phạm của anh.

Hôm nay, anh dẫn Vạn Linh Chi tới đó, là bởi vì anh đã yêu cô gái này rồi, cho nên anh cũng muốn để cho cô đi vào thế giới nội tâm của mình, anh nguyện ý chia sẻ tất cả với cô, bao gồm quá khứ và cả tương lai.

"Anh rất nhớ mẹ, đúng không?" Vạn Linh Chi cảm thấy đau lòng thay anh, tuổi còn nhỏ như vậy đã mất mẹ, lúc đó chắc là anh đã rất đau lòng!

Tống Thiên Tước nghiêng đầu nhìn cô một cái, ánh mắt thâm sâu, sau đó quay lại nhìn thẳng phía trước, mím môi, trầm mặc không nói.

Vạn Linh Chi cảm nhận được giờ phút này anh đang khổ sở, cho nên mới không mở miệng nói chuyện tiếp, cô cũng lẳng lặng ngồi cùng với anh....

Khi chiếc xe đỗ lại trước một tòa biệt thự xinh đẹp, thì Tống Thiên Tước dừng xe tắt máy.

"Đến rồi."

"Oa, thật là một căn nhà xinh đẹp." Căn biệt thự này xây dựng theo phong cách Châu Âu, toàn bộ xung quanh đều trồng cây cối xanh um tươi tốt, trong không khí còn vương vấn hương hoa nhàn nhạt.

"Vào thôi." Tống Thiên Tước một tay xách túi du lịch, một tay kéo cô đi vào bên trong.

Vạn Linh Chi vừa bước vào cửa thì thấy ở phòng khách có đặt một cái lò sưởi cực lớn, cô hưng phấn chạy tới: "Vào mùa đông, nơi này nhất định là rất ấm áp, phải không?"

"Đúng vậy, vào mùa đông, mẹ anh thích nhất là ngồi ở chỗ này, sau đó kể chuyện cổ tích cho anh nghe." Lúc Tống Thiên Tước nói chuyện, trong mắt ẩn chứa nụ cười nhẹ nhàng.

Vạn Linh Chi thích nhìn dáng vẻ tràn đầy tình cảm ấm áp như hiện tại của anh. Nhìn quanh bên trong căn nhà một vòng, Vạn Linh Chi phát hiện tất cả khung hình đặt trên tủ đều là một đứa bé trai và một người phụ nữ xinh đẹp cùng chụp chung, cô đi tới cầm một khung hình trong số đó lên.

"Đây là anh và mẹ sao?"

"Mẹ thật xinh đẹp!" Thân là phụ nữ, Vạn Linh Chi cũng không nhịn được cảm thán một câu, đó là một mỹ nhân theo phong cách cổ điển với mái tóc dài buông xõa.

"Xinh đẹp thì có ích lợi gì chứ?" Tống Thiên Tước lạnh nhạt, giễu cợt nói: "Cuối cùng còn không phải là cũng không có phúc sao? Để cho người khác

ngồi vào vị trí Tổng phu nhân."

"Thiên Tước?" Vạn Linh Chi không biết vì sao anh lại đột nhiên trở nên lạnh lùng như vậy.

"Bà ấy chính là một người phụ nữ xinh đẹp ngốc nghếch mà thôi." Tổng Thiên Tước khổ sở nói: "Nếu như bà ấy đủ thông minh, thì cũng sẽ không vì sinh ra anh mà mạo hiểm hy sinh tính mạng."

"Thiên Tước, sao anh có thể nói như vậy chứ?" Lần đầu tiên Vạn Linh Chi tức giận với anh: "Mẹ yêu ba, nên mới có thể muốn sinh con cho ba, mà bà ấy mạo hiểm sinh ra anh, tất cả đều là bởi vì bà ấy yêu anh!"

"Anh tình nguyện bà ấy không cần." Lần đầu tiên Tổng Thiên Tước để lộ tính khí bốc đồng của mình ở trước mặt người khác.

"Tổng Thiên Tước, anh nghĩ như vậy là sai rồi!" Vạn Linh Chi bật khóc, hơi lớn tiếng với anh: "Đối với một người mẹ mà nói, đứa con không phải tùy tiện nói bỏ là có thể bỏ được! Mẹ nhất định là vô cùng yêu anh, mới có thể quên mình mạo hiểm tính mạng sinh anh ra..... anh phải tự mình chăm sóc bản thân, phải sống thật tốt, bà ấy mới có thể an tâm."

Tổng Thiên Tước đưa mắt nhìn cô gái nhỏ đang kích động ở trước mắt, đáy lòng lạnh lẽo đột nhiên cảm thấy rất ảm áp.

"Đứa ngốc, em khóc cái gì chứ?" Anh tự tay kéo cô nhóc đang khóc đến rồi tình rồi mù tối ôm vào lòng.

"Em mới không khóc." Vạn Linh Chi vươn tay xóa bay chứng cứ, quát cường phản bác.

"Anh phát hiện em càng lúc càng to gan rồi, bây giờ cũng dám phản bác lại anh rồi." Tổng Thiên Tước cười nói, ôm cô thật chặt, khẽ ní non ở bên tai cô, nói: "Cảm ơn."

Vạn Linh Chi mắc cỡ đỏ mặt, vui sâu ở trong ngực của anh không lên tiếng.

Tổng Thiên Tước cứ lẳng lặng ôm cô như vậy, chủ động nói tới chuyện của mẹ với cô: "Mẹ anh chính là một thiên kim tiểu thư, thân thể bà không tốt. Sau khi gặp gỡ ba anh, thì khó kìm nổi lòng mà yêu ông, không để ý tới sự phản đối của người nhà kiên quyết muốn gả cho ông. Sau đó, ba anh tiếp nhận công ty từ trong tay ông nội, thì bỗng chốc thay đổi càng ngày càng bận rộn hơn, mẹ anh không hề oán hận một câu chỉ ở nhà lẳng lặng chờ đợi, chờ một ngày ba anh rảnh rỗi sẽ quan tâm tới bà, đáng tiếc, gần như không có cái cơ hội kia. Sau đó bà mang thai, dù biết rõ thân thể không cho phép, nhưng bà vẫn khăng khăng sinh anh ra, sau khi sinh anh, thân thể của bà cũng thay đổi càng ngày càng kém hơn, cũng chính là bắt đầu từ lúc đó, ba anh không còn bước vào phòng bà nữa. Mẹ anh cũng biết rõ, ba anh ở bên ngoài có người phụ nữ khác, nhưng bà vẫn ngậm ngốc, hi vọng đợi đến ngày ba anh quay đầu lại, cuối cùng vẫn không đợi được, cứ như vậy ra đi."

Vạn Linh Chi không nhịn được rơi nước mắt, tim của anh hẳn là rất đau! Cô vươn tay vòng qua hông của Tổng Thiên Tước, dùng sức ôm lấy anh, muốn an ủi anh.

"Anh cảm thấy bà quá ngốc nghếch rồi, bỏ ra nhiều như vậy vì một người đàn ông phản bội mình." Tổng Thiên Tước cúi đầu nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt kiên định: "Linh Chi, nếu như sau này anh biến thành người đàn ông như vậy, em nhất định không được làm giống mẹ anh, biết không?"

"Anh mới không phải là người đàn ông như vậy." Vạn Linh Chi khẳng định nói.

"Em quá đơn thuần, làm sao em biết anh không phải người đàn ông như vậy."

"Em tự mình biết rõ." Vạn Linh Chi kiên định nói: "Sẽ không phải."

"Ngu ngốc." Tổng Thiên Tước ôm chặt cô: "Anh tuyệt đối sẽ không giống ba anh, bởi vì anh hận ông ấy, cho nên anh tuyệt đối sẽ không trở thành người như vậy!"

"Thiên Tước, không nên hận ông ấy." Vạn Linh Chi có chút sợ, sợ hận ý kia sẽ làm anh bị thương: "Bởi vì nói như vậy, anh cũng sẽ bị tổn thương."

Tổng Thiên Tước lại bị cô gái nhỏ này thuyết phục một lần nữa: "Từ trước tới nay anh đều luôn sống như vậy, cho đến khi gặp được em, thì em bắt đầu làm cho anh thay đổi, là em khiến cho anh dần dần buông xuống những chuyện này, có thể không lâu nữa, thì anh có thể buông xuống toàn bộ."

"Buông xuống đi! Hãy buông xuống tất cả những quá khứ không vui vẻ kia." Vạn Linh Chi ngẩng đầu nói với anh: "Nhất định là mẹ cũng hi vọng anh sống vui vẻ, không cần mang theo hận ý sống qua ngày."

"Cái thế giới này tại sao lại có thể có người ngốc nghếch giống như em chứ?" Tổng Thiên Tước không thể tưởng tượng nổi nhìn chăm chăm cô gái này: "Nhưng mà, anh thật may mắn khi có được em!" Bởi vì nhờ có cô, anh mới cảm thấy cuộc sống này không hề xám xịt, mới cảm thấy cuộc sống này có nhiều sắc thái!

Giờ phút này Vạn Linh Chi mới phát hiện, thật ra thì Tổng Thiên Tước rất cô đơn, đồng thời cũng rất tịch mịch. Bởi vì ba chồng phản bội tình yêu của mẹ chồng, cho nên anh mới không tin tưởng vào tình yêu, cũng không dám yêu; bởi vì dì Phan nhúng tay vào tính kế mẹ chồng, khiến cho anh cảm thấy chán ghét hai người em gái cùng cha khác mẹ.

Cô chưa từng nghĩ đến mình cũng có thể nhìn thấu mọi chuyện như vậy, có lẽ chính bởi vì mình yêu người đàn ông này, cho nên mới có thể hiểu rõ lòng của anh như thế.

Vạn Linh Chi vòng tay ôm chặt hông của anh, chôn mặt ở trước lồng ngực của anh khẽ nói: "Tổng Thiên Tước, em yêu anh." Yêu rất sâu đậm! Cô không kim lòng được mở miệng thổ lộ với anh, đây là chuyện mà trước

kia dù nghĩ cô cũng không dám nghĩ đến, nhưng bây giờ vì người đàn ông này, tất cả cô đều có thể làm được!

"Anh còn tưởng rằng, cả đời anh cũng không nghe được những lời này chứ?" Tổng Thiên Tước cười nhẹ nói: "Em vừa dễ xấu hổ lại vừa nhát gan như vậy, để cho em chủ động thổ lộ, rất khó phải không?"

"Anh..." Cô ngẩng đầu nhìn về phía anh: "Còn anh, anh có yêu em dù chỉ một chút hay không?"

Tổng Thiên Tước cúi đầu chăm chú nhìn khuôn mặt cô, không trả lời.

Vạn Linh Chi lẳng lặng chờ, thời gian càng lâu, ánh mắt của cô càng ảm đạm: "Không có sao? Không có một chút nào sao?" Cô nản chí nói: "Vậy không ghét cũng được, anh không chán ghét em chứ?"

"Em chính là thiên kim tiểu thư ngốc nghếch nhất mà anh từng thấy." Tổng Thiên Tước mỉm cười, vươn tay nhẹ nhàng chiếc mũi thon của cô: "Nếu như anh không thích em, thì cũng sẽ không dẫn em tới chỗ này, và cũng sẽ không nói cho em biết nhiều như vậy."

"Ý của anh là muốn nói... anh thích em, đúng không?" Vạn Linh Chi mong đợi nhìn anh.

Chỉ thấy Tổng Thiên Tước gật đầu một cái: "Đúng, hơn nữa không chỉ là thích, mà còn là yêu!"

"A!" Vạn Linh Chi lại không để ý hình tượng hết lớn một tiếng lanh lảnh, trong lòng đều ngập tràn bong bóng hạnh phúc: "Em sẽ vĩnh viễn cùng ở bên cạnh anh, đồng thời cũng yêu anh thay phần của mẹ!"

Tầm mắt của Tổng Thiên Tước hơi cúi xuống, chăm chú nhìn khuôn mặt tươi cười ngây thơ của cô. Anh đột nhiên phát hiện, thì ra anh có thể buông xuống toàn bộ quá khứ vì khuôn mặt tươi cười của cô, chỉ hy vọng cô có thể vĩnh viễn giữ được nụ cười như vậy.

"Thiên Tước..."

"Phải gọi là ông xã." Tổng Thiên Tước bá đạo ra lệnh.

Vạn Linh Chi thấy anh lộ ra tính tình trẻ con thì không khỏi cười một tiếng. "Thì ra đường đường là tổng giám đốc Tổng thị mà cũng có lúc lộ ra tính tình trẻ con như vậy, cái vẻ mặt lạnh lùng như lúc vừa rồi, thật đúng là dọa hòng em rồi, anh không sợ như vậy sẽ dọa người khác sao?"

"Anh chỉ để lộ bản tính chân thật của mình ở trước mặt người anh tin tưởng, những người khác anh không quan tâm. Anh tuyệt đối không để ý bọn họ cảm thấy như thế nào." Tổng Thiên Tước thâm tình ngưng mắt nhìn cô: "Em chính là người mà anh tin tưởng, mặc kệ xảy ra chuyện gì thì cũng hãy tin tưởng anh, anh vĩnh viễn đều là của em, vĩnh viễn đều là của em!"

"Em biết." Vạn Linh Chi cũng cảm thấy rung động từ tận sâu đáy lòng, cô chưa bao giờ nghĩ đến anh sẽ có ý nghĩ như vậy với cô: "Em cũng vậy. Em vĩnh viễn đều là của anh, một mình anh mà thôi!"

Thì ra, yêu một người chính là vô điều kiện chấp nhận toàn bộ con người anh. Đây chính là cảm giác yêu một người sao? Vào giờ phút này, Vạn Linh Chi cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, người đàn ông này ưu tú như thế, nhưng lại coi trọng cô, thật là khiến cho người ta không thể tin được.

"Vì sao anh lại yêu em?"

"Bởi vì em là người mà anh chỉ cần nhìn một cái là có thể thấy rõ toàn bộ, em vừa nhát gan lại vừa hay xấu hổ, trêu chọc em cực kỳ thú vị, nhất là lúc tay chân em luống cuống." Người đàn ông này càng nói thì sắc mặt của người phụ nữ lại càng đau khổ.

"Anh... Sao anh có thể nói như vậy..." Vạn Linh Chi nghe xong cái lý do kỳ quái khiến anh yêu cô thì khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi xụ xuống.

"Ha ha..." Tổng Thiên Tước thả lỏng người cười lớn.

Bất cứ lúc nào, cô gái nhỏ này cũng có thể phản ứng ngây thơ như vậy, thật sự là rất thú vị.

Vạn Linh Chi trừng mắt liếc anh một cái. Hừ!

"Dám trừng anh ư, lại có tiến bộ rồi." Tổng Thiên Tước ăn không nói có, khẽ gật đầu: "Xem ra, em càng ngày càng không sợ anh rồi."

"Anh thật đáng ghét." Vạn Linh Chi thẹn quá hóa giận, đầm nhẹ lồng ngực của anh, anh dám lấy việc bắt nạt mình làm thú vui tiêu khiển sao?

Cúi đầu nhìn sắc mặt đỏ ửng của cô, trong lòng Tổng Thiên Tước bỗng cảm thấy ảm áp, ôn chặt cô: "Linh Chi, gặp được em thật là tốt!"

Từ sau khi mẹ qua đời, thế giới của anh chính là một vùng lạnh lẽo, không ngờ cô lại ngoài ý muốn xông vào thế giới của anh, mang đến cho anh sự ảm áp, khiến cho thế giới nguy trang vốn có của anh bị cô xâm lấn từng chút một, rồi từ từ tan rã, sụp đổ.

Tổng Thiên Tước cúi đầu ngậm cánh môi mềm mại của cô, nhẹ nhàng mút vào, một lúc sau mới ní non bên môi cô: "Bà xã, anh nghĩ là anh thật sự rất yêu em."

Trái tim của Vạn Linh Chi bỗng rung động, chủ động ôm lấy cổ của anh, dâng lên đôi môi thơm ngọt ngào của chính mình.

"Này, bà xã, em thật sự to gan hơn rồi đấy." Trong ánh mắt của Tổng Thiên Tước tràn ngập ý cười: "Nhưng mà, anh thích." Nóng xong, anh lại cúi người mạnh mẽ ngậm mút cánh môi mê người của cô.

"Ừm" Vạn Linh Chi ngửa đầu tiếp nhận nụ hôn nóng bỏng của anh. Đôi tay trắng nõn mềm mại cũng vòng qua ôm chặt cổ của anh, đáp lại sự nhiệt tình của anh, cảm nhận hơi thở nam tính mạnh mẽ của anh xuyên qua nụ hôn không ngừng xâm lược cô, giống như muốn từ từ chiếm đoạt hết hơi thở của cô, cái loại loại cảm giác mất khống chế đó khiến cho cô tâm hoảng ý loạn.

"Thật ngọt." Nụ hôn của Tổng Thiên Tước dần dần có chút mất khống chế, hai tay bắt đầu không an phận, từ từ cách lớp quần áo, vuốt ve thân thể mềm mại xinh xắn của cô: "Bà xã, anh muốn em."

Vạn Linh Chi nghe thấy lời nói to gan không chút che giấu của anh, thì sắc mặt càng lúc càng đỏ ửng. Trời ạ! Thật là . . . thật là làm cho người ta xấu hổ, muốn bảo người ta trả lời anh như thế nào đây chứ.

"Xấu hổ rồi sao?" Tổng Thiên Tước nói lời trêu chọc: "Mới vừa rồi không biết là người nào nhào đến hôn anh vậy?"

"Em đâu có nhào tới đâu chứ?" Vạn Linh Chi nghe thấy cách nói khoa trương của anh, thì vội vàng tự giải thích cho chính mình.

"Không có sao?" Đinh lông mày của anh hơi nhướng lên: "Vậy coi như là anh nhào tới là được rồi."

"Em" Cô còn chưa kịp nói chuyện thì Tổng Thiên Tước đã dùng nụ hôn nuốt hết toàn bộ lời cô muốn nói vào trong miệng.

"Ừm" Vạn Linh Chi cảm giác thân thể mình bay bổng, cảm thấy giờ phút này người đàn ông đang ôm cô giống hệt như không khí, cô cũng không thể rời khỏi anh nữa rồi.

Vạn Linh Chi xui lơ trong vòng tay chắc khỏe của Tổng Thiên Tước, cảm nhận nụ hôn nóng bỏng triển miên càng ngày càng cuồng nhiệt của anh, gần như muốn xáo trộn nhịp tim của cô, càng lúc càng thấy lý trí đang rời xa mình. Giống như đã trôi qua cả một thế kỷ, Tổng Thiên Tước mới rời khỏi môi của cô, ngược lại còn hôn nhẹ lên gò má mềm mại, và lỗ tai trắng như tuyết của cô.

"Thiên Tước. . . ." Cô cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng khác thường, nhẹ nhàng rên rỉ: "Ừm"

"Bà xã, sao em có thể ngọt như vậy chứ? Như vậy sẽ khiến cho anh không thể kiềm lòng được, càng không thể khống chế được bản thân." Nói xong, cánh tay dài chắc khỏe của anh lại càng thêm xiết chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, giam giữ cô trong lòng ngực của mình.

Trong cuộc sống của anh, từng có rất nhiều người phụ nữ, nhưng chưa từng có người nào giống như cô, có thể làm cho anh mất hết lý trí. Trước kia có người phụ nữ nào không chủ động leo lên giường của anh, quyến rũ anh muốn cùng anh hoan ái, nhưng chỉ có duy nhất một mình cô hoàn toàn khác biệt. Người nhất gan như cô đều là do anh từ từ quyến rũ cô, nhưng mà đến cuối cùng lại biến thành anh mới là người bị mê hoặc.

"Ừm" Vạn Linh Chi ngửa đầu, để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng khác thường, nhẹ nhàng rên rỉ: "Ừm"

Tổng Thiên Tước đã từng muốn trốn tránh tình cảm chân thật của mình, nhưng cuối cùng vẫn thất bại. Anh không thể dấu lại chân tình của mình, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn thân nhiên đối mặt. Không ngờ sau khi nói rõ rồi, anh lại cảm thấy được sự nhẹ nhõm và vui vẻ trước nay chưa từng có, một khi rơi vào trong tình yêu, sẽ không có cách nào thoát thân được nữa.

Vạn Linh Chi, đời này nhất định là người phụ nữ của anh rồi !

Tổng Thiên Tước cúi bỏ thắt lưng trên chiếc áo trắng của cô, đồng thời cũng dễ dàng kéo chiếc quần lụa vải chiffon phía dưới người cô xuống.

"Linh Chi, em là của ta, vĩnh viễn đều là của anh!" Anh bá đạo tuyên bố, sau đó ôm ngang người cô lên, chậm rãi đi về phía giường lớn, nhẹ nhàng thả cô xuống: "Vĩnh viễn đừng rời xa anh."

"Ừ, em vĩnh viễn sẽ không rời xa anh." Vạn Linh Chi đưa mắt nhìn thẳng vào mắt anh, thâm tình trả lời anh: "Cả đời cũng sẽ không rời xa anh."

Anh mỉm cười, đứng dậy cởi bỏ quần áo của mình. Thân hình cao lớn hoàn mỹ xuất hiện trần trụi ở trước mặt cô, khiến cho nhịp tim của cô không khỏi đập nhanh hơn, nghĩ đến chuyện kế tiếp có thể xảy ra, Vạn Linh Chi lại càng khẩn trương hơn.

"Bà xã, đã làm nhiều lần như vậy rồi, em còn có thể xấu hổ sao?" Tổng Thiên Tước mỉm cười trêu chọc, cô gái nhỏ này luôn có phản ứng ngây thơ như thế, khiến cho anh vĩnh viễn đều không có cách nào không bị cô hấp dẫn.

"Em" Cô khẩn trương nắm khăn trải giường, trong mắt có chút lo lắng.

"Sao vậy, rất sợ sao?" Anh quay lại đè lên người cô, vươn tay vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của cô.

"Em không biết. Em không biết sao mình có thể như vậy." Cô ngước mắt đẹp lên nhìn anh, muốn anh cho mình một cái đáp án: "Em biết là em

không nên sợ, nhưng mà."

"Ngoan, đừng lo lắng, cứ thuận theo cảm giác đi." Anh mỉm cười dịu dàng, ấn một nụ hôn êm ái lên mí mắt của cô: "Đừng sợ, anh vẫn luôn ở đây, thả lỏng đi!"

Dần dần, Vạn Linh Chi bị ánh mắt nóng như lửa của anh làm cho mềm nhũn, đáy lòng cũng dần dần bình ổn.

Tổng Thiên Tước tỉnh vừa động, đã ôm chặt cô vào trong ngực, mạnh mẽ hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của cô.

"A." Cô gắng gượng trống rỗng vươn bàn tay nhỏ bé nện mạnh ôm lấy cổ của anh, mặc cho anh cuồng dã cắn mút, cái miệng nhỏ nhắn lại không ngừng bật ra một tiếng rên rỉ yếu ớt: "Ừm, a."

Quần áo còn sót lại trên người cô, bắt tri bắt giác bị anh cởi bỏ toàn bộ. Mới chỉ trong nháy mắt, cô đã giống hệt như đứa bé sơ sinh, trở nên hoàn toàn trần truồng, sau đó bị anh đẩy ngã xuống chiếc giường mềm mại, lúc này ngay cả cơ hội xấu hổ cũng không có.

"Ừm. A. Thiên Tước." Ngón tay thon dài mềm mại của cô luồn qua mái tóc của anh, thờ hồng học rên rỉ.

"Thích anh như vậy phải không?" Anh tà ác nhướn mày, thân hình thon dài phủ lên người cô, xấu xa thì thầm ở bên tai cô: "Vậy em có muốn có thêm một chút kích thích hay không?"

"Không." Như vậy đã rất ngượng ngịu rồi, nếu còn thêm một chút kích thích, cô sợ là mình sẽ không chịu nổi mất.

"Nhưng mà anh rất thích nhìn thấy dáng vẻ mất khống chế của em, cực kỳ xinh đẹp! Anh muốn để cho em biết, thật ra thì em yêu anh nhiều bao nhiêu; anh cũng muốn biết, em có thể vì anh mất khống chế tới mức độ nào?" Tổng Thiên Tước tà nịnh nói, bàn tay bắt đầu đốt lửa trên người cô.

"A. em." Cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng của cô lại phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt một lần nữa.

Anh cố ý mạnh mẽ hôn lên môi cô, chỉ trong chớp lát đã hôn đến mức khiến đôi môi cô sưng đỏ.

"Ừm." Tiếng rên rỉ yếu ớt vô lực bật ra từ trong cổ họng của Vạn Linh Chi.

Anh liên tục hôn cô, giống như một tấm lưới dày, không có một lỗ hổng, môi của anh, lưỡi của anh, hôn khắp thân thể cô, hôn lên mỗi tấc da tấc thịt, cô dần dần trở nên nhạy cảm, hơn nữa khó có thể đè nén.

"Thiên Tước, đừng. Em." Cảm giác càng ngày càng kích thích khiến cho cô hô hấp khó khăn, khẽ rên rỉ, cảm thấy mỗi một tấc da tấc thịt trên người mình đều đang run rẩy, khao khát được anh trực tiếp vuốt ve.

Anh cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn không ngừng rên rỉ liên tục của cô: "Muốn, em muốn."

"A!" Cảm giác bản thân giống như dần mất đi khống chế, không thể đè nén được nữa, Vạn Linh Chi bật thét lên một tiếng chói tai ra khỏi miệng. Một loại khao khát chộn rộn không ngừng chui vào trong lòng của cô, khiến cho cô nóng lòng muốn đến gần anh.

Tổng Thiên Tước nhẹ nhàng kéo hai chân thon dài của cô ra, đặt thân mình vào giữa hai chân của cô, vật nam tính nóng bỏng chống đỡ trước hoa huyết đang chảy mật dịch của cô, thỉnh thoảng, vòng eo cường tráng đột nhiên đẩy mạnh một cái.

"A." Lửa nóng bắt ngờ dâng cao dạt dào khiến cho Vạn Linh Chi không tự chủ được bật lên tiếng rên rỉ, da thịt hai người tiếp xúc chặt chẽ làm cho đáy lòng cô rơi vào rung động.

Trong đầu cô vang lên tiếng sét ầm ầm, không thể nghĩ được cái gì. Giờ phút này, điều duy nhất cô có thể cảm thấy được chính là nhịp tim và hô hấp của mình nhanh chóng tăng lên; điều duy nhất có thể cảm nhận được, chính là hơi thở trầm thấp cùng với khuỷu tay mạnh mẽ có lực mà ầm ập của anh.

Cô là của anh! Ở trong lòng ngực của anh, cô cảm nhận được rõ hơn là mình thuộc về anh!

Suy nghĩ thân mật này khiến cho khuôn mặt cô hơi nóng lên, kích động đến nỗi nước mắt dâng đầy trong hốc mắt đỏ ửng của cô. Cô ôm chặt cổ của anh, thân thể mềm mại run lên, dục vọng lên tới cao trào, thật lâu vẫn không kiềm chế được.

Tổng Thiên Tước ở trong cơn dư âm mãnh liệt này, sâu nặng thở ra một hơi. Trái tim của anh đã được cô lấp đầy, không còn cảm thấy trống rỗng, nhàm chán nữa. Anh ôm chặt người con gái dưới thân, đó là thế giới sau này của anh, là người cùng anh sống hết những ngày tháng sau này, là người hoàn toàn thuộc về anh, khoe môi của anh hơi nhếch lên, thật tốt. Bà xã của anh!

Toàn văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Lạnh Sau Khi Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

